virtual-project.eu

Peter Swanson

REGULI PENTRU CRIMA PERFECTĂ

PETER SWANSON

Seria: *Malcolm Kershaw*

Volumul 1

REGULI PENTRU CRIMA PERFECTĂ

Original: *Eight Perfect Murders* (2020)

Traducere din limba engleză de:
ANDREEA NĂSTASE

virtual-project.eu

LITERA®

2022

1.

Ușa se deschise, iar peste o clipă am auzit ghetele agentului FBI tropăind pe covorașul de la intrare. Tocmai începuse să ningă, și în magazin dădu buzna o pală revigorantă de aer rece. Ușa se închise. Probabil că femeia era deja afară când sunase, deoarece nu trecuseră nici cinci minute de când acceptasem să ne întâlnim.

Eram singur în magazin. Nici nu știu exact de ce deschisesem în ziua aceea. Prognoza meteo anunța două zile de viscol, cu depuneri de zăpadă de peste șaizeci de centimetri. Școlile de stat din Boston anunțaseră deja că se închid și anulaseră cursurile pentru ziua următoare. Îi sunasem pe cei doi vânzători care ar fi trebuit să vină – Emily, pentru schimbul de dimineață, și Brandon, pentru după-amiază și seară – și le spusesem să stea acasă. Accesasem contul de Twitter al librăriei Old Devils, cu gândul să informez publicul că magazinul era închis pe durata furtunii, dar ceva mă oprise. Poate ideea de a petrece toată ziua singur în casă, mai ales că locuiam la mai puțin de trei kilometri de librărie.

Am hotărât să mă prezint la lucru; măcar petreceam câteva ore cu Nero, mai aranjam cărțile pe rafturi și poate chiar împachetam câteva comenzi primite online.

Când am descuiat ușa ce dădea în Burry Street, în cartierul Beacon Hill, cerul de culoarea granitului anunța urgia în pregătire. Librăria Old Devils nu se află într-o zonă cu vad bun, dar, având un profil specializat – cărți polițiste, noi și vechi –, clienții știu unde să ne caute sau, cum fac majoritatea, comandă direct de pe site. Într-o joi obișnuită de februarie, dacă nu se întâmplă să organizăm vreun eveniment, cu greu depășim zece mușterii. Cu toate acestea, mereu găsești ceva de făcut. Mai mult, Nero, motanul librăriei, suportă greu singurătatea. Nici nu mai țineam minte dacă-i lăsasem un supliment de hrană seara trecută. Probabil că nu, pentru că se repezise fericit pe podeaua de lemn să mă întâmpine. Era un motan roșcat de vârstă incertă, perfect potrivit pentru o librărie datorită disponibilității (dacă nu chiar dorinței) de a suporta mângâierile clienților. Am aprins luminile, i-am dat de mâncare și mi-am făcut o cană de cafea. La ora

unsprezece și-a făcut apariția Margaret Lumm, una dintre clientele casei.

— De ce-ați deschis? m-a întrebat.

— De ce-ați ieșit?

A ridicat două pungi de cumpărături cu sigla unei băcănii scumpe de pe Charles Street.

— Provizii, m-a informat pe un ton aristocratic.

Am vorbit despre ultimul roman al lui Louise Penny. A vorbit mai mult ea, eu prefăcându-mă că-l citisem. Mi se întâmplă destul de des în ultima vreme să pretind că am citit o carte. *Chiar* citesc recomandările din revistele de specialitate și intru pe câteva bloguri. Unul dintre ele, numit *The Armchair Spoiler,* prezintă și analizează finalurile romanelor recent apărute. Cum m-am săturat de romane polițiste contemporane – câteodată recitesc cărțile preferate ale copilăriei blogurile mi-au devenit indispensabile. Presupun că aș putea să fiu cinstit, să recunosc că mi-am pierdut interesul pentru gen, că acum citesc mai mult istorie și poezie înainte de culcare, dar prefer să mint. Fără excepție, puținii apropiați cărora le-am mărturisit adevărul au vrut să afle de ce am renunțat la polițiste, subiect despre care nu pot să vorbesc.

Am trimis-o pe Margaret Lumm acasă cu un exemplar vechi din romanul lui Ruth Rendell *Veșnice strângeri de mână*[1], pe care era aproape-aproape sigură că nu-l citise. Apoi am luat prânzul, sandviș cu pui și salată, și mă pregăteam să plec în momentul în care am auzit telefonul.

— Librăria Old Devils, am răspuns.

— Aș putea vorbi cu Malcolm Kershaw?

— La telefon.

— Ah, mă bucur. Agent special Gwen Mulvey, de la FBI. Aș dori să vă pun câteva întrebări, dacă timpul vă permite.

— Desigur.

— Acum e bine?

— Da, am spus, închipuindu-mi c-o să continuăm discuția la telefon, dar agenta m-a informat că avea să sosească imediat și a închis.

Am rămas cu receptorul în mână, întrebându-mă cum ar putea arăta o agentă FBI pe nume Gwen. Avea o voce aspră, așa că mi-am închipuit-o în prag de pensie, impozantă și lipsită de umor în paltonul ei închis la culoare.

Câteva minute mai târziu, o agentă Mulvey cu totul diferită decât cea din imaginația mea intră pe ușă. Avea vreo treizeci de ani, dacă nu chiar mai

puțin, purta blugi înfipți într-o pereche de cizme verzi, o geacă pufoasă de iarnă și un fes tricotat cu moț. Își scutură picioarele pe covoraș, își scoase fesul și se apropie. Am ocolit tejgheaua ca să o întâmpin și mi-a întins mâna. Avea o strângere fermă, dar palma umedă.

— Doamna agent Mulvey? am întrebat.

— Da, bună. Fulgii de pe haină se topeau lăsând mici puncte negre pe podea. Își scutură cu o mișcare scurtă părul subțire, blond, ud la vârfuri. Mă mir că aveți deschis.

— De fapt, tocmai mă pregăteam să închid.

— Oh, sper că-mi puteți acorda câteva minute.

Îi trecu peste cap geanta de piele care-i atârna în bandulieră și își deschise fermoarul de la geacă.

— M-ați făcut curios. Discutăm aici sau în birou?

Se întoarse, cu tendoanele albăstrui încordându-se sub pielea albă a gâtului, și examină intrarea.

— Puteți auzi dacă vine vreun client?

— Nu cred c-o să fie cazul, dar da, se aude. Pe aici, vă rog.

Biroul meu era mai mult un ungher în partea din spate a magazinului. I-am indicat agentei Mulvey singurul scaun liber, am ocolit masa de lucru și m-am așezat în fotoliul meu directorial din care ieșea buretele pe la cusături. M-am poziționat astfel încât s-o pot vedea printre două teancuri de cărți.

— Îmi cer scuze, am uitat să vă întreb dacă vă pot oferi ceva. Ar mai fi niște cafea în filtru.

— Nu, mulțumesc.

Își scoase haina și-și lăsă pe podea geanta, care aducea mai mult a servietă. Văzând-o mai bine, mi-am dat seama că nu doar pielea ei era foarte palidă, ci și părul, buzele și pleoapele – aproape translucide. Ochelarii cu ramă subțire pe care-i purta abia se distingeau. Era dificil să-i descrii trăsăturile, aveai senzația că un artist le-ar fi frecat cu degetul, estompând contururile.

— Înainte de a începe, aș vrea să mă asigur de discreția dumneavoastră. Unele lucruri pe care le veți auzi sunt de notorietate publică, dar altele, nu.

— Acum chiar că m-ați făcut curios, i-am răspuns, conștient că inima îmi bătea mai repede. De acord, nu voi dezvălui nimănui conținutul discuției noastre.

— Excelent. Vă mulțumesc. Păru să se scurgă în scaun, cu umerii căzuți și capul la același nivel cu al meu. Peste câteva clipe vorbi iarăși: Ați auzit de Robin Callahan?

Robin Callahan, prezentatoare la o televiziune locală, fusese găsită cu un an și jumătate în urmă împușcată în casa ei din Concord, la vreo patruzeci de kilometri de Boston. Cazul ținea în continuare prima pagină a jurnalelor de știri și, în ciuda suspiciunilor care planau asupra fostului ei soț, nu se făcuse nicio arestare.

— Despre crimă? Da, sigur că am auzit.

— Dar despre Ray Bradshaw?

Mi-am scormonit mintea câteva secunde și am clătinat din cap.

— Nu, nu cred.

— Locuia la Dennis, în Cape Cod. În august a fost găsit mort în garajul lui, bătut crâncen.

— Nu, i-am răspuns.

— Sunteți sigur?

— Sigur.

— Atunci, ați auzit de Ethan Byrd?

— Numele sună cunoscut.

— Student la UMass Lowell, dispărut de mai mult de un an.

— Ah, da.

Îmi aminteam de caz, dar detaliile îmi scăpau.

— A fost găsit îngropat într-un parc din orașul lui de baștină, Ashland, la vreo trei săptămâni după ce fusese dat dispărut.

— Da, sigur că știu. A fost în toată presa. Credeți că există o legătură între aceste crime?

Se aplecă în față pe scaunul din lemn, vârî o mână în geantă, dar și-o retrase iute, ca și cum ar fi vrut să scoată ceva și s-ar fi răzgândit.

— La început nu ne-am gândit la asta, dar toate cazurile au rămas nerezolvate. Până când cineva a remarcat numele. Făcu o pauză, așteptând parcă s-o întrerup, apoi continuă: Robin Callahan. Jay Bradshaw. Ethan Byrd.

— Simt că am picat un test, am răspuns după o pauză de reflecție.

— Puteți să vă mai gândiți sau pot să vă ajut.

— Numele lor au legătură cu păsările.

Femeia încuviință.

— Corect. Un măcăleandru, o gaiță și, în sfârșit, o pasăre oarecare. Da, știu că pare forțat. Îmi dau seama, dar… fără să intru în detalii, vă pot spune că după fiecare crimă poliția locală a primit… ceva ce seamănă cu un mesaj de la criminal.

— Așadar, cazurile au legătură?

— Da, așa se pare. Însă nu doar numele ne dau de bănuit. Nu vi se pare ceva ciudat? Vă întreb în calitate de expert în literatura criminalistică.

Am ridicat ochii la tavan, încercând să mă concentrez.

— Sună a ficțiune, a poveste cu un ucigaș în serie. Ca la Agatha Christie.

— Un roman anume? mă întrebă ridicându-se în scaun.

— Îmi vine în minte cartea *Un buzunar plin cu secară*[{2}], fără să-mi dau seama de ce. Era cu păsări?

— Nu știu, dar nu la ea mă gândeam.

— Cred că seamănă și cu *Ucigașul ABC*[{3}], am spus.

Agenta Mulvey mi-a zâmbit larg, ca la o ceremonie de premiere.

— Da. Asta e cartea la care mă gândeam.

— Pentru că victimele nu sunt legate prin nimic, cu excepția numelor.

— Exact, dar nu numai asta, ci și mesajele primite la secția de poliție. În carte, scrisorile primite de Poirot sunt semnate de ucigaș „A. B. C”.

— Ați citit-o, nu-i așa?

— Când aveam paisprezece ani. Am citit toate cărțile Agathei Christie, deci e puțin probabil să-mi fi scăpat.

— E una dintre cele mai bune, i-am zis. N-o să uit niciodată intriga aceea. O serie de crime, fără legătură între ele, dacă nu iei în considerare numele victimelor. Mai întâi este omorât cineva cu inițialele A. A., într-un oraș al cărui nume începe cu litera A, apoi cineva cu inițialele B. B. este ucis în orașul cu B și așa mai departe. Aflăm că făptașul, vrând să ucidă acele persoane anume, a îndreptat autoritățile pe pista unui dement, a unui criminal în serie.

— Așa credeți?

— Da. Una dintre cele mai bune cărți ale Agathei Christie, fără îndoială.

— O s-o recitesc, dar m-am uitat pe Wikipedia, ca să-mi împrospătez memoria. Și în carte apărea o a patra crimă.

— Da, așa este. Numele ultimei persoane asasinate începea cu litera D. La sfârșit ni se dezvăluie că ucigașul viza o singură victimă, dar a comis

mai multe crime ca să lase senzația unui dezechilibrat. Prin urmare, celelalte sunt elucidate de la sine.

— Așa scrie în rezumatul de pe Wikipedia. Persoana cu inițialele C. C. era sortită pierii de la bun început.

— Bun, am zis, începând să mă întreb ce voia de la mine.

Venise la o librărie specializată în povești cu detectivi fiindcă avea nevoie de carte? Atunci, de ce nu mi-o ceruse la telefon? Dacă avea nevoie de un angajat oarecare al librăriei, de ce nu intrase direct?

— Îmi mai puteți spune altceva despre romanul acesta? Doar dumneavoastră sunteți expertul.

— Credeți? Nu tocmai, dar ce vreți să aflați mai precis?

— Nu știu. Orice. Speram să aflu mai multe…

— În afara faptului că un individ ciudat intră în fiecare zi în magazin și cumpără un exemplar din *Ucigașul ABC,* nu văd ce altceva v-aș mai putea spune.

Ridică ochii surprinsă, dar, dându-și seama aproape instantaneu că glumeam sau, mai bine zis, încercam să fac o poantă, zâmbi complice.

— Credeți că există o legătură între aceste crime și carte? am întrebat-o.

— *Sunt convinsă.* Ar fi culmea să nu existe.

— Vreți să spuneți că cineva a luat drept model acțiunea din roman ca să acopere o crimă? Că cineva l-a ucis cu sânge rece pe Robin Callahan, după care i-a omorât pe ceilalți ca să lase impresia unui criminal obsedat de păsări?

— E posibil, răspunse agentul Mulvey frecându-și partea din stânga a nasului, sub ochi.

Avea până și mâinile de o albeață ireală și nu folosea ojă. Tăcea. Participam la o discuție ciudată, întreruptă de multe pauze. Poate spera că voi umple eu tăcerea cu vorbe, așa că am decis să nu spun nimic.

— Cred că vă întrebați de ce am venit la dumneavoastră, rosti într-un sfârșit.

— Chiar așa.

— Înainte să vă explic, dați-mi voie să vă mai relatez un caz.

— În regulă.

— E foarte posibil să nu fi auzit de el. Un bărbat pe nume Bill Manso a fost găsit lângă calea ferată din Norwalk, în statul Connecticut. Făcea naveta cu trenul, așa că inițial a părut că a sărit din mers. Ulterior însă, a

reieșit că fusese omorât în altă parte și aruncat lângă șine.

— Aveți dreptate. Nu am auzit de acest incident, am zis clătinând din cap.

— Vă amintește de ceva?

— *Ce* să-mi amintească de ceva?

— Natura decesului.

— Nu, nu cred, i-am răspuns fără convingere.

De fapt, îmi suna cunoscut, dar îmi venea greu să-mi amintesc de unde.

Se lăsă iarăși o tăcere lungă.

— N-ar fi mai bine să-mi spuneți direct ce vreți de la mine? am stăruit.

Agenta deschise fermoarul genții și scoase o singură coală de hârtie.

— Vă aduceți aminte de lista pe care ați postat-o pe blogul librăriei în 2004? O listă cu titlul „Opt crime perfecte”?

2.

Lucrez în librării încă de când am terminat facultatea, în 1999. Mai întâi la Borders, în centrul Bostonului, apoi ca asistent manager și senior manager într-una dintre puținele librării independente rămase, în Harvard Square. Amazon era la apogeul luptei pentru dominația totală, iar firmele mici cădeau ca niște corturi fragile surprinse de un uragan. Redline Books constituia o excepție, în parte datorită clientelei în vârstă, care nu se adaptase cumpărăturilor online, dar mai ales pentru că proprietarul, Mort Abrams, deținea tot imobilul de două etaje din cărămidă care adăpostea magazinul la parter, așadar nu trebuia să plătim chirie. Lucram la Redline Books de cinci ani, din care primii doi ca asistent și ultimii trei ca senior manager și responsabil de achiziții, part-time. Specialitatea mea era ficțiunea, mai precis ficțiunea polițistă.

Tot la librărie mi-am cunoscut viitoarea soție, Claire Mallory, angajată ca vânzătoare imediat după ce abandonase studiile la Boston University. Ne-am căsătorit în același an în care Mort Abrams și-a pierdut soția cu care era împreună de treizeci și cinci de ani, răpusă de un cancer la sân. Mort și Sharon, care locuiau la două străzi de librărie, ne deveniseră prieteni apropiați, de-a dreptul părinți adoptivi, iar Mort a fost marcat profund de moartea soției, care i-a răpit ce-i mai rămăsese din pofta de viață. La un an după aceea mi-a mărturisit că intenționa să închidă magazinul, dacă nu eram interesat să preiau afacerea. Am analizat serios propunerea, dar în perioada aceea Claire renunțase la Redline în favoarea unei firme de televiziune prin cablu, iar eu nu eram pregătit să-mi asum orele lungi de lucru și riscurile financiare pe care le implica o librărie independentă.

I-am contactat pe cei de la Old Devils, un magazin de literatură polițistă din Boston, și John Haley, patronul de la vremea aceea, mi-a creat o slujbă. Urma să mă ocup de organizarea de evenimente și de alimentarea cu conținut a blogului, un site pentru pasionații de enigme. Ultima mea zi la Redline a fost și ultima zi a librăriei. Împreună cu Mort, am încuiat ușa de la intrare și ne-am refugiat în biroul din spate, unde am golit o sticlă de single malt pe care o primise de la Robert Parker. Mi-am spus că singur și

fără magazin, prietenul meu n-o să mai apuce primăvara, dar m-am înșelat. Nu doar că a trecut prin iarnă și primăvară, dar a murit în vara anului următor, la casa lui de vacanță de pe malul lacului Winnipesaukee, cu o săptămână înainte ca eu și Claire să mergem să-l vizităm.

„Opt crime perfecte" a fost prima mea contribuție la blogul Old Devils. John Haley, noul meu șef, îmi ceruse să alcătuiesc o listă cu romanele mele favorite, însă eu am ales să enumăr crimele perfecte din literatura polițistă. N-aș putea spune de ce am primit cu reticență ideea de a-mi dezvălui preferințele, dar mi se părea că un articol despre crimele perfecte ar atrage mai mult trafic. Era perioada aceea de avânt al blogurilor, când autorii lor deveneau peste noapte bogați și celebri. Îmi amintesc despre cineva care gătea în fiecare zi câte o rețetă a Juliei Child și își împărtășea experiența pe internet. A publicat o carte, apoi parcă s-a făcut și un film. Cred că eram victima unui delir de grandoare. Speram că blogul meu mă va transforma într-o autoritate publică pentru pasionații de ficțiune detectivistică. Claire îmi alimenta acest vis, exprimându-și în mod repetat convingerea că blogul meu va cunoaște un succes răsunător și că-mi găsisem în sfârșit chemarea – critic literar de nișă. Adevărul era că eu știam deja ce voiam să fac, sau cel puțin așa credeam. Eram vânzător de cărți și mă simțeam bine în cele câteva sute de minute de interacțiune cu clienții, care fac sarea și piperul vieții de librar. Însă ceea ce-mi plăcea cu adevărat să fac era să citesc – menirea mea adevărată.

În ciuda celor de mai sus, am început cumva să-mi privesc articolul despre „crimele perfecte" – pe care încă nu-l scrisesem – ca pe ceva mult mai important decât era în realitate. Dădusem tonul blogului, îmi făcusem cunoscută prezența în fața întregii lumi. Materialul meu trebuia să fie desăvârșit, nu doar ca stil, ci și ca listă în sine. Urma să prezint nu numai romane cunoscute, ci și câteva opere obscure. Epoca de aur trebuia să figureze la loc de cinste, dar trebuia să includ și o creație contemporană. Zile în șir am lucrat furios, rafinând la nesfârșit lista de titluri, scoțând și introducând, descoperind cărți pe care nu le citisem încă. Cred că singurul motiv pentru care am reușit să termin au fost îndemnurile severe ale lui John, tot mai nemulțumit că nu publicasem încă nimic: „E un blog, nu un examen. Scrie naibii o listă de cărți și posteaz-o".

OPT CRIME PERFECTE

de Malcolm Kershaw

În cuvintele nemuritoare ale lui Teddy Lewis din *Dorința*[{4}], filmul neo-noir prea puțin apreciat al lui Lawrence Kasdan ieșit pe marile ecrane în 1981: „De câte ori încerci să pui la cale o crimă decentă, riști s-o dai în bară în cincizeci de moduri diferite. Dacă poți preîntâmpina douăzeci și cinci dintre ele, ești genial… dar tu nu ești genial". Cuvinte pline de adevăr, însă istoria literaturii polițiste este plină de infractori, majoritatea morți sau încarcerați, care au încercat rând pe rând să atingă aproape imposibilul: fărădelegea perfectă. Dintre aceștia, unii și-au testat dibăcia în fărădelegea supremă perfectă, anume crima.

Am adunat aici cele mai inteligente, cele mai ingenioase, cele mai sigure (dacă există așa ceva) asasinate din ficțiunea polițistă. Acestea sunt cărțile mele favorite din genul menționat, deși nu am pretenția că ar fi și cele mai bune. În ele criminalul se apropie cel mai mult de idealul platonic al crimei perfecte.

Așadar, vă las să vă delectați cu lista mea de „crime perfecte". Vă avertizez că, deși am încercat din răsputeri să nu dezvălui prea mult din acțiune, nu sunt sigur că am reușit întotdeauna. Dacă n-ați citit una sau mai multe dintre cărțile următoare, vă sfătuiesc să le terminați și să reveniți abia apoi pe blogul meu.

Misterul casei roșii[{5}] **(1922), de A.A. Milne**

Cu mult înainte de a-și finaliza creația care avea să-l consacre – Winnie the Pooh, dacă erați curioși – Alexander Milne a scris un roman în genul crimei perfecte. Intriga se petrece într-o veche casă de țară: un frate de mult uitat apare brusc și îi cere bani lui Mark Ablett. Într-o cameră încuiată se declanșează o armă de foc și fratele este ucis. Mark Ablett dispare. Cartea este presărată cu șmecherii ridicole – inclusiv personaje deghizate și un pasaj secret –, dar elementele fundamentale ale planului pus la cale de ucigaș sunt extrem de

subtile.

Intenție criminală[{6}] **(1931), de Anthony Berkeley Cox**

Devenit celebru prin utilizarea, în premieră, a procedeului de a dezvălui identitățile ucigașului și victimei încă de la prima pagină, romanul este un studiu de caz despre cum să-ți otrăvești nevasta și să scapi neprins. Amănuntul că făptașul este medic de țară și are acces la diferite substanțe letale pică bine. Nesuferita lui soție este doar prima dintr-un șir de victime, căci odată ce ai comis crima perfectă, e greu să te oprești.

Ucigașul ABC **(1936), de Agatha Christie**

Poirot pornește pe urmele unui „dezaxat" care suferă de o obsesie alfabetică. O omoară pe Alice Ascher în Andover, apoi pe Betty Barnard la Bexhill și așa mai departe. Este un exemplu clasic despre cum poți ascunde o anumită crimă premeditată într-un șir de alte omucideri, sperând că detectivii se vor lăsa antrenați pe pista falsă a ucigașului în serie.

Asigurare pentru moarte[{7}] **(1943), de James M. Cain**

Este romanul meu favorit dintre cele scrise de Cain, în principal pentru finalul sinistru, fantastic. Crima din centrul intrigii – un agent de asigurări și o *femme fatale*, Phyllis Nirdlinger, vor să scape de soțul care le strica planurile – este executată magistral. O înscenare clasică: soțul este ucis într-o mașină, apoi așezat pe calea ferată, ca să pară că a căzut din vagonul deschis pentru fumători din capătul trenului. Walter Huff, agentul de asigurări și amantul doamnei, joacă rolul soțului prin tren, ca să se asigure că martorii vor declara că l-au văzut acolo.

Străinii din tren[{8}] **(1950), de Patricia Highsmith**

Cazul cel mai ingenios, în opinia mea. Doi bărbați, fiecare dorind să elimine pe câte cineva, se hotărăsc să facă schimb de victime, asigurându-și unul celuilalt alibiul la momentul

comiterii crimei. Pentru că între cei doi nu există legături anterioare – au schimbat doar câteva cuvinte în tren –, crimele devin imposibil de soluționat. În ciuda acestei găselnițe strălucite, autoarea este mai interesată de concepte precum coerciția și vinovăția, căci unul dintre bărbați își impune voința asupra celuilalt. Finalul este deopotrivă fascinant și dezgustător, ca în majoritatea lucrărilor lui Highsmith.

***Înecații*[{9}] (1963), de John D. MacDonald**

Scriitorul meu favorit din categoria autorilor de ficțiune de la mijlocul secolului douăzeci trecuți prea ușor cu vederea, MacDonald nu propune decât rareori o anchetă de tip „cine e făptașul?" Mult prea interesat de funcționarea minții criminale, nici măcar nu încearcă să-și ascundă vinovații până la sfârșitul cărții. *Înecații* este o excepție, una bună. Ucigașul sau ucigașa pune la punct un plan prin care își înnecă victimele lăsând în urmă aparențele unui banal accident.

***Capcană mortală*[{10}] (1978), de Ira Levin**

Nu este un roman, desigur, ci o piesă de teatru pe care vă recomand cu căldură să o citiți și să faceți rost de excelenta sa ecranizare din 1982. N-o să-l mai priviți niciodată la fel pe Christopher Reeve. Este un thriller reușit, amuzant, care punctează atât prin originalitate, cât și prin satiră. Prima crimă – o nevastă cu inima slabă – este construită isteț și inatacabilă. La urma urmei, atacurile de cord sunt cauze naturale, chiar și atunci când nu sunt.

***Istoria secretă*[{11}] (1992), de Donna Tartt**

Aici avem de-a face cu încă un mister „inversat", ca în *Intenție criminală.* Un mic grup de studenți umaniști de la o universitate din New England ucid un coleg. Știm cine a făcut-o cu mult înainte să aflăm de ce. Fapta în sine este simplă: în timpul plimbării sale obișnuite de duminică, Bunny Corcoran este împins într-o prăpastie. Ceea ce reține atenția este modul în care liderul grupului, Henry Winter, o explică – „îi permitem lui

> Bunny să-și aleagă cum va muri”. Complotiștii nu știu nici măcar pe ce cărare va porni în ziua respectivă, dar îl pândesc într-un loc prin care este posibil să treacă, încercând să dea un caracter cât mai întâmplător incidentului.

Adevărul este că nu mi-a fost ușor să alcătuiesc lista. M-am înșelat când am crezut c-o să fie simplu să găsesc exemple de crime perfecte în romanele polițiste. De aceea am introdus *Capcană mortală,* care este o piesă de teatru, nu un roman. Nu am citit niciodată piesa lui Ira Levin și nici nu am văzut-o pe scenă, în schimb mi-a plăcut filmul. Mai mult, recitind acum lista, îmi dădeam seama că *Înecații,* o poveste care-mi place la nebunie, nu-și avea locul aici. Ucigașul pândește pe fundul unui lac, cu un tub de oxigen în spinare, apoi își apucă victima de picioare și o trage sub apă. Este o idee amuzantă, dar neverosimilă și departe de infailibilitate. Cum știe unde să aștepte? Dacă intră altcineva în lac? Odată ce este comisă, crima va părea un accident, fără îndoială, dar cred că am inclus cartea pe listă doar fiindcă îmi place cum scrie John D. MacDonald. În plus, voiam să adaug o operă oarecum obscură, un roman care nu s-a bucurat de ecranizare.

După ce am postat lista, Claire a ținut să mă felicite pentru stil, pe când John, șeful meu, a fost ușurat că, în sfârșit, blogul demarase. Am așteptat cu înfrigurare comentariile, lăsându-mă legănat în scurte reverii în care materialul meu devenea viral, cititorii se întreceau în comentarii să-și declare cărțile favorite, iar postul de radio NPR mă invita să discutăm chestiunea în direct. Până la urmă, pe blog au apărut două comentarii. Primul, de la o anume SueSnowden, care a scris doar: „Mișto!! Câteva cărți în plus pentru grămada mea de pe noptieră!!” și al doilea de la ffolliot123: „Când faci o listă de crime perfecte, dar nu incluzi niciunul dintre romanele lui John Dickson Carr, înseamnă că ești complet pe dinafară”.

Problema cu John Dickson Carr este că nu sunt în stare să-l citesc, dar comentatorul avea probabil dreptate să-mi semnaleze absența lui. Carr este specializat în crime imposibile, care se petrec în spații închise, controlate. Oricât de ridicol ar părea în prezent, la momentul respectiv am fost mâhnit de opinia cititorului, tocmai fiindcă îi dădeam parțial dreptate. Începusem chiar să mă gândesc la o completare, ceva gen: „Încă opt crime perfecte”. În loc de asta, am descris, în mai puțin de o oră, romanele care-mi plăcuseră

cel mai mult în anul precedent. Am găsit și modalitatea prin care puteam include în text linkuri către magazinul nostru online, ceea l-a mulțumit pe John în cel mai înalt grad. Țin minte că mi-a spus: „Noi încercăm să vindem cărți, Mal, nu să stârnim dezbateri”.

3.

Agenta Mulvey ținea în mână o coală cu un text imprimat. Am luat-o, am aruncat o privire la lista pe care o întocmisem și i-am spus:

— Îmi amintesc, dar e un text vechi.

— Vă amintiți cărțile pe care le-ați ales?

Ochii mi s-au oprit asupra romanului *Asigurare pentru moarte* și mi-am dat seama instantaneu care era motivul vizitei FBI-ului la librărie.

— Oh, bărbatul de pe calea ferată. Credeți că e o crimă inspirată din cartea *Asigurare pentru moarte*?

— E posibil, da. Omul făcea naveta. A fost omorât în altă parte și aruncat pe șine ca să pară că a sărit din tren. Când am auzit de caz, m-am gândit imediat la *Asigurare pentru moarte.* La film, în orice caz. Nu am citit cartea.

— Și ați venit la mine pentru că eu am citit-o?

Clipi rapid de câteva ori și clătină din cap.

— Nu. Am venit aici pentru că, atunci când mi-am dat seama că asasinatul ar putea fi inspirat dintr-o carte sau un film, am făcut o căutare pe Google după *Asigurare pentru moarte* și *Ucigașul ABC,* împreună. Așa am găsit lista dumneavoastră.

Aștepta să-i răspund, îmi căuta ochii. I-am evitat privirea concentrându-mă asupra unei zone de pe fruntea ei, pe unde se aflau sprâncenele aproape invizibile.

— Să mă consider suspect? am întrebat râzând.

Se lăsă pe spate în scaun.

— Nu, oficial nu figurați printre suspecți. Dacă ați fi fost, n-aș fi venit singură. Investighez însă posibilitatea ca aceste crime să fi fost comise de același făptaș care imită, intenționat, cazuri din lista dumneavoastră.

— Doar nu sunt singurul care am recomandat *Asigurare pentru moarte* și *Ucigașul ABC* în același articol!

— Ca să fiu sinceră, chiar sunteți. De fapt, lista dumneavoastră este cea mai scurtă dintre cele pe care figurează ambele romane. Mai sunt și altele, de tipul „o sută de romane polițiste de citit într-o viață”, dar numai recomandările dumneavoastră au în comun crima perfectă. Ați inclus opt

cărți. Lucrați la o librărie specializată din Boston. Toate crimele s-au petrecut în New England. Îmi dau seama că poate fi o coincidență, dar mi-am spus că merită să verific.

— Că există dovezi care sugerează că făptașul se inspiră din *Ucigașul ABC* înțeleg, dar un cadavru pe calea ferată? E cam exagerat să faci legătura cu *Asigurare pentru moarte.*

— Vă amintiți bine cartea?

— Da. Este una dintre preferatele mele.

Era adevărat. Citisem *Asigurare pentru moarte* când aveam vreo treisprezece ani și îmi plăcuse atât de mult, încât căutasem filmul cu Fred MacMurray și Barbara Stanwyck, produs în 1944. Fusese punctul de pornire al unei pasiuni pentru filmele *noir*; în acel moment m-am transformat într-un adolescent care scotocea prin magazinele cu filme clasice. Niciunul dintre celelalte nu depășise însă impresia puternică pe care mi-o făcuse *Asigurare pentru moarte.* Câteodată îmi dau seama că muzica filmului, compusă de Miklós Rózsa, continuă să mă urmărească după atâția ani.

— În ziua în care cadavrul lui Bill Manso a fost descoperit pe șine, s-a constatat că o fereastră de urgență a trenului fusese forțată și căzuse în afară, în apropierea locului unde se găsea corpul.

— Atunci, există totuși posibilitatea ca omul să fi sărit?

— Exclus. Criminaliștii au confirmat că a fost ucis în altă parte și adus pe șine cu o mașină. Legistul a tras concluzia că a fost lovit cu un obiect contondent în cap, probabil un fel de armă.

— Înțeleg.

— Înseamnă că cineva, persoana care l-a ucis sau un complice, se afla în tren și a spart fereastra de securitate ca să lase impresia unei sinucideri.

Pentru prima dată de la începutul discuției, am tresărit puțin, alarmat. În carte, ca și în film, un agent de asigurări se îndrăgostește de soția unui om de afaceri din industria petrolului și pune la cale, împreună cu ea, uciderea acestuia. O fac din dragoste, dar și pentru bani. Agentul de asigurări, Walter Huff, creează o falsă poliță de asigurare contra accidentelor pe numele lui Nirdlinger, soțul pe care voiau să-l elimine. Una dintre clauze prevedea o dublare a despăgubirii pentru cazul în care accidentul s-ar fi petrecut într-un tren. Walter și Phyllis, nevasta infidelă, îi rup gâtul soțului în mașină, apoi Walter însuși urcă la bordul trenului, dându-se drept Nirdlinger. Are un

picior în ghips și merge în cârje, exact ca victima, care își rupsese piciorul cu puțin timp înainte. Își spune că ghipsul este detaliul perfect, pe care ceilalți pasageri îl vor reține fără să acorde prea multă atenție chipului. Se duce în vagonul pentru fumători, ultimul, și sare din tren. Apoi, Walter și Phyllis așază cadavrul pe șine, ca și cum ar fi căzut acolo.

— Așadar, sunteți convinsă că ucigașul s-a inspirat din *Asigurare pentru moarte*?

— Da, sunt convinsă, dar colegii mei sunt sceptici. Numai eu cred că există o legătură.

— Cum erau acești oameni? Cei care au fost omorâți, am vrut să știu.

Agenta Mulvey ridică ochii spre tavanul jos al biroului.

— Informațiile de care dispunem nu ne permit să facem o legătură între victime, cu excepția faptului că toate decesele au avut loc în New England și că par să copieze crime din romanele polițiste.

— Din lista mea.

— Corect. Lista dumneavoastră este o posibilă legătură între cazuri. Dar mai e una… nu tocmai o conexiune, mai mult o intuiție personală… Victimele nu erau oameni răi, în adevăratul înțeles al cuvântului, dar nici buni. Nu cred că erau foarte simpatizați.

Am căzut pe gânduri câteva minute. În micul birou se lăsase întunericul. Instinctiv, mi-am consultat ceasul, dar era încă după-amiază devreme. Mi-am îndreptat privirea spre magazia ale cărei ferestre dădeau spre aleea din spate. Zăpada începuse să se așeze pe marginea lor, iar afară părea beznă. Am aprins veioza de pe birou.

— De exemplu, a continuat vizitatoarea mea, Bill Manso era un bancher de investiții divorțat. Agenții au aflat de la copiii lui, majori, că nu-l mai văzuseră de doi ani și că nu era un tată model. Pe scurt, îl detestau. Iar Robin Callahan a stârnit unele controverse, după cum ați citit probabil.

— Amintiți-mi.

— Am impresia că acum câțiva ani a distrus căsnicia unei colege, apoi chiar pe a ei. După care a scris o carte împotriva monogamiei. Mulți oameni n-o suportă. Dacă îi căutați numele pe internet…

— Mă rog…

— Da, este adevărat, în ziua de azi cu toții avem dușmani. Dar, ca să vă răspund la întrebare, cred că nu este întâmplător faptul că toate victimele de până acum aveau o reputație dubioasă.

— Credeți că cineva a citit romanele pe care le-am recomandat și a decis să pună în aplicare metodele prezentate acolo? Și să se asigure că oamenii uciși își meritau oarecum soarta? Asta este teoria pe care o susțineți?

Femeia își strânse buzele, făcându-le să pară și mai lipsite de culoare decât erau în realitate.

— Știu că sună ridicol…

— Sau poate credeți că am scris lista, după care m-am apucat s-o testez în viața reală?

— La fel de ridicol. Știu. Dar la fel de puțin plauzibil ar fi ca cineva să imite o intrigă din Agatha Christie și altcineva să însceneze o crimă inspirată din…

— Dintr-un roman de James Cain, am completat.

— Corect.

Lumina gălbuie a veiozei o făcea să pară nedormită de trei zile.

— Când ați făcut conexiunile între cele trei crime? am întrebat-o.

— Când am găsit lista dumneavoastră, cu alte cuvinte?

— Cred că da. Da.

— Ieri. Am comandat deja toate cărțile și am citit rezumatele intrigilor, dar m-am hotărât să vin direct la dumneavoastră. Speram să mă puteți ajuta, să vedeți conexiunile dintre lista publicată și alte crime cu autor necunoscut. Știu că șansele sunt mici…

Între timp, începusem să citesc atent foaia pe care mi-o dăduse, amintindu-mi cele opt cărți alese.

— Unele dintre asasinatele prezentate aici sunt imposibil de copiat. De fapt, nu imposibil, ci dificil de detectat.

— Cum adică?

— De exemplu, *Capcană mortală,* de Ira Levin. Ați citit piesa?

— Da, dar aduceți-mi aminte.

— Soția este ucisă cu o sperietură zdravănă, care îi provoacă un atac de cord. Accidentul e provocat de soț, cu ajutorul prietenului său. Avem de-a face, desigur, cu o crimă perfectă, întrucât nimeni n-ar putea dovedi că un infarct este de fapt o crimă. Să spunem că cineva ar încerca să imite metoda. În primul rând, este destul de dificil să provoci cuiva un atac de cord și cu atât mai greu pentru anchetatori să-și dea seama că nu a fost o moarte naturală. Presupun că nu aveți și un deces prin infarct care ridică suspiciuni, nu?

— De fapt, chiar avem, mi-a răspuns, și pentru prima dată am văzut o lucire de mulțumire în ochii ei: era convinsă că a prins un fir. Nu știu mare lucru despre caz, dar e vorba de o femeie din Rockland, statul Maine, Elaine Johnson, care a murit în casa ei în luna septembrie. Avea probleme cu inima, așadar inițial a părut o moarte naturală, dar am găsit urme de intrare prin efracție.

— Ca la un jaf? am zis frecându-mă la ochi.

— Asta a stabilit poliția. Cineva a intrat peste ea, ca s-o jefuiască sau s-o agreseze, dar femeia a făcut infarct și a murit pe loc.

— Din casă nu s-a furat nimic.

— Corect. Nimic.

— Nu știu ce să spun.

— Gândiți-vă, totuși, a insistat ea aplecându-se puțin în față. Să zicem că vreți să omorâți pe cineva prin metoda infarctului. În primul rând, aveți nevoie de o victimă care a suferit deja unul – în speță, Elaine Johnson. Vă asigurați că e singură, vă strecurați în casa ei, deghizat într-un fel de costum monstruos, și îi săriți în față dintr-un șifonier. Femeia se prăbușește și moare, iar dumneavoastră tocmai ați comis o crimă ca la carte.

— Dar dacă nu funcționează?

— Atunci, agresorul o rupe la fugă și victima nu-l poate identifica.

— Dar raportează cazul la poliție?

— Da, desigur.

— Ați primit vreo plângere de tipul acesta?

— Nu, din câte știu eu. Dar asta nu înseamnă altceva decât că a funcționat din prima.

— Corect, am spus.

Căzu pe gânduri. Auzeam un zgomot de pași pe dușumeaua din lemn, semn că Nero se apropia de noi. Agenta Mulvey, care auzise și ea, se întoarse spre motanul librăriei, îl lăsă s-o miroasă și începu să-l mângâie cu gesturi experte. Nero se topi pe podea și începu să toarcă instantaneu.

— Aveți pisici? am întrebat-o.

— Două. Îl luați acasă sau îl lăsați aici?

— Stă aici. Universul lui este format din două încăperi căptușite cu cărți și vizitate de tot felul de străini, dintre care unii îi dau de mâncare.

— Nu sună rău.

— Cred că e mulțumit. Jumătate dintre cei care intră în librărie vin, de

fapt, ca să-l vadă pe el.

Nero se ridică, își întinse labele din spate și se îndreptă spre ușa principală.

— Așadar, cu ce v-aș putea ajuta? am întrebat-o, revenind la subiect.

— Ei bine, dacă cineva folosește într-adevăr lista de pe blog ca să comită crime, atunci dumneavoastră sunteți specialistul.

— N-aș fi așa de sigur.

— Altfel spus, cunoașteți foarte bine cărțile pe care le recomandați. Sunt preferatele dumneavoastră.

— Da, probabil. A trecut multă vreme de când am scris articolul acela. Sunt cărți pe care mi le amintesc bine, dar despre altele am doar o imagine vagă.

— Cu toate acestea, opinia dumneavoastră ne-ar putea ajuta. Speram să aruncați o privire pe câteva cazuri adunate de mine, o listă de crime neelucidate petrecute în regiunea New England în ultimii câțiva ani. Am întocmit-o rapid noaptea trecută. Doar rezumatele, nu mare lucru. Scoase din geantă câteva coli imprimate prinse cu o agrafă și adăugă: Vă rog să citiți și să-mi spuneți dacă vedeți vreo asemănare cu cărțile pe care le recomandați.

— De acord, i-am zis luând foile. Și acestea sunt informații… clasificate?

— În cea mai mare parte, nu. Rezumatele pe care le-am întocmit provin din surse publice. Dacă vreun caz vi se pare relevant, îi voi acorda mai multă atenție. Ca să fiu cinstită, încerc marea cu degetul. Sunt cazuri mai vechi, dar cum dumneavoastră ați citit cărțile…

— Pe unele va trebui să le recitesc.

— Excelent, așadar sunteți de acord să mă ajutați, îmi răspunse îndreptându-se de spate, cu un zâmbet care îi dezvelea gingia de sub buza subțire de sus.

— O să încerc.

— Vă mulțumesc. Încă un lucru, am comandat deja toate cărțile, dar dacă se întâmplă să aveți vreuna în librărie, m-aș apuca mai repede de citit.

Am consultat inventarul pe computer și am descoperit că, într-adevăr, aveam câteva exemplare din *Asigurare pentru moarte,* din *Ucigașul ABC,* din *Istoria secretă* și din *Misterul casei roșii.* Mai aveam și un exemplar al romanului *Străinii din tren,* dar făcea parte din prima ediție, publicată în

1950, și valora cel puțin 10 000 de dolari. Lângă casa de marcat țineam o cutie permanent încuiată, unde păstram volume estimate la peste cincizeci de dolari. Exemplarul acela însă îl țineam în birou, tot sub cheie, alături de alte cărți de care nu mă puteam hotărî să mă despart. Aveam fibră de colecționar, ceea ce nu este neapărat o calitate pentru cineva care lucrează într-o librărie sau care nu mai are loc de cărți acasă. Apucasem să-i spun agentei Mulvey că nu aveam cartea Patriciei Highsmith, dar am decis că nu era cazul să mint în fața FBI-ului, mai ales într-o chestiune atât de măruntă. Când a auzit cât costă, mi-a răspuns că preferă să aștepte comanda. Ne mai rămâneau de găsit *Înecații,* pe care știam sigur că o am acasă, și *Intenție criminală,* pe care n-aș fi putut să jur că o aveam în bibliotecă. Cu siguranță nu dispuneam de piesa de teatru *Capcană mortală,* dar o puteam găsi cu ușurință. I-am explicat toate acestea.

— Oricum, nu puteam să citesc opt cărți într-o noapte, îmi zise.

— Vă întoarceți la…

— Nu, rămân aici până mâine, la hotelul Flat of the Hill. Poate că mâine-dimineață, după ce apucați să vă gândiți la cazuri… ne-am putea vedea ca să mai discutăm.

— Cu plăcere, dar nu cred că voi deschide librăria mâine, dacă vremea o să fie la fel de rea…

— Ați putea veni la hotel. FBI-ul face cinste cu micul dejun.

— Sună bine.

Înainte să iasă, m-a asigurat că avea să plătească pentru cărțile pe care le lua acasă.

— Nu vă faceți griji, mi le puteți înapoia după ce le citiți, i-am răspuns.

— Mulțumesc.

A deschis ușa lăsând aerul rece de pe Bury Street să măture magazinul. Vântul troienea deja zăpada, mascând colțurile ascuțite ale clădirilor.

— Aveți grijă, i-am spus.

— Din fericire nu e departe. Mâine la zece, da?

— Da, i-am răspuns din prag, urmărind-o cum dispare printre fulgii de nea.

4.

Locuiam singur, pe Charles Street, pe partea cealaltă, într-un apartament amenajat la mansarda unui bloc de cărămidă construit pe colină. Îl închiriasem de la o femeie de nouăzeci de ani din vechea aristocrație a Bostonului, care habar nu avea de valoarea reală a proprietății. Îi plăteam lunar o nimica toată și-mi făceam griji egoiste despre previzibilul deces al bătrânei, care ar fi adus apartamentul în mâinile mult mai versaților ei fii.

De obicei nu făceam mai mult de zece minute până acasă, dar astăzi înaintam împotriva vântului, încălțat cu niște ghete uzate. Crivățul îmi șfichiuia fața, îndoia copacii și fluiera sinistru pe străzile pustii. Pe Charles Street m-am gândit să-mi cumpăr ceva de băut, dacă la The Sevens mai era deschis, dar m-am răzgândit și am intrat în magazinul de vinuri, de unde am ieșit cu un sandviș cu brânză și șuncă și un pachet de șase beri Old Speckled Hen, pe post de cină. Plănuisem inițial să prăjesc bucata de carne de porc pe care o pusesem la dezghețat de dimineață, dar eram nerăbdător să citesc cazurile reunite de agenta Mulvey.

Am urcat cu greu treptele troienite de la intrare, am deschis ușa masivă, din lemn de nuc, cu ferecături metalice, și am intrat după ce mi-am scuturat picioarele. O altă chiriașă, probabil Mary Ann, triase deja corespondența și o lăsase pe o măsuță. Mi-am luat teancul de plicuri ude cu reclame la credite și am urcat cele trei etaje până în mansarda mea, lăsând în urmă o dâră de stropi.

Ca de fiecare dată iarna, podul era supra-încălzit. Mi-am dat jos geaca și puloverul, după care am întredeschis cele două ferestre, situate față în față pe tavanul oblic, doar cât să las aerul să circule. Am pus cinci beri în frigider și am desfăcut-o pe a șasea. Compus dintr-o singură încăpere spațioasă, apartamentul îmi permitea să am o cameră de zi bine delimitată, așa că m-am instalat pe canapea, mi-am suit picioarele pe măsuța de cafea și m-am pus pe lectură.

Lista agentei Mulvey era organizată cronologic, fiecare înregistrare era formatată identic, cu data, locul și numele fiecărei victime trecute pe post de titlu. Deși era doar o scurtă descriere a faptelor, frazele curgeau și se citea ca un articol de presă. Era clar că agenta Mulvey nu primise decât note

de zece de-a lungul vieții școlare. Oare ce o atrăsese la FBI? Ar fi putut să urmeze o carieră mai apropiată de viața universitară, ca profesoară de engleză sau cercetătoare. Îmi amintea puțin de angajata mea teribil de cultivată Emily Barsamian, care nu mă privea niciodată în ochi când stăteam de vorbă. Agenta Mulvey nu era așa de stângace, ci doar tânără și neexperimentată, mi-am spus. Îmi era imposibil să n-o asociez cu Clarice Starling[12] (alt nume de pasăre), din *Tăcerea mieilor*. De când începusem să citesc, așa funcționa mintea mea, căutând tot timpul asemănări în cărți și filme. Iar Mulvey, la fel ca personajul imaginar din film, părea prea blândă pentru profesia ei. Îmi era peste putință să mi-o imaginez scoțând rapid pistolul din toc sau interogând agresiv un suspect.

„Dar tocmai a interogat un suspect. Te-a interogat pe tine".

Am alungat gândul, am băut câteva guri de bere și am parcurs o dată rapid materialul, înainte să intru în detalii. Încă de la prima vedere era limpede că nu-mi dăduse mare lucru; cel puțin nimic special nu sărea în ochi. Multe dintre crimele nerezolvate fuseseră comise cu o armă de foc. Tineri din cartiere, majoritatea. O victimă prezenta interes, dar nu dispuneam de suficiente informații. Un bărbat pe nume Daniel Gonzales fusese împușcat în timp ce-și plimba câinele prin Middlesex Fields. Se întâmplase într-o zi de septembrie, dimineața devreme, iar agenta Mulvey notase că nu dispuneau de nicio pistă. Singurul motiv pentru care îmi reținuse atenția era asemănarea cu un caz din *Istoria secretă*. Studenții ucigași din cartea Donnei Tartt se hotărâseră să scape de prietenul lor Bunny Corcoran. Se temeau că acesta ar putea vorbi despre o crimă anterioară, când tinerii pasionați de epoca clasică organizaseră o bacanală dionisiacă și omorâseră accidental (sau nu) un fermier într-o pădure. Bunny nu participase la ritual, dar aflase despre cele petrecute și începuse să-și șantajeze amicii bogați ca să obțină diverse mărunțișuri, precum mese în oraș sau o excursie în Italia. Făptașii se tem că s-ar putea să se îmbete și să-și dea drumul la gură, așa că pun la cale să-l omoare. Cel mai deștept dintre ei, Henry Winter, desăvârșește planul. Complicii știu că lui Bunny îi place să facă plimbări lungi prin natură duminica după-amiaza, așadar îl pândesc într-un loc izolat, la marginea unei prăpăstii adânci. Când ajunge în dreptul lor, ies dintre copaci și-l împing în hău, sperând că va părea un accident, că obiceiul lui Bunny de a hălădui pe coclauri, fără o țintă anume, va masca premeditarea crimei.

Daniel Gonzales fusese omorât când își făcea plimbarea de dimineață. Exista o legătură? Faptul că fusese împușcat contrazicea similitudinile, dar poate că asasinul copiase ideea eliminării țintei în timpul unei acțiuni predictibile. Am luat laptopul și am găsit imediat un ferpar. Omul fusese profesor suplinitor de spaniolă la o școală comunitară din apropiere. Nu preda latina sau greaca veche, dar preda o limbă străină. Era un posibil indiciu despre care am hotărât s-o informez a doua zi pe Mulvey.

Am parcurs restul cazurilor. Căutam un deces prin înec, ca în cartea lui John D. MacDonald, *Înecații.* Pe de altă parte, dacă cineva ar fi fost ucis astfel, n-ar fi avut de ce să intre pe lista de cazuri nerezolvate a poliției.

Nu apăreau nici supradoze accidentale, metoda din *Intenție criminală.* Ucigașul, medic de profesie, își transformă soția într-o dependentă de morfină și se asigură că toată lumea îi cunoaște viciul, care devine un subiect local de bârfă. Când consideră că a venit momentul, îi administrează o supradoză letală. În New England trebuie să se fi înregistrat sute, dacă nu chiar mii de cazuri de consum abuziv de droguri în ultimii câțiva ani. Să fi fost vreunul o crimă mascată? Problema cu lista mea era aceea că alesesem special cazuri în care făptașii nu puteau fi prinși. Dacă cineva reușea să transpună cu succes metodele de acolo în realitate, avea toate șansele să scape nedepistat.

Am luat două mușcături din sandviș și am mai desfăcut o bere. Apartamentul era prea tăcut, dar nu aveam chef de televizor, așa că am pus muzică, *24 de cărți poștale color*[13], de Max Richter. Lăsându-mă pe spate pe canapea, am ridicat ochii la tavanul înalt, unde o crăpătură familiară își croia drum prin tencuiala subțire. M-am gândit la ce urma să-i spun agentei Mulvey a doua zi, la micul dejun. Aveam să-i povestesc despre posibila legătură dintre decesul lui Daniel Gonzales și *Istoria secretă*; aveam să-i sugerez să investigheze cazurile de înecări accidentale, mai ales cele petrecute în lacuri sau iazuri; aveam să-i propun să analizeze și decesele în urma unei supradoze, mai ales dacă au fost provocate prin injectare.

Cum albumul ajunsese la capăt, l-am pus de la început. Atenția îmi fugea în toate direcțiile, așa că m-am hotărât să fac încă o listă, mentală. Mi-am impus să pornesc de la câteva premise. Prima era aceea că cineva îmi folosea recomandările de lectură ca să execute oameni la întâmplare. De fapt, poate că nu la întâmplare. A doua era că, deși m-aș fi putut număra printre suspecți, nu eram un suspect important. După cum subliniase agenta

Mulvey, dacă aș fi fost, n-ar fi venit singură la librărie. Scopul discuției din acea după-amiază fusese de tatonare, de formare a unei prime impresii. Dacă decidea că eram implicat, a doua zi – la micul dejun sau poate cu altă ocazie – avea să apară însoțită de un coleg de la FBI. Premisa numărul trei: făptașul, oricare ar fi fost el, nu doar că se folosea de lista mea, dar mă cunoștea. Probabil că nu foarte bine.

Ajunsesem la această concluzie – la această *convingere,* de fapt – fiindcă o cunoșteam pe cea de-a cincea victimă menționată de Mulvey, pe Elaine Johnson, care suferise un atac de cord la ea acasă, în Rockland. Nu eram apropiați, dar, imediat ce auzisem numele, îmi dădusem seama că era vorba de acea Elaine Johnson care locuise în Beacon Hill, o clientă fidelă a librăriei, care nu rata nicio ocazie să întâlnească autorii la lansările pe care le organizam. Eram conștient că ar fi trebuit să-i spun imediat agentei Mulvey acest lucru, dar nu o făcusem și nici nu mă simțeam pregătit s-o fac.

Întrucât eram convins că-mi ascundea anumite informații, m-am hotărât să-i ascund, la rândul meu, acest detaliu.

Trebuia să-mi iau măsuri de apărare.

5.

Aţipisem pe canapea. M-am ridicat, am clătit cele două sticle de bere goale, am aruncat restul de sandviș, m-am spălat pe dinți și mi-am pus pijamaua. Am găsit rapid în bibliotecă volumul pe care-l căutam: *Înecații.* Aveam prima ediție, broșată, apărută în colecția Gold Medal în 1963. Pe copertă trona unul dintre acele desene lugubre care ilustrează aproape toate cărțile lui John D. MacDonald din acea perioadă. O brunetă superbă, într-un costum de baie alb, este trasă în adâncurile verzui ale unui lac de o mână nemiloasă care a prins-o de picior. Ca toate coperțile de genul acesta, promitea două lucruri: sex și moarte. Am mângâiat cotorul lucios cu degetul și am răsfoit puțin volumul, lăsând mirosul acela jilav, înțepător, de carte veche să-mi ajungă în nări. E un miros care mi-a plăcut dintotdeauna, deși colecționarul din mine știa că, după toate probabilitățile, cartea fusese ținută în condiții improprii, într-o cutie de carton uitată în vreo pivniță umedă. Mie însă izul acela îmi evoca imediat librăria Annie Book Swap, de unde cumpăram cărți când eram în clasa a șasea. Am copilărit în Middleham, la vreo patruzeci și cinci de minute de Boston. În anul în care am împlinit unsprezece ani, mi s-a dat voie să parcurg cu bicicleta cei trei kilometri până în centrul orășelului, pe Dartford Road, unde nu erau decât trei magazine: o băcănie, numită pompos Middleham General, un anticariat instalat în fosta clădire a poștei și librăria, parte a unui lanț de magazine de cărți la mâna a doua condus de un englez pe nume Anthony Blake. Vindea mai ales ediții ieftine, cu coperte moi – acele cărțulii care-ți încap în buzunarul de la spate. De acolo am cumpărat romanele lui Ian Fleming, ale lui Peter Benchley și ale Agathei Christie, care mi-au legănat serile adolescenței. Sunt aproape sigur că tot de acolo mi-am procurat *Înecații,* după ce luasem deja toate volumele din faimoasa serie Travis McGee, tot de John D. MacDonald. Romanele de sine stătătoare ale lui MacDonald erau greu de găsit, dar presupun că un pasionat de mistere din acea parte a Massachusettsului murise de curând, căci librăria se umpluse peste noapte de romane ieftine. Pe lângă John D. MacDonald, i-am mai descoperit pe Mickey Spillane, pe Alistair MacLean și pe Ed McBain, cu seria lui dedicată Secției de poliție 87. Bănuții de buzunar nu-mi permiteau să

cumpăr mai mult de trei cărți la fiecare vizită; le terminam în mai puțin de o săptămână, uneori în numai trei zile, dar îmi plăcea să le reiau pe cele pe care le aveam deja. Cred că nu mai citisem *Înecații* de atunci, din preadolescență, dar îmi aminteam și acum cu ușurință firul acțiunii.

Personajul negativ – o femeie portretizată foarte convingător – era o secretară bigotă care-și sublima dorințele sexuale reprimate în activități fizice. A început să-i omoare pe păcătoșii din jur, printre care o femeie măritată care se încurcase cu șeful ei. O pândise cu un echipament de scafandru pe fundul lacului unde adulterina obișnuia să înoate și o înecase, trăgând-o sub apă. Când îmi alcătuisem lista de crime perfecte nu recitisem cartea, dar o răsfoisem rapid ca să-mi amintesc detaliile.

Am luat *Înecații* cu mine în pat. Primele rânduri îmi erau straniu de familiare. Cărțile sunt o călătorie în timp, adevărații cititori o știu. Dar ele nu te conduc doar în epoca în care au fost scrise, ci și în diferite etape ale evoluției tale. Ultima dată când am deschis acest volumaș aveam unsprezece sau doisprezece ani. Îmi place să cred că era vară și că citeam noaptea târziu, în dormitorul meu mic și încărcat, învelit doar cu un cearșaf și având drept companie un țânțar ce bâzâia singuratic într-un colț. Tata își asculta discurile în camera de zi, prea tare, în funcție de cât era de beat. Majoritatea nopților se terminau la fel, cu mama care dădea muzica mai încet – de obicei jazz, dar uneori și piese *fusion,* de Frank Zappa sau Weather Report – și cu tata care îi reproșa că nu-l înțelege. Dar acesta nu era decât un zgomot de fond, pentru că eu părăsisem de mult dormitorul. Mă aflam în realitate în Florida, în 1963, unde beam cocktailuri cu bourbon, anturat de dezvoltatori imobiliari veroși și tinere atrăgătoare, proaspăt divorțate. Iată-mă în prezent, în vârstă de aproape patruzeci de ani, aceiași ochi trecând peste aceleași cuvinte, ținând în mâini cartea cumpărată cu douăzeci și opt de ani înainte. Aceeași carte pe care o citise vreun om de afaceri sau o casnică, în urmă cu cincizeci de ani. O călătorie în timp.

Am terminat-o pe la patru dimineața. Aproape că m-am dat jos din pat ca să încep alta, dar am decis că ar fi mai înțelept să mă culc. M-am întors pe burtă, cu gândul la carte, imaginându-mi cum e să înoți singur într-un iaz și să simți că ceva te apucă de picior și te trage în jos, spre moarte. Apoi, pe măsură ce se instala somnul, mi-a venit în minte chipul soției mele, așa cum mi se întâmpla întotdeauna. Dar nu am visat-o pe ea și nici întâmplările din roman. Am visat că fugeam, că eram urmărit.

Visul pe care-l am în fiecare noapte.

•

Când am ieșit din casă, a doua zi de dimineață, continua să ningă, dar era o zăpadă fină pe care vântul puternic o împrăștia în toate părțile. Pe sol se așternuse un strat de vreo cincizeci de centimetri. Carosabilul fusese curățat, dar de trotuare nu se ocupase încă nimeni, așa că eram nevoit să cobor cu mare atenție panta abruptă spre Charles Street pe mijlocul drumului. Cu toate că era înnorat, se anunța o zi luminoasă, poate din cauza zăpezii neatinse. Pe umăr îmi atârna vechea mea geantă de mesager, pe care o purtam când mergeam cu bicicleta.

Am ajuns repede la hotel. Flat of the Hill era o apariție recentă în zona mea din Boston, un hotel boutique amenajat într-un fost depozit. Era dotat cu un restaurant de lux și un bar simpatic, unde mai mergeam în serile de luni ca să profit de stridiile la un dolar bucata.

— Aștept pe cineva la micul dejun, i-am spus angajatei cu ochi triști din spatele recepției, iar aceasta m-a trimis pe lângă bar, într-un salon mic, cu opt mese.

M-am așezat la o masă din colț, lângă o fereastră mare care dădea spre un zid de cărămidă roșie. Eram singur. Mă întrebam dacă venise cineva la lucru sau dacă nu cumva personalul fusese blocat acasă de viscol. În cele din urmă, un bărbat cu o cămașă albă impecabilă și pantaloni negri își făcu apariția din spatele unor uși batante chiar în momentul în care agentul Mulvey intra în sală. Mă văzu și se apropie rapid în timp ce chelnerul așeza pe masă meniurile. Am comandat amândoi cafea și sucuri.

— FBI-ul nu se zgârcește la cazare, am remarcat.

Mă privi confuză o clipă, apoi îmi răspunse:

— O, am ales locul acesta pentru că e mai aproape de librărie. Îmi plătesc singură camera, sper doar că o să-mi accepte decontul.

— Cum ați dormit? am întrebat-o, văzându-i cearcănele adânci de sub ochi.

— Prea puțin. Am citit toată noaptea.

— Și eu. Cu ce ați început?

— *Misterul casei roșii.* Am ales să le iau în ordine.

— V-a plăcut?

Când am luat o gură de cafea, mi-am ars vârful limbii.

— E bună. Inteligentă, aș spune. N-am reușit să ghicesc finalul.

Apucă ceașca de porțelan, o ridică puțin și se aplecă sorbind cu buzele strânse o înghițitură. Gestul mă duse cu gândul la o pasăre.

— Ca să fiu cinstit, știu că am inclus-o în lista de pe blog, dar nu-mi mai aduc aminte detaliile. Am citit-o mai demult.

— Descrierea pe care ați făcut-o se potrivește. Un mister care se petrece într-o casă izolată, la țară. Puțin absurdă. M-a dus cu gândul la jocul de societate Clue…

— Colonelul Mustard, în bibliotecă.

— Exact. Dar e ceva mai bună.

Îmi descrise principalele elemente ale intrigii, iar memoria mea completă restul. Mark Ablett, un tip bogat, locuiește într-un conac de țară, din acelea care parcă sunt făcute ca să ascundă niște fapte groaznice. Fratele lui, care a apucat-o pe căi greșite și despre care nu mai știe mare lucru, îl anunță printr-o scrisoare că urmează să vină din Australia, în vizită. Când ajunge, i se spune să aștepte în birou. Apoi se aude o împușcătură. Fratele din Australia zace mort, iar Mark Ablett a dispărut. Pare limpede că și-a ucis fratele și a fugit.

Tony Gillingham, detectivul din poveste, care se cunoaște din vedere cu unul dintre oaspeții moșiei, începe să investigheze cazul împreună cu prietenul său, Bill. Reiese că sub casă se află un tunel secret care leagă biroul de un teren de golf. Firește, apar mai mulți suspecți.

— Nu exista niciun frate, nu-i așa? am zis, întrerupând-o.

— Corect. Fratele adevărat murise de ani de zile, prin urmare nu participa la acțiunea din prezent. Mark Ablett fusese convins să joace rolul acestuia și apoi fusese ucis. Dar nu asta e partea cea mai inteligentă a cărții, nu-i așa?

Vorbea foarte repede și mi-a luat câteva secunde ca să-mi dau seama că îmi adresase o întrebare.

— Cred că am pus-o pe listă fiindcă ucigașul furnizase, practic, un cadavru și un criminal în același timp. Erau una și aceeași persoană, dar numai ucigașul știa asta.

— Pot să citesc o parte din fragmentul pe care l-am subliniat azi-noapte? mă întrebă.

— Desigur.

A scos cartea din geantă și a început s-o răsfoiască. De unde eram așezat puteam vedea că subliniase mai multe pasaje. Mi-a adus aminte de soția

mea, care citea cu un creion la îndemână, mereu gata să adnoteze câte un paragraf. M-am bucurat în sinea mea că nu-i încredințasem agentei ediția aceea scumpă din *Străinii din tren.*

— Gata, am găsit, mi-a spus deschizând volumul pe masă și aplecându-se mai aproape de mine. „Când inspectorul a ajuns la fața locului" – conacul despre care vorbeam –, „a aflat că un bărbat a fost omorât și că altul a dispărut. Era foarte probabil ca dispărutul să-l fi împușcat pe mort, desigur. Dar era mai mult decât foarte probabil, era aproape sigur că inspectorul va porni de la ideea că această explicație, foarte probabilă, era singura adevărată și că, prin urmare, va fi mai puțin înclinat să analizeze imparțial celelalte posibile soluții". Dacă ar fi să executați o crimă inspirându-vă din cartea asta, cum ați proceda? mă întrebă. Ați împușca pe cineva în biroul unui conac?

— Nu, i-am răspuns. Cred că aș ucide doi oameni și apoi aș ascunde unul dintre cadavre, ca să las impresia că ucigașul și-a luat tălpășița.

— Exact.

Chelnerul ne dădea târcoale, așa că am comandat de mâncare. Agenta Mulvey a luat ouă florentine, iar eu am cerut două ouă poșate pe pâine prăjită, cu fructe proaspete alături, deși nu-mi era foame.

— Asta mă duce cu gândul la reguli, murmură ea când am rămas singuri.

— Ce înțelegeți prin „reguli"?

— Bun, zise după câteva clipe de gândire. Dacă mi-aș fi propus singură acest obiectiv… această misiune, de a comite cele opt crime descrise în lista dumneavoastră, atunci aș avea nevoie de niște principii, de niște reguli. Trebuie să imit asasinatele ca la carte, sau doar *ideea* generală din spatele lor? Cât de asemănătoare trebuie să fie?

— Așadar, credeți că regulile i-ar impune criminalului să se țină cât mai aproape de textul cărții?

— Nu, nu de detalii, ci de filosofia subiacentă. Aproape ca și cum ar încerca să testeze cărțile în viața reală. Dacă ideea ar fi doar să imiți cărțile, atunci ai împușca pe cineva în biblioteca unui conac și te-ai declara mulțumit. Sau, pentru *Ucigașul ABC,* le-ai copia la virgulă. Adică, ai găsi pe cineva numit Abby Adams care ar locui în Acton și ai omorî-o prima și așa mai departe, însă nu este suficient să comiți crimele, ci trebuie să le comiți într-un anumit fel. De aceea există reguli.

— Așadar, pentru *Misterul casei roșii,* este esențial să îndrepți poliția

spre un fals suspect, pe care nu-l vor găsi și nu-l vor putea interoga niciodată.

— Da. Este într-adevăr un joc isteț. Mă gândeam la asta noaptea trecută. Să spunem că vreau să ucid pe cineva… pe fostul meu iubit, de pildă.

— Așa, am îndemnat-o.

— Dacă l-aș omorî pur și simplu, aș fi suspectă. Dar să spunem că aș ucide doi oameni, pe fostul iubit și pe noua lui prietenă, asigurându-mă că trupul femeii este imposibil de găsit. Astfel, aș lăsa impresia că ucigașul a fugit. Polițiștii n-ar mai căuta identitatea autorului, căci ar considera că o cunosc deja.

— Nu e deloc ușor, să știți, am zis.

— Ha, nici mi-a trecut vreodată prin cap cu adevărat.

— Pentru că ucigașul ar trebui să fie capabil să omoare doi oameni.

— Corect.

— Și nu este deloc simplu să ascunzi un cadavru.

— Sper că nu vorbiți din experiență?

— Am citit tone de romane polițiste.

— Cred că trebuie să caut o crimă în care principalul suspect a dispărut.

— Se întâmplă des? am întrebat-o.

— În realitate, nu. În zilele noastre este aproape imposibil să te faci nevăzut. Majoritatea indivizilor lasă în urmă un șir de indicii destul de evidente, dar se mai întâmplă.

— Cred că sunteți pe o pistă interesantă. S-ar putea să aveți de-a face cu două victime care își merită soarta – răufăcători, probabil –, una care a murit și una care a dispărut. Prin urmare, dacă teoria dumneavoastră este corectă, cum ar trebui să-l numim pe suspectul nostru? Ar trebui să-i dăm un nume.

— De ce să nu-i punem…, începu, dar se opri brusc.

— Un nume de pasăre, am completat-o eu.

— Nu, pentru că ar genera confuzii. Să-i spunem Charlie.

— De ce tocmai Charlie?

— E primul nume care mi-a venit în minte. Nu, mint. Încercam să găsesc un nume, ceea ce m-a dus cu gândul la un imitator[{14}], apoi la prima mea pisică, pe care o chema Charlie.

— Bietul Charlie. Merită să fie reținut de istorie în felul acesta?

— Categoric. Era un criminal cu sânge rece. În fiecare dimineață ne

aducea un șoarece sau o păsărică.

— Atunci e perfect, am încuviințat.

— Rămâne Charlie.

— Așadar, unde rămăsesem? Trebuie găsite două victime cu conștiința pătată. Lui Charlie nu-i place să ucidă oameni nevinovați.

— N-o putem afirma cu certitudine, dar este o ipoteză. Mulvey s-a tras în spate, ca să-i facă loc chelnerului să așeze mâncarea pe masă. Mulțumesc, îi spuse, apoi apucă furculița. Putem să continuăm în timp ce mănânc? Am ratat cina aseară și sunt ruptă de foame.

— Nicio problemă.

Lichidul ușor translucid de pe marginea ouălor mele poșate îmi întorcea stomacul pe dos. Am ales o bucată de pepene cu furculița.

— Poate că mă înșel, continuă agenta FBI după ce termină de înghițit, dar toată chestia asta ar putea avea legătură cu *dumneavoastră.* Poate că cineva încearcă să vă atragă atenția sau să vă însceneze o crimă.

Rostise ultimele cuvinte căscând puțin ochii. Mi-am împins înainte buza inferioară, ca și cum aș fi analizat serios această posibilitate.

— Dacă așa stau lucrurile, am spus după o pauză consistentă, atunci chiar are sens să vă asigurați că asasinatele sunt inspirate direct din cărțile recomandate de mine.

— Corect. De aceea, aș vrea să studiez mai îndeaproape cazul lui Elaine Johnson, femeia moartă de inimă…

— Care ar fi putut fi ucisă de Charlie sau nu.

— Dar dacă a fost ucisă de Charlie, trebuie să ajung la locul faptei. S-ar putea să găsesc acolo un indiciu care să facă legătura cu *Capcană mortală.*

— Trebuie să vă fac o mărturisire, am început, urmărind cum obrajii femeii se împurpurau sub emoția așteptării. N-am văzut niciodată piesa de teatru și nici măcar nu am citit-o. Dar am văzut un film care sunt sigur că respecta acțiunea. În orice caz, mă simt rușinat.

— Așa și trebuie, mi-a răspuns zâmbind.

Chipul îi revenise la culoarea normală.

— Prin urmare, *în film,* singura sursă pe care o cunosc, victima moare de un atac de cord când vede că un individ, pe care îl credea decedat, apare în dormitorul ei și-i ucide soțul. Elaine Johnson a fost găsită moartă în dormitor?

— O să verific, nu-mi amintesc pe moment. Știți, când ați menționat o

mărturisire, am crezut că o să vă referiți la altceva.

— Ați crezut c-o să recunosc că eu sunt Charlie?

— Nu, mi-a răspuns agenta FBI, am sperat că o să-mi spuneți că o cunoșteați pe Elaine Johnson.

6.

– Este acea Elaine Johnson care locuia în Boston?

— Îhâm.

— Atunci, da, am cunoscut-o. Nu foarte bine, dar obișnuia să vină la librărie când organizam sesiuni de lectură cu autorii.

— De ce n-ați vrut să-mi vorbiți despre asta aseară?

— Ca să fiu sincer, nu mi-am dat seama că este vorba de aceeași persoană. Numele mi-a sunat cunoscut, dar este unul cum nu se poate mai frecvent.

— Am înțeles, zise fără să mă scape din ochi. Cum ați descrie-o pe Elaine?

M-am prefăcut că încerc să-mi aduc aminte, doar ca să trag de timp, căci bătrâna fusese o figură memorabilă. Purta ochelari cu lentile groase – din acelea numite peiorativ „funduri de borcan” –, avea un păr subțire și rar și venea întotdeauna îmbrăcată cu diverse pulovere tricotate în casă, chiar în plină vară. Era ușor de ținut minte, pentru că făcea parte din acea categorie de clienți care profită de natura vulnerabilă a lucrătorilor din magazinele cu amănuntul. Îi încolțea și-i supunea unor monologuri interminabile, mai curând adevărate diatribe, despre obsesiile ei. Tema favorită erau scriitorii de romane polițiste – care era un geniu, care era bunicel și care era prost („prost cu spume” obișnuia să se plângă). Venea la librărie în fiecare zi și se agăța de primul vânzător disponibil. Era obositoare și enervantă, dar deciseserăm cu toții că cea mai bună metodă ca să scapi de ea era să-ți vezi de treabă și s-o lași să delireze vreo zece minute, după care să-i spui ferm că ajunge. Știu, sună nepoliticos, dar adevărul este că Elaine Johnson era ea însăși foarte nepoliticoasă. Spunea lucruri revoltătoare despre autorii pe care nu-i avea la inimă. Din când în când se dovedea rasistă, homofobă impenitentă și, chiar mai surprinzător, făcea comentarii urâte despre aspectul exterior al oamenilor, fără să-și dea seama în ce hal arăta ea. Cred că oricine lucrează în comerț știe cum să se descurce cu clienții nesuferiți, inclusiv cu cei care vin zilnic. Problema cu Elaine era că-și făcea apariția și la întâlnirile cu autorii. Ridica întotdeauna mâna prima și punea întrebări mai subtile sau mai directe, dar întotdeauna jignitoare pentru bietul om de

pe scenă. În general, îi avertizam pe vorbitori, dar menționam și că achiziționa întotdeauna un exemplar din cartea lansată pentru autograf, chiar și atunci când îl considera pe autor „un escroc complet lipsit de talent”. Am descoperit astfel că majoritatea scriitorilor sunt gata să suporte un personaj detestabil, cu condiția ca acesta să le cumpere cartea, mai ales ediția cartonată.

Știam că Elaine Johnson se mutase în Rockland, în statul Maine, pentru că timp de un an ne povestise zilnic despre cum urma să se mute. Sora ei murise și îi lăsase o casă acolo. În ziua când părăsise în fine orașul ieșiserăm cu toții la un pahar, ca să sărbătorim.

— Era destul de enervantă, i-am spus agentei Mulvey. Venea în fiecare zi și ne împuia capul cu ce mai citea ea. Acum îmi amintesc că se mutase în Maine, dar inițial n-am făcut legătura. O știam doar ca Elaine, nu Elaine Johnson.

— Merita să moară?

Am ridicat șocat din sprâncene.

— Dacă merita să moară? Vreți opinia mea personală? Ei bine, nu, sigur că nu.

— Îmi cer scuze, ați spus că avea o personalitate enervantă, iar mie îmi este limpede că toate victimele de până acum au fost persoane antipatice, ca să folosesc un eufemism. S-ar fi înscris în această categorie?

— Categoric, nu se străduia să fie simpatică. Odată mi-a spus că lesbienele sunt scriitoare mediocre pentru că petrec prea puțin timp în compania bărbaților, superiori intelectual.

— O!

— Cred că îi plăcea să emită enormități doar ca să șocheze. De fapt, era mai mult o femeie tristă și singură decât o persoană detestabilă.

— Știați că avea probleme cu inima?

Îmi aminteam că după operație își coborâse gulerul puloverului ca să-mi arate cicatricea de pe pieptul ei ridat. „Vă rog să nu mai faceți asta”, i-am spus. A râs. Uneori, îmi spuneam că rolul pe care-l juca nu era nimic mai mult decât un rol și că își dorea ca oamenii să-i răspundă la fel de nepoliticos.

— Cred că da. A fost o perioadă când n-a mai venit la librărie – ne-am bucurat, pe moment, dar apoi și-a reluat vizitele. Da, auzisem că avea niște probleme medicale.

Chelnerul se apropiase cu pași moi. Farfuria agentului Mulvey era curată ca nouă, iar ouăle mele se răciseră neatinse. M-a întrebat dacă totul este în regulă.

— Îmi pare rău, i-am răspuns. Mai am puțin de lucru aici.

Omul debarasă farfuriile din fața femeii, care comandă încă o cafea. Am decis să încerc să mănânc, căci altfel ar fi părut ciudat. Agenta Mulvey își consultă ceasul și mă întrebă dacă mă mai duceam la lucru.

— Da, o să deschid. Nu cred că va veni vreun client, dar trebuie să mă ocup de Nero.

— O, Nero, rosti cu afecțiune.

Mi-am amintit că avea și ea pisici și am întrebat-o cine se îngrijea de ele, dându-mi seama instantaneu că-i pusesem o întrebare foarte personală. Sunase ca și cum aș fi încercat să determin dacă era cuplată. Își închipuia poate că încercam s-o agăț. Nu eram cu mult mai vârstă – vreo zece ani, probabil –, deși știam că părul meu, albit prematur, mă făcea să arăt puțin mai bătrân.

— Sunt bine. Au grijă una de cealaltă.

Am continuat să mănânc în tăcere. Aruncă o privire la telefon, apoi îl așeză la loc pe masă, cu ecranul în jos.

— Trebuie să vă întreb unde vă aflați în noaptea de 13 septembrie, când a murit Elaine Johnson.

— Desigur. Ce zi era?

— Treisprezece septembrie.

— Nu, ce zi a săptămânii?

— Stați să verific. Își luă din nou telefonul și îl consultă câteva secunde. Era într-o sâmbătă noaptea.

— Eram plecat la Londra. În fiecare an îmi iau vacanță pe la începutul lunii septembrie și mă duc la Londra. Nu e sezon turistic, deoarece copiii încep școala, dar vremea se menține bună. În plus, activitatea librăriei nu este atât de intensă.

— Știți exact în ce perioadă ați lipsit?

— Dacă treisprezece era o sâmbătă, înseamnă că m-am întors pe paisprezece, duminică. Pot să vă trimit biletele de avion, dacă doriți. Știu precis că am fost plecat două săptămâni, în septembrie.

— În regulă, vă mulțumesc.

Din tonul ei am dedus că voia să vadă rezervările la zborurile respective.

— Dacă Elaine Johnson a fost ucisă de Charlie…, am început să spun.

— Da?

— Atunci crește posibilitatea ca Charlie să se folosească de lista mea.

— Corect. Mai mult decât atât, nu numai că știe cine sunteți, dar vă cunoaște și anturajul. Nu cred că este o coincidență faptul că o știați personal pe una dintre victime.

— Nici eu nu cred, i-am răspuns.

— Vă puteți gândi la cineva care ar dori să vă facă rău, cineva care știa că Elaine Johnson era o clientă fidelă a librăriei Old Devils?

— Nu-mi vine în minte nimic precis. Nu sunt prea mulți foști angajați, pentru că nu am nevoie decât de doi colaboratori, iar cei pe care îi am acum lucrează de peste doi ani.

— Mi-ați putea spune cum îi cheamă? mă întrebă scoțând un carnet din geantă.

I-am recitat numele complete ale lui Emily și Brandon, pe care și le notă.

— Spuneți-mi mai multe despre ei.

I-am povestit tot ce știam, adică nu mare lucru. Emily Barsamian nu făcuse facultatea la Boston, ci absolvise Winslow College, după care primise o slujbă ca stagiară la Boston Athenaeum, o prestigioasă librărie independentă. În acea perioadă își suplimenta veniturile lucrând cu jumătate de normă la noi. La finalul stagiului o angajasem cu program complet. Nu știam mai nimic despre viața ei intimă, pentru că era foarte discretă, iar conversațiile noastre se limitau la cărți și, câteodată, la filme. O bănuiam că scrie în secret, dar nu aveam dovezi. Brandon Week era genul sociabil. Locuia cu mama și surorile lui în Roxbury, iar atât eu, cât și Emily știam cam tot ce se putea ști despre el, în orice caz, totul despre familia și iubita actuală. Când îl angajasem, în urmă cu doi ani, fiindcă aveam nevoie de ajutor pentru perioada de sărbători, îl suspectasem că nu va fi capabil să respecte programul. Spre surpriza mea, nu lipsea niciodată de la serviciu și nici nu întârzia.

— Atât? zise agenta Mulvey.

— Despre angajații actuali, da. Eu însumi sunt zilnic la librărie. Când îmi iau concediu, angajăm personal temporar sau, din când în când, îmi ține locul asociatul meu, Brian. Dacă vă este util, pot să alcătuiesc o listă cu foștii colaboratori și să v-o trimit.

— Brian este unul și același cu Brian Murray?

— Da. Îl cunoașteți?

— I-am văzut numele pe blogul librăriei și am auzit de el.

Brian este un scriitor relativ cunoscut care locuiește în South End. A publicat o serie de romane având-o drept personaj central pe Ellis Fitzgerald. Probabil că a ajuns la peste douăzeci și cinci de cărți, care nu se mai vând la fel de bine ca la început. Asta nu pare să-l descurajeze, căci continuă să o mențină pe detectiva Ellis Fitzgerald la vârsta de treizeci și cinci de ani și refuză să țină cont, în intrigile pe care le imaginează, de modă sau de progresele tehnologice. Acțiunea din cărțile lui se petrece în Boston la finele anilor ’80, ca și serialul de televiziune numit *Ellis,* care a rulat doi ani. Veniturile încasate i-au permis să cumpere casa din South End, o casă de vacanță pe marginea unul lac din nordul statului Maine și să investească rămășițele în librăria noastră.

— Ar fi bine să lărgiți lista. La cine v-ați mai putea gândi? Clienți supărați? Foste iubite care vă detestă?

— Mi-e teamă că va rămâne scurtă. Singura mea fostă iubită este fosta soție, decedată.

— Ah, îmi pare rău, zise, deși din expresia ei reieșea clar că deținea deja această informație.

— O să mă gândesc în continuare la cărțile recomandate pe blog.

— Vă mulțumesc. Nu vă jenați să-mi transmiteți orice idee vă vine, indiferent cât de măruntă sau de improbabilă.

— Am reținut, i-am răspuns împăturind șervetul și așezându-l peste micul dejun rămas aproape neatins. Plecați astăzi?

— Așa aș vrea, dacă nu se blochează calea ferată, caz în care o să mai rămân o noapte la hotel. Dar nu mă grăbesc. Nu mi-ați spus dacă ați studiat lista de crime nerezolvate pe care v-am dat-o ieri.

I-am zis că numai cazul lui Daniel Gonzales, bărbatul care fusese împușcat în parc, îmi reținuse atenția.

— Care ar fi legătura cu romanele?

— Probabil că nu există niciuna, dar m-a dus cu gândul la cartea Donnei Tartt, *Istoria secretă.* Ucigașii au pândit victima într-un loc anume.

— Am citit cartea în liceu.

— Așadar, vă amintiți.

— Parțial. Am impresia că au omorât pe cineva în cursul unui ritual

erotic, într-o pădure.

— Aceea a fost prima victimă, un fermier. În lista de pe blog m-am referit în special la cea de-a doua – prietenul pe care l-au aruncat într-o râpă.

— Daniel Gonzales a fost împușcat.

— Știu. Comparația e cam exagerată, dar se bazează pe faptul că ieșise să-și plimbe câinele. Poate că urma același traseu în fiecare zi sau o dată pe săptămână. În fine, probabil că n-are nicio legătură…

— Din contră, ne ajută. Am avut câteva persoane de interes în cazul lui, inclusiv un fost elev, aflat încă sub investigație. Dar pare o posibilitate.

— Daniel Gonzales era… genul detestabil? am întrebat-o, nereușind să găsesc cuvântul cel mai potrivit.

— Nu știu, însă voi verifica. Este posibil, ținând cont de lista persoanelor de interes elaborată la momentul respectiv. În afară de cazul Gonzales…?

— Ar mai fi o pistă. Cred că nu trebuie să vă limitați la lista omuciderilor nerezolvate. Aruncați o privire asupra cazurilor de înec și de supradoze accidentale. Ah, să nu uit.

Mi-am deschis geanta de poștaș și i-am dat cele două cărți pe care le luasem cu mine. *Înecații,* în ediția ieftină, plus *Intenție criminală,* pe care o găsisem de dimineață în colecția mea personală. Era publicată la Pan Books și arăta destul de rău, cu coperta abia mai ținându-se.

— Vă mulțumesc. Promit să vi le înapoiez.

— Nu vă faceți griji, nu sunt așa de rare. Am citit azi-noapte *Înecații.* Adică am recitit-o, pentru că simțeam nevoia să-mi împrospătez memoria.

— Vreo intuiție interesantă?

— În carte apar două crime. O femeie este înecată exact ca în desenul de pe copertă, iar cea de-a doua faptă este încă și mai sinistră. Asasina, o femeie extrem de puternică, omoară un om provocându-i un stop cardiac cu mâna. Ține mâna așa – i-am demonstrat, unindu-mi degetele ridicate – și i-o vâră în stomac, de unde urcă în cutia toracică și îi rupe inima.

— Scârbos, mormăi agenta cu o strâmbătură.

— Nici nu cred că este posibil fizic, și chiar dacă ar fi, sunt convins că s-ar vedea la autopsie.

— Cu siguranță. Ceea ce nu înseamnă că voi abandona pista înecurilor. Cred că Charlie și-ar dori să copieze genul acesta de omucidere, mai ales că titlul cărții spune totul.

— Corect, am zis.

— V-au mai venit și alte idei recitind?

Am omis să-i spun că mă frapase sexualizarea intensă a crimelor. Că Angie, ucigașa dementă, își crease două personalități: pe de o parte era Jeanne D'Arc, dominată de o puritate care o făcea invulnerabilă la durere, iar pe de alta era „iapa roșie", cu spatele arcuit și sfârcurile erecte. Când omora pe cineva, cele două personalități se contopeau într-una singură. Mă făcea să mă întreb dacă toți ucigașii simt nevoia să se dedubleze când execută fapta, să devină altcineva. Oare așa era și Charlie?

— De fapt, nu e cine știe ce carte. Îmi place autorul, John D. MacDonald, dar personajul Angie nu este cel mai reușit din creația lui, am zis într-un final.

Ridică din umeri și vârî ambele cărți în geanta ei mare. Mi-am dat seama că opinia mea critică nu era tocmai relevantă.

— Ne-ați fost de mare ajutor, îmi spuse cu toate acestea, ridicând privirea. Vă pot solicita opinia în continuare, dacă mai am nevoie de lămuriri? Dacă veți merge mai departe cu lectura…

— Desigur, i-am răspuns.

Am făcut schimb de adrese e-mail, ne-am ridicat și ne-am îndreptat spre ieșire.

— Vreau să văd cum este vremea, îmi explică oprindu-se în prag lângă mine.

Ninsoarea aproape că se oprise, dar transformase orașul: se zăreau vălătuci de zăpadă îngrămădiți prin colțuri, copaci aplecați și chiar ziduri de cărămidă acoperite de un strat alb, subțire.

— Sper să reușiți să ajungeți acasă, i-am spus.

Ne-am strâns mâinile. Când am salutat-o numind-o „doamnă agent federal", m-a invitat să o tutuiesc, Gwen. M-am îndepărtat încet, prin zăpada înaltă până sub genunchi, spunându-mi în sinea mea că trecerea la numele mic era un semn bun.

7.

Douăzeci de minute mai târziu, când am ajuns la librărie, am găsit-o pe Emily Barsamian sub marchiză, cu telefonul în mână.

— De când stai aici? am întrebat-o.

— De vreo douăzeci de minute. Cum nu mi-ai spus nimic, m-am gândit că deschidem ca de obicei.

— Scuze. Ar fi trebuit să-mi trimiți un mesaj, i-am răspuns pe deplin conștient că în patru ani nu-mi scrisese niciodată și că probabil nici n-o va face prea curând.

— Nu mă deranjează să aștept. E vina mea că mi-am uitat cheile.

Am deschis ușa și am urmat-o în interior. Nero se apropie de noi mieunând, iar Emily se aplecă să-l scarpine sub bărbie. Eu m-am îndreptat spre casa de marcat și am aprins luminile. Emily se ridică și își scoase paltonul lung, verde, pe sub care purta un fel de uniformă de lucru: o fustă de culoare închisă de lungime medie, bocanci grei și un pulover retro peste o cămașă închisă până la ultimul nasture sau un tricou. Tricourile pe care le purta furnizau informații rare despre gusturile ei. Unele erau legate de cărți – avea unul cu coperta vintage a romanului lui Shirley Jackson, *Am trăit întotdeauna la castel*[{15}], pe care apărea o pisică plimbându-se prin iarba înaltă – și alte câteva cu o formație numită The Decemberists. Vara trecută venise cu un tricou care făcea reclamă la SUMMERISLE MAY DAY 1973, lăsându-mă o zi întreagă cu sentimentul enervant că-mi suna familiar, dar nu știam de ce. Până la urmă am întrebat-o și mi-a spus că era o referință la *Omul de răchită*[{16}], un film de groază din anii ’70, pe care îl văzusem demult.

— Îți plac filmele horror? am întrebat-o.

— Așa cred, mi-a răspuns privindu-mi fruntea sau bărbia, așa cum făcea de obicei.

— Care ar fi primele cinci preferințe? am stăruit, în speranța unui dialog mai lung.

Se încruntase puțin, apoi începuse să turuie: *Copilul lui Rosemary, Exorcistul, Crăciun negru* – prima versiune –, *Creaturi divine* și, dacă îmi amintesc bine, *Cabana din pădure*[{17}].

— Cred că am văzut două dintre ele. Dar *Strălucirea*[{18}]?

— Mnu…, îmi răspunsese clătinând rapid din cap și punând capăt discuției.

Nu mă deranja că era o persoană discretă, pentru că și eu eram la fel. Este o calitate rară în zilele noastre. Cu toate acestea, nu mă puteam împiedica să-mi pun întrebări despre viața ei interioară. Ce ambiții nutrea? Voia să rămână vânzătoare de cărți toată viața?

Își agăță paltonul în cui.

— Ai ajuns greu la magazin? am întrebat-o.

— A fost OK, am luat autobuzul.

Locuia de cealaltă parte a râului, lângă Inman Square, în Cambridge. Mai știam doar că împărțea un apartament de trei dormitoare cu două foste colege de la Winslow College.

Se duse în spate, la masa pe care așezam cărțile nou-venite. Principala ei sarcină era monitorizarea și ținerea la zi a librăriilor online cu care lucram. Vindeam cărți prin eBay, Amazon, un site numit Alibris și încă unele despre care nu știam. Pe vremuri pregăteam chiar eu comenzile, dar Emily se oferise să preia această sarcină. Era unul dintre motivele pentru care mă preocupa viitorul ei, căci dacă s-ar fi hotărât să plece, m-ar fi lăsat în mare încurcătură.

M-am postat în spatele casei de marcat și mi-am verificat telefonul: niciun mesaj. M-am logat pe blogul librăriei, lucru pe care îl fac destul de rar zilele astea, dar discuția cu Gwen Mulvey mă stimulase. Aveam în total 211 intrări, cea mai recentă, de două luni. Era ceea ce numeam „Preferințele echipei”, o rubrică permanentă unde îi obligam periodic pe Emily și pe Brandon să scrie două paragrafe despre ultima carte pe care au citit-o și care le-a plăcut. Brandon alesese ultimul roman al lui Lee Child din seria Jack Reacher, iar Emily scrisese câteva cuvinte despre *Într-un loc singuratic*[{19}] de Dorothy B. Hughes. Eu preferasem *M-am trezit devreme și mi-am luat câinele*[{20}] de Kate Atkinson. Nu o citisem, după cum probabil vă așteptați, dar parcursesem destule cronici și rezumate încât să mă simt stăpân pe subiect. În orice caz, îmi plăcea titlul.

Mi-am petrecut următoarea oră navigând prin arhiva blogului, simțind că-mi trăiesc ultimii zece ani din viață în sens invers. Iată primul și singurul articol scris de John Haley, postat în săptămâna când se retrăsese, lăsându-mă la conducere. Ne vânduse librăria, cu tot cu stocul de carte, mie și lui

Brian Murray, în 2012. Brian pusese cea mai mare parte a banilor, dar acceptase să mă ia partener egal, pentru că eu urma să mă ocup de administrarea magazinului. Până acum, funcționase. La început îmi închipuisem că Brian își va dori să fie mai implicat, dar mă înșelasem. Venea la magazin când îl invitam la petrecerea noastră anuală și participa la majoritatea evenimentelor pe care le organizam; în rest, mă lăsa să mă ocup de toate, cu excepția celor două săptămâni de concediu, când îmi ținea locul. Cu toate acestea, ne întâlneam frecvent. Avea nevoie cam de două luni ca să-și scrie încă unul dintre romanele din seria Ellis Fitzgerald. În restul anului își lua ceea ce numea „vacanța de băut", pe care și-o petrecea pe un taburet înalt, tapițat cu piele, la barul hotelului Beacon Hill. Mă opream adesea să beau un pahar cu el, deși încercam să ajung seara devreme. Dacă întârziam prea mult, riscam ca Brian, un povestitor de meserie, să-mi servească aceleași istorioare de succes pe care le mai auzisem de o sută de ori.

Am continuat să scotocesc prin arhivă, constatând absența oricărei intrări în urmă cu cinci ani, când a murit soția mea. Ultimul articol de dinaintea decesului fusese o listă de recomandări intitulată „Enigme pentru o noapte friguroasă de iarnă", postată pe 22 decembrie 2009. Soția mea murise în dimineața zilei de 1 ianuarie 2010. Căzuse cu mașina de pe un pasaj peste Route 2, beată. Pentru identificare, polițiștii îmi arătaseră niște fotografii în care apărea cu partea de sus a capului ascunsă sub un cearșaf alb. Spre surprinderea mea, chipul îi rămăsese neatins.

Am recitit lista de romane polițiste pe care o alcătuisem atunci. Toate se desfășurau iarna sau în timpul unei furtuni. În acea etapă a carierei mele de blogger mă mulțumeam să înșir doar titlurile, fără descrieri. Iată recomandările:

Misterul de la Sittaford (1931), de Agatha Christie
Cei nouă croitori (1934), de Dorothy L. Sayers
Cadavrul din omul de zăpadă (1941), de Nicholas Blake
Legat în beteală (1972), de Ngaio Marsh
Shining (1977), de Stephen King
Parcul Gorki (1981), de Martin Cruz Smith
Cum simte domnișoara Smilla zăpada (1992), de Peter Høeg
Un plan simplu (1993), de Scott Smith

Recolta de gheață (2000), de Scott Phillips
Negru ca pana corbului (2006), de Ann Cleeves[{21}].

Îmi aminteam momentul când am alcătuit-o, dilema pe care mi-a provocat-o includerea lui Stephen King, al cărui roman este de groază, nu polițist, și cum am decis să-l păstrez pentru că-mi plăcea. E ciudat să-ți revină în minte astfel de detalii, preocupări mărunte, care mi se păreau atât de importante cu două săptămâni înainte ca viața mea să se schimbe pentru totdeauna. Dacă m-aș fi putut întoarce în acele zile de sfârșit de decembrie, n-aș fi scris niciodată această listă. Mi-aș fi dedicat fiecare clipă soției mele, i-aș fi spus că știam că mă înșală, că știam că s-a reapucat de droguri; i-aș fi spus că o iertam și că se putea întoarce oricând la mine. Nimeni n-ar putea spune dacă aș fi reușit ceva, dar cel puțin aș fi încercat.

Am mai navigat puțin până am dat peste încă o listă, numită „Crimă și adulter", și am verificat rapid data publicării. La momentul respectiv nu știam oficial că nevasta mă înșală, dar probabil că mirosisem ceva, că aveam un presentiment. Am continuat să merg în urmă, ajungând la anii când eram mai atent cu menținerea la zi a blogului, astfel că intrările erau mai frecvente. Nu pentru prima dată, în minte mi-a venit întrebarea: „De ce totul trebuie pus pe o listă? Ce anume ne obligă să facem asta?" Era o obișnuință pe care o deprinsesem încă de când devenisem un cititor avid, de când începusem să-mi cheltuiesc toți banii la magazinul Annie's Book Swap. Zece cărți preferate. Zece cărți care-ți îngheață sângele în vene. Cele mai bune romane cu James Bond. Cele mai bune cărți ale lui Roald Dahl. Cred că știu de ce o făceam atunci. N-ai nevoie de o licență în psihologie ca să-ți dai seama că încercam să-mi conturez o identitate. Pentru că dacă n-aș fi fost un puști de doisprezece ani care citise toate romanele lui Dick Francis (și le putea enumera pe cele mai bune cinci), atunci aș fi rămas puștiul singuratic, cu o mamă distantă și un tată care bea prea mult. Cine și-ar fi dorit o astfel de identitate? Așadar, întrebarea trebuia reformulată: de ce continuasem să fac liste și după ce mă mutasem la Boston, unde aveam o slujbă bună, eram căsătorit și îmi iubeam soția? De ce nu-mi era suficient?

Într-un târziu am ajuns la începuturile blogului, la cele „Opt crime perfecte". Citisem de atâtea ori lista în ultimele douăzeci și patru de ore, încât nu simțeam nevoia s-o reiau.

Chiar atunci, ușa de la intrare se deschise. Am ridicat capul și am văzut un cuplu de vârstă mijlocie, amândoi înfofoliți în geci pufoase cu glugă. Erau probabil destul de voluminoși, căci straturile de haine îi făceau să arate aproape sferici. Trebuiseră să intre unul după celălalt. Își scoaseră glugile, își descheiară gecile și se prezentară zâmbind: Mick și Becky Swenson, din Minnesota. I-am plasat pe loc în acea categorie de fanatici ai romanelor polițiste care își făceau un punct de onoare din a ne vizita librăria când se întâmpla să treacă pe la Boston. Old Devil nu este un magazin faimos, dar a devenit cunoscut în rândul unei anumite clientele.

— Ați adus vremea cu dumneavoastră, am glumit.

Cei doi au pufnit în râs și mi-au răspuns că plănuiau de ani de zile să vină la Boston.

— Trebuie să vedem Cheers[{22}], să încercăm supa de scoici și, obligatoriu, să trecem pe la Old Devils, sublime bărbatul.

— Unde e Nero? îl completă femeia ca într-o scenetă.

Motanul ocoli raftul de noutăți și se prezentă, la rândul lui. Toți eram obligați să muncim pentru succesul afacerii, mi-am spus.

Mike și Becky au plecat după o oră și jumătate din care mai mult au vorbit decât să cumpere. Cu toate acestea, au ales câteva exemplare cartonate și semnate, cam de o sută de dolari, pe care mi-au indicat să le trimit la adresa lor din East Grand Forks.

— Nu mai avem loc în valize, mi-a explicat Becky.

Ninsoarea încetă imediat ce ieșiră pe ușă. Luaseră o mână de semne de carte cu reclama librăriei, drept suvenir, și le recomandasem câteva restaurante mai bune decât Cheers din apropiere. Le țineam ușa când Brandon își făcu apariția, cu un hanorac pe el, deși purta mănuși și un fes de lână pe sub glugă. Uitasem că azi era tura lui.

— Pari surprins, îmi zise schițând un gest de salut. E vineri.

— Da, știu, i-am răspuns.

— Slavă Domnului, e vineri! a adăugat cu vocea lui puternică, lungind dramatic vocala „o”. Și slavă Domnului că am de lucru, deci nu trebuie să stau în casă toată ziua.

— Ți s-a anulat cursul? l-am întrebat.

— O, da.

Încă de când începuse să lucreze cu noi, urma cursuri de management al afacerilor, mai ales dimineața. Din calculele mele se apropia cu pași mari

de licență, și atunci aveam să fiu nevoit să caut pe altcineva. Aveam să mă descurc, dar mă așteptam să-mi lipsească trăncăneala lui permanentă, care compensa muțenia lui Emily. Și pe a mea, cred.

Scoase o carte – *Vânătorul*[23] de Richard Stark – dintr-un buzunar al hanoracului și mi-o întinse.

— Absolut bestială, îmi spuse.

În perioada de probă îl sfătuisem să se abțină de la expresiile licențioase, ca să nu deranjeze clienții, și se corectase. Împrumutase cartea din librărie cu doar două zile în urmă, la recomandarea mea. Reușea să citească trei cărți pe săptămână, deși lucra cu program întreg, se ținea de studii și avea o viață socială relativ activă (cel puțin așa se lăuda). Am aruncat o privire la exemplarul ieftin, din ediția în care numele cărții fusese schimbat în *Point Blank*!, ca să corespundă cu filmul din 1967, în care rolul principal îi revenise lui Lee Marvin.

— Așa am luat-o, Mal, se indignă referindu-se la starea cărții.

Politica de împrumuturi presupunea că angajații trebuia să restituie cărțile în starea inițială.

— Stai liniștit, arată bine.

— Da, sigur, zise, apoi strigă: Emily! despărțind numele în trei silabe egal accentuate.

Când tânăra ieși din biroul din spate, Brandon o îmbrățișă, așa cum făcea câteodată, după ce lipsea mai multe zile. Pe mine nu mă îmbrățișa decât la serbarea anuală și în rarele ocazii când închideam magazinul împreună și ne opream pentru o bere rapidă la The Sevens. Nu sunt un fan al efuziunilor fizice, dar știu că îmbrățișările între bărbați au devenit un protocol standard între cei din generația mea. Nu reușesc în ruptul capului să fac gesturile corecte, mai ales dacă implică acele bătăi virile cu palma pe spinare. Începusem să fac exerciții cu Claire, fosta soție, după ce îi mărturisisem această anxietate. A fost o vreme când ne îmbrățișam ca bărbații când ne regăseam acasă.

Brandon o urmă pe Emily în depozit și începură să facă pachetele pentru livrare, conform comenzilor primite. Avantajul uriaș cu angajații vechi este că nu trebuie să le spui tot timpul ce au de făcut. Datorită acestei loialități erau plătiți mult mai bine decât alți vânzători, din câte puteam să-mi dau seama. Nu așteptam mari profituri de la librărie și cred că nici lui Brian Murray nu-i păsa prea tare. Ceea ce-l făcea fericit era să se laude că deține o

librărie de literatură polițistă, fie și numai pe jumătate.

Aduceam la zi rubrica de apariții noi, în timp ce Brandon îi povestea lui Emily toată intriga din *Vânătorul*. Încă patru clienți intrară, fiecare singur: un turist japonez; un obișnuit al casei, pe nume Joe Stanley; un tip la vreo douăzeci de ani pe care-l știam din vedere, pasionat exclusiv de secțiunea horror; și o femeie care era clar că nu voia decât să se încălzească puțin. Am verificat prognoza meteo pe telefon. Scăpam de ninsoare, dar temperaturile următoarelor zile erau în scădere. Toată zăpada care se așezase urma să se transforme în straturi de gheață murdară.

M-am întors la computer ca să consult e-mailul, apoi am aruncat din nou o privire la blog, unde lăsasem deschisă lista cu cele opt crime perfecte. La final, pe un rând separat, figurau numele autorului, MALCOLM KERSHAW, data și ora publicării, alături de un buton care indica trei comentarii. Mi-am amintit că ultima dată când accesasem pagina nu erau decât două, așa că am apăsat pe link. Ultimul comentariu fusese lăsat cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă, la ora trei după-amiaza, de un anume Doctor Sheppard, și suna așa: „Sunt la jumătatea listei tale. STRĂINII DIN TREN, terminat; UCIGAȘUL ABC, terminat, în sfârșit; ASIGURARE PENTRU MOARTE, kaput; CAPCANĂ MORTALĂ, văzut filmul. La capătul listei (nu mai durează mult), luăm legătura. Sau știi deja cine sunt?”

8.

În acea seară am pus pe grătar cele două fripturi de porc pe care le lăsasem la dezgheț în frigider și am izbutit să le ard. Marginile se ridicaseră și carnea era tare ca talpa.

Încă de după-amiază și până la închidere, la ora șapte, nu reușisem să mă gândesc la altceva decât la acel ultim comentariu pe marginea articolului cu crimele perfecte. Cred că-l citisem de vreo treizeci de ori, analizând fiecare cuvânt. Numele utilizat de autorul postării – „Doctor Sheppard" – nu-mi dăduse pace până nu-l căutasem pe Google. Coincidea cu cel al povestitorului din faimoasa carte a Agathei Christie, *Asasinarea lui Roger Ackroyd.* Era romanul care o așezase pe autoare pe hartă, ca să zic așa. Fusese scris în 1926, la persoana întâi, din perspectiva lui Sheppard, un medic de țară, vecin cu Hercule Poirot. Își datora succesul întorsăturii neașteptate de la final. Ca să fiu sincer, nu-mi amintesc nimic despre crima în sine, cu excepția numelui victimei, desigur. Știu însă precis că la sfârșit ni se dezvăluie identitatea criminalului, nimeni altul decât însuși povestitorul.

Când am ajuns acasă, am luat imediat din bibliotecă exemplarul meu din carte. Era ediția Penguin, din 1950, cu o copertă verde, simplă, neilustrată. Am răsfoit-o rapid, încercând să-mi împrospătez memoria, dar am decis să o recitesc peste noapte.

Era posibil ca autorul comentariului să fie doar un cititor care-mi luase recomandările în serios? Slabe șanse, dacă țineam cont de cărțile pe care preciza că le terminase. Erau exact acelea a căror acțiune fusese transpusă în realitate: *Ucigașul ABC, Asigurare pentru moarte* și *Capcană mortală.* La care se adăuga *Străinii din tren,* deși Gwen Mulvey nu știa totul despre aceasta din urmă. Eu însă știam. Și nu eram singurul.

Sunt convins că cititorul acestor rânduri va fi ghicit deja că implicarea mea în aceste crime este mai mare decât las să se întrevadă. Indicii au fost destule. De pildă, de ce mi-a luat-o inima la galop la începutul primei discuții cu agenta Mulvey?

De ce nu i-am mărturisit imediat că o cunoșteam pe Elaine Johnson?

De ce n-am reușit să mănânc mai mult de două îmbucături din sandviș

în noaptea de după vizita agentei?

De ce visam că sunt hăituit?

De ce nu i-am spus imediat lui Mulvey despre comentariul lăsat de un anume Doctor Sheppard?

Un cititor cu adevărat perspicace ar fi observat, totodată, că prescurtarea numelui meu este Mal – „rău”, în franceză. Această ultimă interpretare pare cam trasă de păr, căci totuși așa mă cheamă. Narațiunea îmi impune să schimb câteva nume, dar nu și pe al meu.

•

A sosit vremea să spun adevărul.

A venit timpul să vorbesc despre Claire.

Apropo, este numele ei real. Claire Mallory a crescut într-un oraș bogat din Fairfield County, Connecticut, alături de cele două surori ale sale. Părinții ei nu erau niște oameni deosebit de buni, dar nici într-atât de răi încât să figureze în povestea asta. Erau înstăriți și superficiali. Mama ei, mai ales, dezvoltase o obsesie legată de frumusețea și greutatea celor trei fete, împărtășită de tată, de altfel complet lipsit de capacitatea gândirii autonome. Își trimiseseră odraslele în tabere de vară, în statul Maine, apoi la școli private de lux. Claire, cea mai în vârstă dintre surori, se hotărâse să se înscrie la Boston University. Își dorea să trăiască într-un oraș mare, iar New York-ul și Hartfordul i se păruseră prea aproape de locul unde se născuse.

La BU urmase studii de film și televiziune, pregătindu-se pentru o carieră în filmul documentar. Primul an trecuse cu bine, dar, sub influența unui iubit de la teatru, în al doilea se apucase puternic de droguri, de preferință cocaină. Odată cu creșterea consumului, veniseră atacurile de panică, pe care le tratase cu alcool în exces. Începuse să chiulească de la cursuri, primise mai multe avertismente, reușise o scurtă revenire, dar în anul trei clacase complet. Părinții încercaseră să o aducă înapoi acasă, dar ea preferase să rămână într-un apartament închiriat din cartierul Allston și se angajase la Redline Bookstore, unde eu tocmai fusesem promovat manager.

A fost cu adevărat dragoste la prima vedere. Cel puțin în cazul meu. La interviu, abia își stăpânea emoția. Mâinile îi tremurau puternic și căsca încontinuu, reflex care poate părea ciudat, dar care știam că trădează anxietatea extremă. Se așezase pe marginea unui scaun rotativ, în biroul lui

Mort, cu palmele pe coapse. Purta o fustă de catifea, ciorapi negri și un pulover. Era foarte slabă, cu gâtul lung. Capul, cu un chip aproape perfect rotund, părea prea mare pentru trup. Avea ochi căprui-închis, nasul subțire și buze groase care păreau umflate, mușcate. Părul brunet îi era tuns drept, cu breton. Ținuta ei mi se părea demodată, demnă de un detectiv amator, dar îndrăzneț, dintr-un film din anii ’30. Era atât de frumoasă, încât stomacul mi se strânsese într-un nod dureros.

Am început interviul cu experiența în domeniu, destul de subțire. Lucrase în ultimele vacanțe de vară la librăria Waldenbooks, în mallul ei local din Connecticut.

— Ce autori preferați?

Întrebarea mea păruse s-o ia prin surprindere.

— Janet Frame, Virginia Woolf, Jeannette Winterson. Citesc și poezie, Adrienne Rich, Robert Lowell, Anne Sexton, adăugase după o pauză de gândire.

— Sylvia Plath?

Îmi regretasem instantaneu sugestia. Fusese o prostie să arunc numele celei mai cunoscute exponente a poeziei confesionale de parcă mi-l amintisem brusc.

— Sigur, îmi răspunsese, după care mă întrebase care erau autorii mei favoriți.

I-am enumerat și am continuat să discutăm despre scriitori cam o oră, până mi-am dat seama că nu ajunseserăm să vorbim despre locul de muncă pe care dorea să-l ocupe.

— Între ce ore ați fi disponibilă?

— O! exclamase atingându-și gânditoare obrazul cu degetul; observasem gestul pe loc, fără să știu, la momentul respectiv, că îl voi revedea de nenumărate ori apoi și că voi ajunge să interpretez ceea ce părea un tic nervos înduioșător ca pe un semnal de alarmă. Nu știu ce să zic. Oricând e nevoie, îmi răspunsese râzând.

Mi-au trebuit șase săptămâni ca să-mi adun curajul să o invit în oraș, dar tot simțisem nevoia să deghizez întâlnirea într-una de lucru. Ruth Rendell organiza un eveniment la Boston Public Library și am întrebat-o dacă ar vrea să mă însoțească. Acceptase, apoi spusese:

— Nu i-am citit cărțile, dar dacă ție îți plac, ar trebui.

În zilele următoare analizasem această frază ca pe un vers dintr-un sonet

de Shakespeare.

— Poate bem ceva după aceea? zisesem, pe o voce care mi se păruse sigură.

— Cum să nu?

Era o noapte neagră de noiembrie. Am traversat parcul Copley Square, ale cărui alei erau presărate cu frunze înghețate, și ne-am așezat în partea din spate a micului amfiteatru. Ruth Rendell era intervievată de o vedetă mediatică de la un post de radio local, care încerca să se pună în evidență mai mult pe sine. Cu toate acestea, conversația a fost destul de interesantă, iar la final ne-am îndreptat spre barul Pour House și am ocupat un colțișor până la închidere. Am discutat despre cărți, desigur, dar și despre ceilalți angajați ai librăriei. Nimic personal. Când am ajuns în fața blocului ei din Allston, pe la două dimineața, clănțănind amândoi în bătaia vântului, m-a anunțat brusc, înainte ca măcar să o sărut:

— E o idee proastă.

— Cum adică? am izbucnit în râs.

— Adică, orice îți închipui despre mine este greșit. Sunt o persoană cu probleme.

— Nu-mi pasă.

— Bine, mi-a răspuns, după care am intrat în casă.

În facultate avusesem două iubite, o bursieră din Germania, care venise un an la Amherst, și o studentă de anul întâi, pe când eu eram deja în ultimul, o fată din Houlton, Maine, care se alăturase redacției revistei literare pe care o publicam atunci. În linii mari, am nutrit aceleași sentimente pentru ambele. Ce mă atrăsese la ele fusese faptul că erau atrase de mine. Amândouă vorbeau mult și pătimaș, pe când eu eram genul tăcut, ceea ce funcționa bine. Când Petra s-a întors în Germania, i-am promis că o voi vizita cât de curând posibil. Răspunsul ei, că nu se așteptase ca relația ei din America să dureze, a venit mai mult ca o ușurare. Îmi lăsase impresia că se îndrăgostise de mine. Doi ani mai târziu, după examenul de licență, am informat-o pe Ruth Porter, iubita mea din anul întâi, că urma să mă mut la Boston și că relația noastră trebuia să se încheie. Mă așteptasem la o reacție de indiferență veselă din partea ei, dar s-a purtat de parcă o împușcasem în stomac. După o serie de conversații dureroase, am reușit să mă despart de ea, dându-mi seama că-i frânsesem inima și ajungând la concluzia că nu mă pricepeam la femei și, probabil, nici la oameni în

general.

Prin urmare, când am ajuns în apartamentul lui Claire Mallory și am început să ne sărutăm înainte să ne scoatem gecile de pe noi, i-am spus:

— Să știi că habar n-am cum să interpretez semnalele non-verbale. Trebuie să-mi spui totul.

— Serios? m-a întrebat râzând.

— Da, te rog, i-am răspuns, abținându-mă cu greu să-i spun că o iubesc.

— Bine. O să te ghidez pas cu pas.

În pat, cu lumina zorilor filtrându-se prin ferestrele murdare ale apartamentului, mi-a povestit cum a fost agresată de profesorul de științe din liceu pe parcursul a doi ani.

— Și n-ai spus nimănui?

— Nu. Știu că sună ca un clișeu, dar îmi era rușine. Credeam că este vina mea și mă consolam cu ideea că, de fapt, nu făceam sex. Nu ne-am sărutat niciodată. De fapt, și el, și soția lui s-au purtat foarte frumos cu mine. Când mă prindea singură însă, mă îmbrățișa și-și vâra mâinile pe sub bluza mea sau în pantaloni. Cred că așa își găsea el plăcerea. Dar nu mi-a scos niciodată hainele, nici nu s-a dezbrăcat în fața mea, iar apoi avea întotdeauna un aer puțin rușinat și spunea ceva de genul: „A fost bine” sau: „Să schimbăm subiectul”.

— Dumnezeule!

— Nu era mare lucru. De atunci mi s-au întâmplat atâtea porcării, încât aproape că l-am uitat. Uneori, îmi spun că mama mi-a distrus viața mai temeinic decât amărâtul ăla.

Avea tatuaje pe interiorul mâinilor și pe coaste. Doar niște linii drepte, întunecate și subțiri. Am întrebat-o ce reprezintă și mi-a răspuns că-i place senzația tatuajului, dar nu se poate hotărî asupra unei imagini pe care să și-o graveze pe corp pentru totdeauna. Prin urmare, își trasa linii, una câte una. Mie mi se păreau frumoase, așa cum mi se părea și trupul ei, nesănătos de slab. Cred că relația noastră a funcționat atât de bine o vreme pentru că refuzam să o judec sau să-i pun la îndoială spusele. Știam că avea probleme, știam că bea prea mult (deși nu se mai droga de aproape un an) și că mânca prea puțin. În plus, câteodată, când făceam dragoste, simțeam că și-ar dori să o tratez ca pe un obiect, că voia ceva mai mult decât sexul tandru, normal. Când era beată, se întorcea cu spatele, îmi trăgea brațele peste sânii ei și se freca de mine, făcându-mă să mă gândesc la profesorul acela din

liceu și să mă întreb dacă nu cumva și ea se gândea la el.

Dar toate aceste capitole întunecate, în lipsă de un nume mai bun, erau doar o mică parte din ceea ce am trăit împreună timp de trei ani. Restul a fost compus dintr-o intimitate extraordinară, din bucuria de a găsi pe cineva care se potrivea cu tine precum cheia cu încuietoarea pentru care a fost făcută. N-am găsit o metaforă mai potrivită. Pe cât de banal, pe atât de adevărat. A fost prima și ultima dată în viață când am trăit acest sentiment.

Ne-am căsătorit la Las Vegas, având drept martor un dealer de blackjack pe care îl cunoscuserăm cu cinci minute înainte. Claire n-ar fi suportat să o vadă pe maică-sa deturnându-i nunta, de aceea am făcut-o pe ascuns. În ce mă privește, n-am avut nicio obiecție. Mama murise cu trei ani înainte de cancer la plămâni, deși nu fumase nicio țigară în viața ei, pe când tata, din câte știam, își vedea de viață la Fort Myers, în Florida. Era la fel de alcoolic și dădea gata trei pachete de Winston pe zi. După căsătorie ne-am mutat împreună la Somerville, unde am închiriat etajul din mijloc al unui bloc cu trei etaje de lângă Union Square. Claire renunțase la jobul de la librăria Redline, găsindu-și un post administrativ la furnizorul de televiziune prin cablu din Somerville, unde începuse să lucreze la scurte filme documentare. Un an mai târziu, după ce librăria s-a închis, m-am angajat la Old Devils. Aveam douăzeci și nouă de ani și mă simțeam ca și cum mi-aș fi găsit locul din care să ies la pensie.

Pentru Claire, lucrurile nu erau la fel de simple. Își detesta jobul de la firma de cablu, dar nu-și luase licența, obligatorie pentru pozițiile pe care și le-ar fi dorit. Se hotărâse să urmeze niște cursuri serale la Emerson College și începuse să lucreze ca barmaniță la un club dubios din Central Square. Obișnuiam să o vizitez la noul loc de muncă, petrecând ore nesfârșite la bar, torturat de trupe punk, bând bere Guinness și urmărindu-i pe hipsterii cu ochelari cu rame groase și pantaloni strâmți cum se holbau la nevastă-mea. La un moment dat, reușeam să citesc romane întregi complet nepăsător la haosul amatorilor de pe scenă. Deși aveam aceeași vârstă cu clienții, mă simțeam mai bătrân, cu cartea mea și părul ce începea să-mi albească. Ceilalți barmani mă porecliseră „babacu' lui Claire", iar ea începuse să-mi spună la fel. Cred că, măcar pentru o vreme, soției mele i-a făcut plăcere prezența mea la bar. La sfârșitul turei beam amândoi o bere, apoi ne îndreptam la braț către casă, străbătând prin beznă străduțele înghesuite din Cambridge și Somerville. În 2007 însă, ceva s-a schimbat.

Julia, una dintre surorile lui Claire, se căsătorea, antrenând-o din nou în treburile familiei, cu rol de tampon între sora ei mai mică și mama lor. Pierduse cele câteva kilograme pe care le pusese pe ea în ultimii ani și își mai trasase câteva linii pe interiorul mâinii stângi.

Nu în ultimul rând, se îndrăgostise de un barman nou, pe nume Patrick Yates.

9.

După cina proastă, m-am vârât în pat cu ediția Penguin din *Asasinarea lui Roger Ackroyd,* dar nu reușeam să mă concentrez. Tot reciteam prima pagină, cu gândurile rătăcind între soția mea și autorul misterios al comentariului de pe blog. Mi-am umplut plămânii cu aerul stătut din apartament și am expirat încet. De ce își luase numele de Doctor Sheppard? Pentru că era criminalul, nu? Totuși, asta nu însemna că trebuia să recitesc neapărat cartea. Am lăsat-o pe noptieră, unde aveam un teanc de culegeri de poezie. Asta citesc acum înainte să adorm, chiar dacă sunt la mijlocul unei biografii literare (deși citesc rar romane polițiste, îmi plac biografiile autorilor) sau al unei cărți de istorie europeană, încerc să închid ochii pe cuvintele poeților. Toate operele de artă mi se par strigăte de ajutor, dar mai ales poeziile. Când sunt bune, și cred că poemele cu adevărat bune sunt foarte puține, e ca și cum un străin mort de mult ți-ar șopti la ureche, încercând să se facă auzit.

M-am dat jos din pat și m-am dus la bibliotecă să caut antologia care conținea una dintre poeziile mele preferate, „Apus de iarnă”[{24}] de Sir John Squire. Aș fi putut s-o recit oricând din memorie, dar voiam să văd cuvintele. Când dădeam peste o poezie care-mi plăcea, o citeam și reciteam până o învățam pe dinafară. Cam un an întreg am citit poemul „Turn negru pe vreme ploioasă”[{25}] de Sylvia Plath, în fiecare seară înainte de culcare. În ultima vreme, mă oprisem la poezia lui Peter Porter „Odă funerară”[{26}], deși înțelegeam mai puțin de jumătate din ea. Nu sunt capabil de critică la versuri, dar le simt.

Înapoi în pat, citesc poemul lui Squire și închid ochii, lăsând ultimele cuvinte – „Și urma pașilor mei în lutul cadaveric al acestui ținut pustiit” – să se scurgă prin mine o dată și încă o dată, ca o mantră. M-am mai gândit apoi puțin la soția mea și la deciziile pe care le-am luat. Când Patrick Yates îmi intrase în viață, îmi aminteam bine ziua, 31 martie, deoarece coincidea cu ziua mea de naștere, am înțeles pe loc că se întâmplase un eveniment decisiv. Claire lucrase în schimbul de după-amiază, ca să plece mai devreme și să mergem să sărbătorim împreună la East Coast Grill.

— Au găsit, în sfârșit, încă un barman, m-a anunțat.

— O!

— Îl cheamă Patrick și am început să-l pregătesc astăzi. Pare un tip OK.

După cum îi rostise numele, pe jumătate ezitant, pe jumătate cu îndrăzneală, mi-am dat seama că tipul o impresionase. Trupul mi s-a înfiorat, ca străbătut de un curent electric imperceptibil.

— Are experiență? am întrebat-o dând pe gât o stridie.

— A lucrat cam un an într-un pub din Australia, deci nu e chiar novice. M-am gândit la tine, pentru că are un tatuaj cu Edgar Allan Poe pe umărul drept.

Nu eram genul de soț gelos, dar îmi dădeam seama că, spre deosebire de mine, Claire își dorea ceva mai mult de la viață decât îi putea aduce căsnicia noastră. Avusese mulți iubiți în facultate și admisese, în repetate rânduri, că trecuse prin perioade în care de câte ori se intersecta cu un bărbat se întreba dacă respectivul o dorea. Apoi încerca să-și imagineze ce ar fi vrut să-i facă tipul acela. Îi ascultam confesiunile zicându-mi că era mai bine să mi se destăinuie. Mai bine decât să mă mintă. Mai bine decât să aibă secrete.

Avea un psiholog, o femeie pe care o numea doamna doctor Martha, pe care o vizita o dată la două săptămâni. Era deprimată după fiecare ședință, uneori zile în șir, făcându-mă să mă întreb dacă avea vreun sens să continue.

O parte din mine știuse întotdeauna că mă va înșela. Sau poate că nu mă va înșela, dar se va îndrăgosti de altcineva. Acceptasem ideea și, când o auzisem vorbind despre Patrick, înțelesesem că ziua aceea venise. Deși eram speriat, știam ce aveam de făcut. Claire era soția mea. Avea să fie întotdeauna soția mea și aveam să rămân lângă ea, indiferent ce se întâmpla. Gândul că eram angajat pe termen lung îmi aducea un sentiment de confort.

Avea o relație cu Patrick, cel puțin la nivel emoțional. Bănuiam că trecuseră la o fază fizică de câteva ori. O așteptasem răbdător, precum soția unui căpitan de cursă lungă, sperând că va ieși cu bine din furtună. Câteodată mă întreb dacă n-ar fi trebuit să lupt mai mult, s-o iau la întrebări în serile când se întorcea târziu acasă, mirosind a țigările lui, American Spirits, și a gin. Dar nu o făcusem. Alegerea nu-mi aparținea. O așteptam să se întoarcă la mine, și într-o seară toridă de august s-a întors. Când am

venit acasă de la librărie, am găsit-o pe marginea canapelei, cu ochii în lacrimi.

— Am fost atât de proastă, a scâncit.

— Doar puțin, i-am zis.

— Poți să mă ierți?

— O să te iert întotdeauna.

Târziu, în noapte, m-a întrebat dacă voiam să știu detalii și i-am răspuns că numai dacă simțea nevoia să vorbească.

— Nici gând. Subiectul e închis.

Aveam să aflu, dar nu de la Claire, că Patrick Yates dispăruse cu încasările într-o seară de sâmbătă, lăsând neconsolate alte trei colege de la club.

După incident, relația noastră s-a ameliorat, deși ei îi mergea tot mai rău. Și-a dat demisia de la club și a abandonat cursurile de la Emerson College. O vreme a făcut câteva schimburi la Old Devils, dar și-a găsit un alt job de barman la un restaurant de lux din Back Bay. Salariul era bun, însă o frustra lipsa de creativitate din viața ei.

— Nu vreau să-mi termin zilele în spatele unei tejghele. Vreau să fac filme, dar asta nu se poate dacă nu mă duc la cursuri.

— Nu ești *obligată* să mergi la cursuri. Poți să faci un film și gata.

Ceea ce s-a și întâmplat. Seara lucra la restaurant și ziua filma documentare. Unul despre artiștii tatuatori, una despre comunitatea practicanților amorului liber din Davis Square, ba chiar și unul despre librăria Old Devils. Le-a postat pe YouTube, acolo unde le-a găsit Eric Atwell, care conducea ceea ce el numea „un incubator de inovații” lângă Boston, într-o fermă renovată din Southwell. Oferea spații de lucru gratuit (și cazare, din când în când) tinerilor creativi, în schimbul unui procent din câștigurile acestora. A contactat-o pe Claire și, spunându-i că-i plăcuse documentarul despre arta tatuajelor, a întrebat-o dacă nu voia să facă o emisiune promoțională despre incubatorul său. Spre deosebire de Patrick Yates, Eric Atwell nu-mi trezise niciun fel de suspiciuni atunci când Claire îmi vorbise despre el. Mi-l descrisese ca pe un tip banal, care la vreo cincizeci de ani voia să pară de treizeci și se înconjura de tineri, preferabil sicofanți.

— Adică un fel de ciudat.

— Nu-mi dau seama, mai mult escroc. Din câte am impresia, speră că

unul dintre protejații lui o să dea lovitura, ajutându-l să se îmbogățească rapid.

Petrecuse un sfârșit de săptămână la fermă – compania tipului se numea Black Barn[27] Enterprises –, iar când se întorsese o simțisem schimbată. Era mai sperioasă, mai iritabilă, dar și mai afectuoasă față de mine. La câteva zile după acel weekend mă trezise în mijlocul nopții:

— De ce mă iubești?

— Nu știu. Pur și simplu te iubesc.

— Trebuie să ai niște motive.

— Dacă aș avea motive pentru care să te iubesc, atunci ar trebui să am și motive pentru care să nu.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu știu. Mi-e somn.

— Bine. Așadar, dacă eu te-aș iubi fiindcă ești frumos, înseamnă că, dacă ai rămâne desfigurat în urma vreunui accident, n-ar trebui să te mai iubesc… Sau dacă ai îmbătrâni.

— Da, sau dacă aș îmbătrâni. Iar dacă eu te-aș iubi pentru că ești un om bun, ar însemna să nu te mai iubesc când ai face o faptă rea. Ceea ce nu s-ar întâmpla.

— Ești mult prea bun pentru mine, a spus, dar a râs.

— Dar tu de ce mă iubești? am întrebat-o.

— Pentru aspectul tău tineresc, a zis râzând și mai tare. De fapt, te iubesc pentru că ești un suflet bătrân într-un trup tânăr.

— Într-o bună zi o să fiu un suflet bătrân într-un trup bătrân.

— Pot să aștept.

Cum eu lucram la librărie, iar ea prefera turele de noapte la restaurant, mi-a luat ceva vreme până să descopăr că în timpul zilei se ducea la ferma de la Southwell. Am început să-i urmăresc kilometrajul de la mașină, un Subaru. Îmi era rușine să o spionez, dar bănuielile mi s-au adeverit. Era clar că se ducea la Southwell de două sau de trei ori pe săptămână. Mi-am zis că avea o aventură fie cu Atwell, fie cu unul dintre chiriașii lui. Nu mi-am dat seama, cel puțin nu în primele săptămâni, că vizitele ei la fosta fermă aveau un cu totul alt motiv până n-am descoperit că blugii ei, foarte strâmți, începuseră să se lărgească în dreptul taliei. I-am găsit în buzunare cocaină și, într-o casetă pentru bijuterii moștenită de la bunica ei, o cutiuță de medicamente cu un asortiment de pastile.

Ulterior, când am întrebat-o ce făcea, mi-a spus că, în primul weekend pe care îl petrecuse la Black Barn, Atwell organizase o petrecere cu mult vin. Când îi spusese că ar vrea să se ducă la culcare, bărbatul o îndemnase să ia o mică doză de cocaină, doar cât să continue distracția. A doua zi, după ce terminase de filmat, îi mulțumise cu o sticlă din vinul Sancerre pe care îl băuseră peste noapte, plus o jumătate de gram de cocaină. Explicându-i că-și crease un sistem de consum bazat pe pauze sistematice, care nu dădea dependență, o convinsese că, dacă se ținea de programul lui științific, totul avea să fie în regulă.

Dacă aș fi știut din primul moment că se ducea la Southwell pentru droguri, nu pentru sex, poate că aș fi încercat să intervin mai repede. Din păcate, până am înțeles eu situația, Claire era din nou dependentă în toată regula. M-am hotărât să acționez așa cum o făcusem întotdeauna, s-o aștept, cu speranța că va renunța sau că se va duce la dezintoxicare. Știu cum sună asta. Știu că dacă aș fi intervenit – dacă i-aș fi dat un ultimatum, dacă i-aș fi contactat părinții, dacă aș fi făcut apel la prietenii ei, orice – poate că rezultatul ar fi fost diferit. Gândul continuă să nu-mi dea pace.

Îmi amintesc că în copilărie o întrebasem pe mama cum de suportă bețiile tatii.

Se încruntase, nu pentru că s-ar fi supărat, ci fiindcă nu știa ce să răspundă.

— Ce-ai vrea să fac?

— Ai putea să-l părăsești, îi răspunsesem.

Clătinase din cap.

— Mai bine aștept.

— Chiar dacă ar trebui să aștepți pentru totdeauna?

Încuviințase în tăcere.

Asta simțeam și eu față de Claire în perioadele când nu-mi aparținea întru totul. O așteptam.

Când cei doi polițiști în uniformă îmi bătuseră la ușă, în dimineața primei zile din 2010, știusem că e moartă înainte să-mi spună.

— OK, îmi amintesc că am zis după ce am aflat că murise într-un accident de mașină la ora trei dimineața și că decesul survenise pe loc. Mai sunt victime?

— Nu. Era singură. În accident nu au fost implicate alte autovehicule.

— OK, am repetat și am închis ușa, crezând că nu mai aveau treabă cu

mine.

Dar au bătut din nou și mi-au explicat că trebuia să vin la secție, în scopul identificării.

•

Trei luni mai târziu i-am găsit jurnalul. Era ascuns în spatele unui teanc de cărți cartonate, într-o secțiune din biblioteca noastră la care eu nu aveam acces. Am fost tentat să-l ard fără să-l deschid, însă curiozitatea a fost mai puternică: într-o seară umedă de primăvară mi-am cumpărat un pachet de șase beri Newcastle Brown și m-am pus pe citit.

10.

Deși nu mai citesc literatură polițistă, îmi place să mă țin la curent cu tendințele. Știu că *Fata dispărută* de Gillian Flynn a schimbat chipul industriei, că naratorii care nu spun adevărul au devenit brusc populari, alături de suspansul domestic, în cărți care pun problema dacă poți avea încredere în cineva, mai ales în persoanele care îți sunt cele mai apropiate. Unele recenzii doreau să lase impresia că avem de-a face cu un fenomen recent, de parcă ideea descoperirii secretelor unei soții ar fi fost ceva nemaiauzit. Sau ca și cum omiterea unor fapte pe parcursul narațiunii n-ar fi constituit, de peste un secol, piatra de temelie a thrillerului psihologic. De pildă, în romanul *Rebecca,* publicat în 1938, povestitorul nu-și dezvăluie nicio secundă identitatea.

Adevărul este – și poate că sunt influențat de anii întregi petrecuți în ficțiuni bazate pe minciună – că nu am mai multă încredere în naratori decât în oamenii din viața mea reală. Nu aflăm niciodată tot adevărul, de la nimeni. Când întâlnim prima dată pe cineva, minciunile și jumătățile de adevăruri vin înaintea cuvintelor. Hainele pe care le purtăm ascund adevărul despre corpurile noastre, dar ne și prezintă în lumina pe care o dorim. Sunt pure iluzii, la propriu și la figurat.

Prin urmare, n-am fost peste măsură de surprins când i-am găsit jurnalul secret și nu m-a mirat să descopăr lucruri pe care le ținuse ascunse față de mine. Multe. Pentru scopurile acestei povești – povestea *mea* – n-o să vă dezvălui tot ce am descoperit în jurnal. N-ar fi vrut să se știe și nici eu nu vreau.

Trebuie însă să aștern pe hârtie cele petrecute între Claire și Eric Atwell. Desigur, întreținuseră relații sexuale, dar fără sentimente. Claire ajunsese dependentă de cocaină, și după o vreme Atwell începuse să-i ceară bani. Aveam un cont comun – pentru chirie, cheltuieli de-ale casei și vacanțe –, dar țineam și conturi separate. Și-l golise pe al ei în trei săptămâni, după care începuse să-și plătească drogurile în natură. Fusese ideea lui. Fără să intru în detalii, unele dintre chestiile pe care o pusese să le facă erau de-a dreptul umilitoare. La un moment dat ajunsese să-i povestească despre perversul din liceu: „Îi puteam citi excitația în ochi”, notase în jurnal.

În weekendul următor m-am dus cu mașina până la Walden Pond, în Concord, trecând prin Southwell. Parcarea era aproape goală – erau minus douăsprezece grade –, lacul era înghețat și cerul, de un alb imaculat. Am urmat cărarea care urca pe coastă deasupra apei, m-am oprit într-o poieniță, am udat bine jurnalul cu benzină și i-am dat foc. Am răspândit apoi cenușa, până ce din caiet n-a mai rămas decât o pată neagră în zăpadă.

Nu mi-a părut niciodată rău că i-am distrus jurnalul, dar uneori am regretat că l-am citit. Când m-am mutat din apartamentul nostru din Somerville în mansarda din Beacon Hill, am aruncat toate lucrurile rămase de la Claire: hainele, mobila pe care o cumpărase pentru casa noastră, albumele de fotografii din școală. N-am păstrat decât câteva dintre cărțile ei, precum *O buclă în timp*[{28}], pe care o citea cu nesaț în copilărie, și o ediție adnotată din culegerea de poezii a lui Anne Sexton pe care o cumpărase în primul an petrecut la Boston University. Câteodată o răsfoiesc, mai mult pentru notele, desenele și cuvintele subliniate de Claire. Uneori ating șănțulețele lăsate pe pagini cu pixul.

În ultima vreme îmi place să știu că am cartea aici, la îndemână. Deși au trecut cinci ani, acum vorbesc mai mult cu Claire în minte decât imediat după moartea ei. Am vorbit cu ea în noaptea când m-am băgat în pat cu cartea Agathei Christie, *Asasinarea lui Roger Ackroyd,* i-am povestit despre lista de recomandări, despre vizita agentei Mulvey și despre ce simțeam când reciteam acele cărți.

•

M-am trezit la opt și jumătate dimineața, surprins că reușisem să dorm. Cum uitasem să trag perdelele, un soare puternic, strălucitor, îmi inundase camera. M-am uitat pe fereastră la șirul neregulat de acoperișuri de vizavi, acoperite acum cu gheață și decorate cu țurțuri pe la jgheaburi. Geamul era acoperit cu o rețea fină de gheață, ca o pânză de păianjen, iar strada avea acea paloare gri care indica un frig năprasnic. Am verificat starea vremii, erau șaptesprezece grade sub zero. Am fost tentat să le dau liber lui Emily și lui Brandon, din cauza frigului, dar m-am răzgândit.

M-am îmbrăcat bine și m-am oprit la o cafenea de pe Charles Street care servea cereale. Mă așezasem într-un colț, la o masă, cu ediția de ieri a ziarului *Globe* în față, când îmi sună telefonul.

— Malcolm, sunt eu, Gwen.

— Bună.

— Dormeai?

— Nu. Iau micul dejun și mă duc la magazin. Mai ești la Boston?

— Nu. M-am întors acasă ieri după-amiază. Mi-au ajuns toate cărțile comandate, așa că noaptea trecută am citit *Străinii din tren.*

— Ți-a plăcut?

— Mi-ar face mare plăcere să discutăm puțin despre ea. Ești liber acum?

— Pot să te sun când ajung la magazin? am rugat-o, deoarece chelnerița tocmai îmi adusese castronul cu cereale fierbinți.

— Bine, sună-mă.

Când am terminat micul dejun, m-am dus la Old Devils. Emily era deja acolo, iar Nero primise de mâncare.

— Ai ajuns devreme, am remarcat.

— Da, dar, dacă îți aduci aminte, aș vrea să plec mai devreme azi.

— Ah, da, am zis, deși nu țineam minte să-mi fi vorbit despre asta.

— Domnul Popovich s-a plâns din nou, mă informă frecându-și mâinile să se încălzească. Vrea să ne returneze ultima livrare.

— Tot pachetul?

— Da. Spune că au fost păstrate în condiții proaste.

David Popovich era un colecționar care trăia în New Mexico, dar ne lăsa impresia că locuia alături. Cumpăra o mulțime de cărți de la noi și returna întotdeauna cel puțin jumătate. Uneori telefona ca să se plângă, deși prefera e-mailurile lașe.

— Nu-i mai trimite nimic.

— Cum?

— Scrie-i că acceptăm retururile, dar că nu-i vom mai onora comenzile. M-am săturat de el.

— Vorbești serios?

— Da. Preferi să-i scriu eu?

— Nu, îmi va face plăcere. Să te pun în copie?

— Sigur.

Renunțarea la un client ca Popovich avea să ne afecteze bilanțul, dar deocamdată nu-mi păsa. Și îmi dădea o stare de bine.

Înainte de a o suna pe Gwen, i-am scris un e-mail unei responsabile de marketing de la Editura Random House, pe care o ignorasem, ca să-i confirm data unui eveniment cu autorul ei la librărie, în martie. După aceea am deschis vitrina de sticlă, am scos de acolo prima ediție din *Străinii din*

tren și am luat-o cu mine lângă telefon. Coperta înfățișa în prim-plan chipul unui bărbat, lângă cel al unei femei cu părul roșcat și un aer bolnăvicios.

Agenta federală răspunse imediat.

— Bună, Gwen, i-am spus, gândindu-mă că prenumele ei suna straniu în gura mea.

— Îți mulțumesc că m-ai sunat. Așadar, despre carte…

— Ce impresie ți-a lăsat?

— Deprimantă. Știam povestea, fiindcă am văzut filmul, dar cartea este diferită, mai sinistră. Ambii bărbați comit crime în film?

Am încercat să-mi aduc aminte.

— Nu cred. Nu. Sunt sigur că nu. Cred că personajul principal din film – jucătorul de tenis – aproape că-l ucide pe tată, dar n-o face. Probabil n-a fost alegerea lui Hitchcock, ci așa i-a impus codul de producție. Cred că nu aveau voie să prezinte personaje care comit o crimă și scapă.

Îmi aminteam destul de bine atât cartea, cât și filmul.

— Codul Hays. Ce frumos ar fi dacă s-ar aplica în viața reală, oftă agenta FBI.

— Corect.

— Iar în carte nu este jucător de tenis profesionist.

— Cine?

— Guy. Personajul principal. De fapt, e arhitect.

— Ah, da. Ți-a folosit lectura cărții?

— Ai scris în lista ta că ți s-a părut cel mai bun exemplu de crimă perfectă, zise ignorându-mi întrebarea. Ce-ai vrut să spui, mai precis?

— Este perfectă pentru că atunci când faci schimb de crime cu altcineva, cu un străin, în esență, nu poate fi stabilită o legătură între făptaș și victimă. De aceea, nu se poate găsi un mobil.

— Exact la asta mă gândeam și eu. Partea ingenioasă a romanului este tocmai aceea că persoana nu poate fi conectată cu crima comisă. Metoda e irelevantă.

— Cum adică?

— Bruno o omoară pe soția lui Guy într-un parc de distracții. O strânge de gât, cât se poate de banal. M-am gândit din nou la regulile lui Charlie. Așadar, dacă te-ai pune în pielea lui Charlie – fă-mi plăcerea doar pentru frumusețea exercițiului –, cum ai comite o crimă inspirată din *Străinii din*

tren?

— Înțeleg. Ar fi foarte dificil.

— Corect. Te-ai putea duce să sugrumi pe cineva într-un parc de distracții, dar nu ai respecta filosofia crimei.

— Charlie ar trebui să găsească pe altcineva cu care să comită o crimă.

— Așa mi-am zis și eu, dar, de fapt, nu e obligatoriu. Dacă eu aș fi Charlie, dacă aș încerca să imit *Străinii din tren,* atunci mi-aș alege o victimă care este deja susceptibilă de a fi ucisă. N-am nimic precis în minte acum, dar să spunem o persoană care tocmai a trecut printr-un divorț urât sau…

— Cum îl cheamă pe tipul de la New York care le-a furat banii bogătașilor?

— Bernie Madoff?

— Exact.

— Ar funcționa, dar sunt prea mulți care îi vor pielea. Aș prefera unul dintre soți după un divorț cu scandal. Ceva destul de public, apoi aș aștepta plecarea părții perdante și aș comite crima. Cred că asta ar onora cel mai bine cartea.

— Da, pare logic.

— Așa cred și eu. Merită analizat. Ți-a mai venit vreo idee noaptea trecută?

— Nu. Eram obosit, după ce n-am reușit să dorm cu o noapte înainte. Dar mă gândesc în continuare.

— Mulțumesc, îmi zise. Mi-ai fost de mare ajutor. Nu uita să-mi trimiți dovada călătoriei la Londra din toamnă.

— Chiar astăzi.

După ce am închis, Nero se apropie țăcănind cu ghearele pe podeaua de lemn și mi se așează la picioare. L-am privit ușor confuz, cu gândul la conversația care tocmai se încheiase.

— Am făcut-o! mă anunță Emily cu un zâmbet larg pe chip.

În general, nu zâmbea.

— Ce-ai făcut?

— I-am scris lui Popovich. Cred c-o să aibă un șoc.

— Pari foarte mulțumită.

— De fapt, nu… în fine, știi cât de tare mă enerva.

— Stai liniștită. De fapt, cred că el avea mai mare nevoie de noi decât

noi de el. Clientul nu are întotdeauna dreptate, să știi.

Emily zâmbi din nou.

— Nu te simți bine? mă întrebă.

— Ba da. De ce?

— A, nimic deosebit. Doar că pari distrat. M-am gândit că ai pățit ceva.

Era atât de neobișnuit din partea ei să se intereseze de soarta mea, încât mi-am dat seama că, probabil, mă purtam vizibil diferit. Îmi place să mă consider un stoic, o persoană care nu-și dezvăluie prea mult trăirile, dar acum mă temeam că lucrurile nu stăteau chiar așa.

— Aș vrea să ies puțin, să iau aer. Te descurci în lipsa mea?

— Sigur.

— Mă întorc repede, am asigurat-o.

Afară era încă un frig mușcător, dar soarele se înălțase deasupra cerului greu, de un albastru nemilos. Trotuarele fuseseră curățate. Am luat-o spre Charles Street, cu gândul să intru în grădina publică. Nu încetam să întorc pe toate părțile conversația cu Gwen despre *Străinii din tren*, o carte pe care mă străduiam din greu, de ani de zile, să o uit.

În ciuda frigului, în parc era mai multă lume decât m-aș fi așteptat. Un tată curăța zăpada de pe una dintre statuile de bronz din seria *Faceți loc pentru rățuște,* ca să-și pună copilul pe ea și să-i facă poză. Probabil că am trecut de o mie de ori pe lângă rațele astea și de fiecare dată am văzut părinți care-și puneau copiii la fotografiat. M-am întrebat întotdeauna ce căutau de fapt, de unde această insistență de a marca un anumit moment. Neavând copii, n-aș putea spune. Copiii sunt unul dintre lucrurile despre care n-am vorbit niciodată cu Claire. Îmi spusesem că decizia îi aparține, dar poate că ea aștepta să deschid eu subiectul.

Am dat o tură iazului înghețat, pe care vântul plimba de colo colo frunzele moarte, după care am pornit înapoi către librărie. Nu eram nevinovat, chiar dacă uneori îmi îngăduiam luxul de-a o crede. Iar dacă Gwen Mulvey descoperea adevărul, n-aș fi avut de ales decât să-l accept.

11.

Știam că o să-l omor pe Eric Atwell din clipa în care am lăsat jos jurnalul lui Claire. Mi-au trebuit însă câteva luni ca să mă împac cu ideea.

Mai știam și că, din clipa în care Atwell și-ar fi dat ultima suflare, m-aș fi transformat într-un suspect important. Soția mea se întorcea de la el de acasă în noaptea cu accidentul. Atwell recunoscuse la poliție că îi furnizase drogurile care-i fuseseră găsite în sânge. Poliția aflase, fără îndoială, că victima, Claire Kershaw, născută Mallory, avusese o relație intimă cu bogatul proprietar al Black Barn Enterprises.

M-am gândit să angajez pe cineva să-l ucidă, în timp ce eu aș fi fost undeva departe (în străinătate?). Dar schema risca să nu funcționeze dintr-o mulțime de motive. În primul rând, nu eram sigur că dispun de banii necesari ca să angajez un asasin profesionist. Chiar dacă aș fi reușit să fac rost de bani, golirea bruscă a contului meu ar fi trezit imediat suspiciuni. Mai mult, habar n-aveam cum să găsesc un asasin și nici nu voiam să susțin această profesie din categoria serviciilor. Nu voiam să am de-a face cu un individ care omora pentru bani; în plus, i-aș fi dat mult prea multă putere asupra propriei mele vieți.

Prin urmare, am abandonat această opțiune, dar ideea de mă afla cât mai departe atunci când Eric Atwell avea să fie ucis continua să mă atragă.

Cu un an înainte, prin 2009, la librărie își făcuse apariția o femeie cu un teanc de prime ediții incredibil de valoroase. Nu erau doar romane polițiste, deși am găsit și *Aventurile lui Sherlock Holmes,* ediția din 1892, de la Harper & Brothers, pe care mi-o doream de multă vreme. Erau vreo zece cărți, în total – inclusiv două ediții princeps din Mark Twain, care valorau fiecare câteva mii de dolari –, iar femeia, cu păr slinos și buze crăpate le cărase într-o sacoșă ieftină, de băcănie. Am întrebat-o de unde le avea.

— Nu le vrei?

— Nu, dacă nu-mi spui de unde le-ai luat.

Femeia ieșise valvârtej din magazin. În retrospectivă, regret că nu i-am cumpărat cărțile cu încasările din ziua aceea. Aș fi putut apoi să găsesc proprietarul de drept – probabil că le furase din casa cuiva – și i le-aș fi

înapoiat. Ceea ce-am făcut atunci a fost să raportez incidentul la poliție. Mi-au spus că vor urmări eventualele plângeri legate de furtul unor cărți. Nu m-au contactat niciodată după aceea și nici n-am mai revăzut-o pe tânără. La vremea respectivă, Old Devil Books avea un angajat pe nume Rick Murphy, care lucra în weekend. Era și el colecționar de cărți, mai ales din domeniul horror.

I-am povestit lui Rick despre cărțile rare pe care le ratasem.

— S-a putea să încerce să le vândă online, mi-a spus puștiul.

— Nu părea genul.

— Dar nu te costă nimic să verifici. Știu eu un site pentru clienți cu gusturi rafinate, mă rog, un colțișor din dark web, unde oamenii vând cărți de colecție pe sub mână.

Rick, care lucrase în departamentul de informatică al unei companii de asigurări, m-a pilotat spre site-ul numit Duckburg. În primul moment am avut senzația că intrasem pe unul dintre acele forumuri de discuții din preistoria internetului, dar Rick a accesat rapid o secțiune unde se scoteau la vânzare diverse obiecte rare de anticariat. Tranzacțiile erau complet anonime. Am căutat câteva dintre titlurile cu care venise femeia, dar n-am găsit nimic.

— Mai sunt și alte chestii interesante pe aici? l-am întrebat pe mai tânărul meu coleg.

— Aha, domnul este curios. În mare parte, e doar un loc de conversație între necunoscuți. Ca să fiu sincer, nu este chiar adevăratul dark web, dar e suficient de întunecos.

Rick se întorsese la cutia lui gigantică de suc acidulat, iar eu salvasem imediat pagina respectivă la favorite, cu gândul să mai intru din când în când, dar uitând complet de ea.

La finalul lui 2010, când mă hotărâsem să-l omor pe Eric Atwell, am redescoperit cu plăcere linkul. Am petrecut câteva ore la librărie într-o noapte, explorând sub identitatea falsă „Bert Kling” diferitele portaluri care te direcționau de la unul la altul. Apoi m-am conectat la un site numit „Swaps”, care nu spunea exact ce oferă, dar suna a servicii sexuale. *Sixtyyearold man vrea să-ți cumpere haine în valoare de 1 000 de dolari. Doar femei tinere și sexy. Cu condiția să intre în cabina de probă cu tine. Fără atingeri. Doar privit.* Mai erau și alte oferte, gen *femeie de serviciu acceptă să fie plătită în oxy*[{29}].

Am deschis o fereastră de dialog și am tastat: „Fani ai cărții *Străinii din tren*? Propun schimb reciproc avantajos”. Am postat întrebarea și am închis sesiunea.

Mi-am impus să aștept douăzeci și patru de ore înainte de a intra din nou pe site, dar am rezistat numai vreo douăsprezece. Profitând de faptul că era o zi liniștită la magazin, m-am logat din nou pe Duckburg sub numele de împrumut. Am găsit un mesaj: „Mare fan al cărții ăleia. Trebuie să discutăm. Intrăm pe un chat privat?”

„Okay”, am răspuns și am mărit ferestruica la care nu aveam acces decât noi. După două ore a apărut un mesaj nou: „Ce ai în minte?” „Cineva merită să dispară de pe fața pământului. N-o pot face singur”. Dintr-un motiv obscur, n-am putut scrie cuvântul „moarte”. „Am aceeași problemă”, a venit imediat răspunsul.

„Ne-am putea ajuta, nu?”

„Okay”.

Inima parcă voia să-mi spargă pieptul și urechile îmi ardeau. Era o capcană? Posibil. Dar nu trebuia să furnizez informații decât despre Eric Atwell, nu despre mine. După un sfert de oră de reflecție m-am hotărât.

Am scris: „Eric Atwell, 255 Elsinore Street, Southwell, Mass. Oricând între 6 și 12 februarie”. În acea perioadă urma să particip la o conferință a anticarilor la Sarasota, în Florida. Cumpărasem deja biletul de avion.

Mi s-a părut că a durat o eternitate până am primit răspuns, dar, de fapt, nu trecuseră mai mult de zece minute. În sfârșit, a apărut un mesaj: „Norman Chaney, 42 Community Road, Tickhill, New Hampshire. Între 12 și 19 martie”. După treizeci de secunde a mai apărut ceva: „Nu vom mai intra în contact niciodată”. „De acord”, am răspuns. Am copiat adresa lui Norman Chaney pe dosul unui semn de carte de-al librăriei și am părăsit forumul. Politica site-ului te asigura că, la închiderea paginii, conversația era ștearsă definitiv. Era un gând liniștitor, deși aveam bănuielile mele.

Am tras adânc aer în piept, dându-mi seama că de douăzeci de minute abia respiram. M-am holbat la numele și adresa din fața mea, pe punctul să le introduc în Google, dar m-am oprit. Trebuia să fiu extrem de prudent. Existau mai multe modalități prin care puteai afla informații despre o persoană. Deocamdată, numele îmi era suficient. Recunosc, mă bucuram că trebuie să ucid un bărbat. Și mă bucuram chiar mai mult că eram al doilea. Dacă Eric Atwell n-o mierlea pe parcursul absenței mele din oraș, evident

că n-aș fi fost obligat să-mi îndeplinesc partea mea din înțelegere.

•

În februarie 2011 am participat la conferință. Nu fusesem niciodată la Sarasota și m-am îndrăgostit de centrul vechi al orașului, cu clădiri de cărămidă roșie. Am făcut un pelerinaj la casa unde locuise John D. MacDonald, în Siesta Key, întrezărind prin poarta încuiată o structură modernă, de la mijlocul secolului trecut, înconjurată de vegetație luxuriantă. Am asistat chiar la câteva prezentări și am luat masa cu unul dintre puținii mei prieteni din lumea anticarilor, Shelly Bingham, care avusese un anticariat în Harvard Square înainte să se „retragă" la Brandenton, Florida, unde vindea cărți la mâna a doua în târgul săptămânal de vechituri de pe Anna Maria Island. Am început cu cocktailuri la Gator Club, iar după al doilea rând, Shelly mi-a spus:

— Mal, am fost foarte întristat când am aflat despre Claire, anul trecut. Cum reziști?

Am deschis gura să răspund, dar am izbucnit instantaneu în plâns, destul de tare cât să atrag priviri îngrijorate din partea altor clienți. Eram șocat până și eu de lacrimile mari care-mi țâșneau din ochi și mi se scurgeau pe obraji. M-am ridicat, m-am dus la toaletă aflată în spatele barului vopsit în culori sobre și, după ce mi-am revenit, m-am întors la locul meu.

— Îmi cer iertare, Shel.

— Oh, nu, pe mine trebuie să mă ierți că am adus vorba. Hai să mai luăm un rând și să discutăm despre cărți.

Seara târziu, când am ajuns acasă, mi-am luat laptopul și am intrat pe site-ul ziarului *Boston Globe*. Pagina principală era ținută de un transfer în afara sezonului făcut de cei de la Red Sox, dar imediat dedesubt figura un titlu despre o crimă în Southwell. Numele victimei nu fusese dezvăluit încă de poliție. Am fost tentat să rămân lipit de laptop până când vedeam numele lui Eric Atwell, dar, cu un efort de voință, m-am dus la culcare. Am deschis geamurile camerei de hotel și m-am ascuns sub cearșafuri, ascultând briza și vuietul camioanelor de pe autostrada aflată nu foarte departe. Am reușit să adorm abia spre dimineață și m-am trezit după câteva ore, scăldat în transpirație, cu cearșaful încolăcit în jurul corpului. Am intrat din nou pe site-ul ziarului. Cadavrul fusese identificat ca aparținându-i lui Eric Atwell, întreprinzător local proeminent, activ în domeniul finanțării ideilor novatoare. După ce am vomitat în toaletă, m-am așezat pe marginea patului

și am savurat pentru o clipă satisfacția că Atwell își primise pedeapsa binemeritată.

În drum spre Boston am aflat că bărbatul fusese dat dispărut de joi noaptea, de către unul dintre tinerii cu care împărțea casa. Ieșise la plimbare, ca de obicei, și nu se mai întorsese. A doua zi de dimineață, poliția îi găsise trupul neînsuflețit lângă o cărare, într-o arie protejată, la vreo doi kilometri de casă. Fusese împușcat de mai multe ori și-i lipseau portofelul, o pereche de căști audio scumpe și telefonul mobil. Poliția studia ipoteza unei tâlhării și solicitase sprijinul locuitorilor din împrejurimi. Observaseră ceva suspect? Auzise cineva focurile de armă?

Articolul menționa că Atwell fusese un filantrop cunoscut, interesat de viața cultural-artistică locală, care găzduia adesea evenimente și colecte de fonduri la ferma pe care o restaurase în Southwell. Nu pomenea nimic despre droguri sau extorcare și nici despre rolul răposatului în accidentul auto care o costase viața pe Claire Mallory, ceea ce nu mă deranja, chiar din contră. Trecuse o săptămână și începusem să sper că autoritățile nu vor face niciodată legătura între mine și Atwell. Apoi, într-o duminică după-amiază, pe când zăceam la pat cu o răceală, am auzit soneria de la ușă. Am știut imediat că era poliția, că veniseră să mă aresteze. M-am pregătit sufletește și am constatat că *într-adevăr* era poliția. O agentă înaltă, cu aer trist, pe nume James, care nu părea pusă pe arestări. M-a rugat să-i răspund la câteva întrebări. Când am lăsat-o să intre, mi-a spus că era detectiv la poliția din Boston și că urmărea câteva piste legate de o omucidere neelucidată din Southwell.

— Îl cunoșteați pe Eric Atwell? m-a întrebat, odată așezată pe marginea canapelei.

— Eu nu, dar soția mea îl cunoștea. Din păcate.

— De ce „din păcate”?

— Știu că aveți deja aceste informații, căci altfel nu v-ați afla aici. Soția mea a făcut un film pentru el, apoi au rămas prieteni. Ea… Claire… soția mea a murit într-un accident de mașină când se întorcea de la el de acasă, din Southwell.

— L-ați considerat pe Eric Atwell responsabil pentru decesul ei?

— Da, cel puțin parțial. Știam că soția mea se reapucase de droguri după ce făcuse cunoștință cu el.

Detectivul aprobă încet din cap.

— El îi făcea rost de droguri.

— Da. Ascultați-mă, îmi dau seama la ce vă gândiți. Îl urăsc… l-am urât… pe acel individ, dar n-am nimic de-a face cu moartea lui. Adevărul este că soția mea se lăsa și se apuca periodic de droguri și de băutură. Omul nu i le-a dat cu forța. A fost decizia ei. L-am iertat. Mi-a trebuit multă vreme, dar, după toate cele întâmplate, am reușit până la urmă să-l iert.

— Ce simțiți acum, știind că a fost ucis?

Am ridicat ochii în tavan, prefăcându-mă căzut pe gânduri.

— Sincer? Nu știu. Vă rog să mă credeți că l-am iertat în sufletul meu, dar asta nu înseamnă că-mi plăcea de el. Nu sunt trist și nici bucuros. Între noi fie vorba, presupun că soarta îi fusese deja pecetluită.

— Așadar, credeți că a fost omorât de cineva care căuta să… să se răzbune?

— Mă întrebați dacă cred că a fost ucis cu premeditare, iar nu întâmplător, într-o tâlhărie?

— Exact, asta am vrut să spun.

Polițista îmi aștepta răspunsul încordată, aproape ținându-și respirația.

— Mi-a trecut prin cap, cum să nu? Sunt sigur că nu i-a furnizat droguri doar nevestei mele. Probabil că i-a mai lăsat și pe alții fără bani, după ce i-a adus în starea de dependență. Sunt convins că a profitat de mulți oameni, am zis, conștient că spusesem prea mult; prezența calmă a polițistei mă împingea cumva să vorbesc fără să-mi dau seama.

M-a aprobat din nou și, când și-a dat seama că mă oprisem, m-a întrebat:

— Soția dumneavoastră i-a dat sume mari lui Atwell? Bani pe care nu-i aveați?

— Aveam conturi separate, așa că la momentul respectiv nu mi-am dat seama. Dar da, începuse să cumpere droguri de la el.

— Îmi pare rău, dar sunt obligată să vă întreb, domnule Kershaw: după știința dumneavoastră, cei doi au întreținut relații sexuale?

Am ezitat. O parte din mine ar fi vrut să-i povestească polițistei tot ce aflasem din jurnalul lui Claire, însă eram conștient că dacă mai vorbeam mult, devenea tot mai clar că aveam motive serioase să-l omor.

— Ca să spun drept, nu știu. Cred că da, am spus cu un nod dureros în gât.

Îmi venea să plâng. Mi-am apăsat podul palmei deasupra unui ochi.

— Am înțeles.

— Nu mai era ea însăși, am suspinat incapabil să mă abțin. Din cauza drogurilor.

Mi-am șters o lacrimă de pe obraz.

— Înțeleg. Îmi pare rău că am dat buzna peste dumneavoastră și că v-am făcut să treceți din nou prin toate, domnule Kershaw. Nu-mi face nicio plăcere, dar anchetele de tipul acesta constau, de multe ori, în eliminarea posibililor suspecți. Vă amintiți unde vă aflați în după-amiaza zilei de 8 februarie?

— În Florida, la o conferință.

— Oh, a exclamat femeia cu un aer aproape mulțumit. Ce fel de conferință?

— A vânzătorilor de cărți vechi. Am o librărie aici, la Boston.

— Old Devils, știu. Am trecut pe acolo.

— Da? Vă plac romanele polițiste?

— Din când în când, mi-a răspuns și, pentru prima dată de când îmi trecuse pragul, a zâmbit. Am fost la o lectură publică a Sarei Paretsky, cu un an în urmă, dacă nu mă înșel.

— Da, așa este. A fost bună, nu?

— Foarte bună. Nu cumva ați prezentat-o chiar dumneavoastră?

— Ba da. Vă iert dacă m-ați uitat. Vorbitul în public nu este punctul meu forte.

— Cred că îmi amintesc că v-ați descurcat excelent.

— Vă mulțumesc.

Detectivul James își lăsă mâinile pe coapse.

— Dacă nu vreți să adăugați ceva, eu cam atât am vrut să vă întreb.

— Nu, nu mai am nimic de spus.

Ne-am ridicat concomitent și am observat că era la fel de înaltă ca mine.

— O să am nevoie de niște dovezi pentru conferința din Florida.

I-am promis că o să-i trimit o copie după biletul de avion și i-am dat numele și adresa lui Shelly Bingham.

Polițista a ieșit, nu înainte de a-mi lăsa cartea ei de vizită. O chema Roberta.

12.

Indicatorul care îmi spunea că am intrat în Tickhill, New Hampshire mă informa, de asemenea, că populația totală a localității era de 730 de locuitori.

Era 14 martie 2010, într-o zi de luni. Plecasem din Boston pe la cinci dimineața și acum era opt și jumătate. Tickhill se afla chiar la nord de White Mountains. Făcusem niște cercetări cu privire la orășel și persoana lui Norman Chaney, individul pe care venisem să-l omor, dar nu aflasem mare lucru. Nici nu aveam cum, pentru că folosisem computerele de la o bibliotecă publică, sărind de la o stație de lucru la alta de câte ori un client pleca fără să se deconecteze. Aveam la mine un carnețel pe care îmi notasem concluziile. Știam acum că Tickhill avea un restaurant și două pensiuni, ambele populare datorită apropierii de pârtiile de schi. Am deschis o hartă și am localizat exact casa lui Norman Chaney, pe Community Road. La prima vedere, imobilul părea destul de izolat. Am desenat planul străzilor în carnețel, apoi m-am aplecat asupra personajului. Norman Chaney cumpărase casa din Tickhill în urmă cu trei ani, cu 225 000 de dolari. Numele lui apărea în josul unui ferpar publicat în 2007, la decesul unei anume Margaret Chaney, profesoară în Holyoke, în vestul statului Massachusetts, care murise într-un incendiu. În vârstă de patruzeci și șapte de ani, femeia lăsase în urmă doi copii, pe Finn, de douăzeci și doi de ani, pe Darcy, de nouăsprezece ani, și pe soțul lângă care trăise timp de douăzeci și trei de ani, Norman Chaney. Nu era mare lucru, dar suficient cât să mă pună pe gânduri. Oare era responsabil pentru moartea femeii și de aceea fusese pus pe lista neagră? Acesta să fie motivul pentru care părăsise Holyoke și venise să trăiască într-un orășel cu mai puțin de o mie de locuitori?

Evident, mi-a dat prin cap că nu eram obligat să-l ucid pe Norman Chaney. Dacă site-ul Duckburg, unde făcusem schimbul de crime, păstra într-adevăr anonimatul utilizatorilor, atunci străinul cu care intrasem în contact nu avea cum să ajungă la mine. În fine, asta nu era pe deplin adevărat. Străinul – această versiune din umbră a mea – știa totuși despre mine un lucru. Știa că-i doream moartea lui Eric Atwell. Poate că asta mă

înscria pe o listă lungă, poate că nu. Decisesem, până la urmă, să-mi țin partea de înțelegere; mi se părea nu doar prudent, ci și corect moral, într-un mod pervers.

Înainte că închid computerul bibliotecii, am căutat rapid Finn Chaney și Darcy Chaney. Spre deosebire de tatăl lor, amândoi erau prezenți pe internet. Dacă nu mă înșelasem, Finn Chaney lucra acum la o bancă mică din Pittsfield, unde anima concursurile de cultură generală la pubul local. Darcy Chaney locuia în afara Bostonului și urma cursuri postuniversitare la Lesley University, în Cambridge. Găsisem fotografii cu amândoi, erau indubitabil frați. Păr negru, sprâncene groase, ochi albaștri, guri mici. Niciunul dintre ei nu părea să trăiască cu tatăl lor, iar aceasta era informația cea mai importantă. Faptul că Norman Chaney locuia singur îmi ușura enorm sarcina.

Când am ajuns la Tickhill începuse să ningă. Fulgii ușori pluteau peste tot prin aer, părând că vor rămâne suspendați pe vecie. Am găsit Community Road, o stradă puțin populată și prost pavată, care urca pe un deal. Am încetinit și m-am apropiat de numărul 42. Cutia poștală neagră, inscripționată cu litere albe, era singura dovadă că acolo exista o proprietate. Am examinat din mers aleea noroioasă, dar n-am putut vedea nimic din cauza copacilor. La capătul străzii am întors mașina și am luat o decizie. Am intrat pe alee și am făcut la stânga, ca să pot vedea casa. Era o construcție în formă de A, cu mai multe ferestre decât pereți din lemn, făcută să semene cu o cabană de schi în miniatură. M-am bucurat să constat că nu exista un garaj și că singura mașină – un fel de SUV – era parcată chiar în față. Șansele ca Norman Chaney să locuiască singur creșteau semnificativ.

Am coborât din mașină cu mănuși și o cagulă pe creștet. În mâna dreaptă, lipit de picior, strângeam un levier. M-am apropiat de casă și am urcat cele două trepte până la ușa solidă, din stejar, cu un geam de sticlă ranforsată la mijloc. În timp ce apăsam pe butonul soneriei am încercat să disting ceva în întunericul dinăuntru. Eram hotărât să-mi trag cagula pe față și să fug înapoi la mașină dacă ușa nu era deschisă de bărbatul între două vârste, ci de altcineva. Mânjisem deja plăcuța de înmatriculare cu noroi, ca să mă asigur că numărul nu putea fi văzut.

N-a venit nimeni să deschidă. Am apăsat din nou pe sonerie – o armonie de patru note – și am văzut un bărbat masiv, greoi, coborând încet scările.

În ciuda grosimii geamului, mi-am dat seama că purta pantaloni de trening gri și un pulover de flanelă. Avea un chip aspru, iar părul negru îi stătea ridicat în smocuri răzlețe, ca și cum ar fi fost murdar.

Bărbatul a deschis ușa fără nicio urmă de teamă, fără ezitare.

— Da?

— Sunteți Norman Chaney? l-am întrebat.

— Da, a spus din nou.

Avea peste un metru optzeci, deși stătea puțin aplecat, cu un umăr vizibil mai ridicat decât celălalt.

Am ridicat levierul, țintindu-i tâmpla stângă, dar omul s-a dat un pas în spate, așa că vârful metalic l-a lovit la baza nasului, cu un trosnet sec. Sângele îi curgea din abundență pe bărbie.

— Ce dracu'? a bombănit cu gura încleiată.

Am făcut un pas înainte și am ridicat arma din nou, dar Chaney mi-a blocat-o ușor cu brațul stâng și a încercat să mă lovească cu pumnul drept, atingându-mă în umăr. Lovitura nu m-a durut, dar m-a dezechilibrat puțin. Bărbatul s-a repezit asupra mea, m-a apucat cu ambele mâini de gulerul treningului și m-a împins în perete. Ceva, probabil un cârlig pentru haine, mi s-a înfipt în spinare. Valurile de sânge cald din nasul lui Chaney mi se scurgeau pe față. O amintire, pescuită probabil într-un roman de Ian Fleming, îmi apăru în mintea copleșită de panică. Am ridicat piciorul drept și l-am lovit cu talpa ghetei grele în scobitura gleznei. Omul a gemut de durere și a slăbit strânsoarea. L-am împins cât am putut de tare și ne-am rostogolit amândoi pe scări. Am reușit să aterizez cu toată greutatea deasupra lui și am auzit ceva rupându-se. Trăsăturile lui Chaney s-au schimonosit și a început să deschidă și să închidă gura ca un pește pe uscat. M-am ridicat puțin, apoi i-am pus un genunchi pe piept și m-am aplecat din nou peste el. Respira cu dificultate. I-am prins gâtul gros în mâinile înmănușate și am strâns, apăsând cu degetele mari. A încercat să se elibereze, dar puterile îl lăsaseră. Am închis ochii și am strâns cât am putut de tare. După două minute – sau ceva mai mult –, m-am oprit și m-am rostogolit pe o parte, apoi pe spate, înghițind aerul cu lăcomie. Aveam gura plină de sânge sărat. Dinții erau în regulă, dar îmi mușcasem vârful limbii în timpul luptei. Am înghițit, cu gândul să nu-mi las propriul sânge la locul crimei, deși știam că probabil împrăștiasem urme de ADN peste tot.

M-am așezat în fața lui Chaney, încercând să nu mă uit la el, și i-am

verificat pulsul. Nu se simțea nimic.

M-am opintit să mă ridic, învingându-mi amețeala, apoi m-am aplecat să culeg ranga. Mă hotărâsem mai devreme să intru în casă după ce-l voi fi omorât pe Chaney și să iau câteva obiecte de valoare, ca să dau impresia unei spargeri, dar nu mă mai simțeam în stare. Nu voiam decât să mă întorc la mașină și să plec cât mai departe posibil de locul acela.

Eram pe punctul să ies, când am surprins cu coada ochiului o mișcare în camera de zi, cu ferestre înalte. O pisică roșcată se apropia cu pași moi de mine. Ghearele netăiate scoteau un clinchet ușor pe podeaua de scânduri. Pisica s-a oprit, a adulmecat cadavrul, a ridicat ochii la mine și a tras un mieunat prelung, după care a mai făcut doi pași, s-a lăsat pe o parte și și-a expus stomacul acoperit cu blană albă. Un val de frig m-a cuprins din cap până în picioare, o premoniție că pentru tot restul vieții mele voi fi urmărit de această imagine, de acest sărman animal dornic de afecțiune, al cărui stăpân zăcea nemișcat pe jos. Fără să mai stau pe gânduri, am luat-o în brațe, am intrat în mașină și am plecat.

Zăpada începuse să se așeze. Am condus fără grabă până în centrul orașului, iar de acolo am intrat pe autostrada care avea să mă ducă printre munți înapoi în Massachusetts. Parcă mă mișcam cu încetinitorul, vehiculul însuși părea să înainteze printr-un aer semisolid. Timpul se scurgea mai încet. Mintea mea era copleșită de un sentiment de irealitate. M-am uitat la locul din dreapta, unde așezasem pisica docilă. O parte a creierului îmi spunea că nu trebuie să iei niciodată cu tine ceva de la locul unei crime, că tocmai îmi semnasem condamnarea la moarte, dar am continuat să conduc. Mica felină se uita curioasă pe geam, la fulgii care zburau pe lângă noi. Am întins mâna și am mângâiat-o pe spinare; era mai slabă decât aș fi crezut, dar avea o blană deasă, portocalie. Am simțit că torcea ușor.

După ce am ieșit din munți și creierul mi s-a mai limpezit, m-am gândit să găsesc un magazin sau un motel, o ușă lăsată deschisă, și să strecor animalul acolo. Ar fi fost găsit de cineva și dus la un adăpost. Exista riscul uriaș să fiu văzut, dar eram nevoit să încerc. N-ar fi trebuit să iau pisica și nu-mi mai aminteam de ce o făcusem, dar nici nu-mi venea să deschid portiera și s-o arunc pe drum. Ar fi fost lucrul cel mai înțelept pe care l-aș fi putut face, însă nu i-aș fi lăsat prea multe șanse de supraviețuire.

Am mers mai departe. Pe undeva prin sudul statului New Hampshire, pisica și-a așezat capul pe piciorul meu și a adormit. Nu m-am oprit prin

niciun oraș la întâmplare și am știut cumva că nici n-o voi face. Când am ajuns înapoi în Beacon Hill și am găsit un loc de parcare chiar în fața casei, pisica era tot cu mine. Am cules-o de pe scaun și am băgat-o înăuntru. Era ora zece și jumătate dimineața.

Cât timp se îndeletnicea cu explorarea micului meu apartament, frecându-se de toate mobilele, m-am dezbrăcat și am vârât toate hainele, împreună cu ranga metalică, într-un sac de gunoi gros. Apoi am făcut un duș, frecându-mă temeinic, până am epuizat apa caldă din boiler.

Conform planului inițial, ar fi trebuit să plec de la Chaney și să mă îndrept către nord, spre un anticariat care funcționa într-un șopron vechi, renovat. Fusesem de mai multe ori acolo și avusesem norocul să găsesc câteva romane polițiste în ediții rare. Dacă, dintr-un motiv sau altul, aș fi fost suspectat, dacă cineva mi-ar fi reținut mașina, aș fi avut o explicație plauzibilă pentru prezența mea în New Hampshire în acea zi de luni. Era un alibi foarte subțire, dar mai bun decât nimic. Acum îmi făceam socoteala că aș fi putut pretinde că mă îndreptam spre unul dintre magazinele preferate, dar vremea rea mă făcuse să mă întorc.

Firește, nimic nu ar fi putut explica de ce pisica victimei mi se freca viguros de picioare, în apartamentul meu. Am găsit o conservă de ton, i-am pus-o într-un castron și am umplut un al doilea castron cu apă. Am făcut rost și de o bucată de carton pe care am răspândit puțin pământ de la flori, în speranța că va funcționa ca litieră. Cât timp pisica mânca, am căutat rapid pe Google cum să deosebești masculii de femele. După cercetări minuțioase, am decis că era un mascul. Mi-am petrecut restul zilei în casă, cu el. La un moment dat am adormit amândoi pe canapea. Spre lăsarea întunericului, nu i-a fost greu să găsească drumul spre patul meu și s-a cuibărit pe cartea lăsată deschisă, un exemplar ieftin din romanul lui Rex Stout *Prea mulți bucătari*[{30}]. I-am pus numele Nero.

•

O lună mai târziu – la o lună după ce abandonasem trupul neînsuflețit al lui Norman Chaney în Tickhill, New Hampshire – îmi deveniseră clare două lucruri. În primul rând, poliția nu mă căuta. Deși nu încercasem să găsesc pe internet detalii despre cazul Chaney, nutream convingerea intimă că scăpasem. A doua revelație a fost aceea că Nero, care se adaptase rapid la noul mediu, avea nevoie de companie umană. Mi se întâmpla adesea să lipsesc câte o jumătate de zi, și când mă întorceam acasă îl găseam la ușă,

cerșind disperat afecțiune. Mary Anne, vecina de dedesubt, îmi spusese că îl auzea plângând ore în șir în timpul zilei.

În mintea mea a încolțit ideea că Nero s-ar fi înscris perfect în rolul de motan de librărie.

13.

Lectura avidă de romane polițiste în adolescență nu te pregătește pentru viața reală. Mă număr printre cei care au crezut că viața de adult va fi mult mai livrescă decât s-a dovedit ulterior. Mi-am închipuit, de exemplu, că voi avea ocazia să sar într-un taxi și să mă lansez în urmărirea cuiva. Mi-am imaginat că voi asista la mai multe deschideri de testamente decât în realitate, că o să învăț să folosesc șperaclul și că în timpul vacanțelor (petrecute neapărat în reședințe sumbre, pe malul unui lac), se va petrece fără greș ceva misterios. În mintea mea, o călătorie cu trenul presupunea cel puțin o crimă, weekendurile cu nunți erau inevitabil adumbrite de întâmplări sinistre și prieteni de mult uitați mă căutau ca să-mi spună că erau în primejdie de moarte. Până și pericolul nisipurilor mișcătoare îmi provoca frisoane.

Pe cât eram de pregătit să înfrunt peripeții tumultuoase, pe atât eram de incapabil să gestionez detaliile obositoare ale vieții de zi cu zi. Facturile. Pregătirea mâncării. Percepția dureroasă că adulții trăiesc în bule complet neinteresante, pe care și le fabrică singuri. Viața nu înseamnă nici mister, nici aventură. Desigur, ajunsesem la aceste concluzii înainte să mă transform într-un ucigaș. Ceea ce nu însemna că noua mea carieră se ridica la nivelul așteptărilor din copilărie. În fanteziile mele, nu mă identificam niciodată cu asasinul. Eu eram întotdeauna băiatul bun, detectivul (cel mai adesea amator), care rezolva cazul. Nu eram niciodată personajul negativ.

Arta filajului reprezenta un alt domeniu despre care crezusem că-mi va fi de folos. La fel ca reversul ei, capacitatea de a-ți da seama când ești urmărit. Desigur, nu mi-a folosit la nimic, până în acea noapte de sâmbătă când am închis librăria și m-am îndreptat prin Boston Commons, cu vântul strecurându-mi-se prin haine, spre restaurantul Jacob Wirth, pentru o bere germană și un șnițel vienez. Eram la mijlocul lui februarie, dar de tavanul înalt al berăriei atârnau încă beculețe de Crăciun. Acolo mi se părea oarecum mai suportabil să mănânci de unul singur. Așa judecam restaurantele din apropiere. Unele îți accentuau senzația de singurătate, precum localurile scumpe de pe lângă Black Bay, pe când altele – precum Jacob Wirth și un restaurant numit Stoddard's – erau suficient de

zgomotoase și de întunecoase încât să nu-ți mai pese.

Când am ieșit din berărie și am pornit prin frig către casă, am avut brusc certitudinea că eram urmărit. Poate că mă aflam sub influența lecturilor, dar am simțit în ceafă, aproape fizic, o privire insistentă. M-am întors și am examinat strada plină de localnici și de turiști, fără să observ nimic suspect. Senzația a continuat însă cât am străbătut Charles Street și după ce am cotit pe Revere, spre apartamentul meu. Am întors din nou capul și, în lumina fantomatică a lampadarelor, am văzut un bărbat care se uita în direcția mea. Nu-i puteam distinge chipul, ascuns în umbră, dar mi-a reținut atenția faptul că purta o pălărie, ceva cu boruri înguste. Omul a continuat să avanseze fără să se grăbească și, pentru o clipă, mi-a trecut prin cap să-l înfrunt. M-am răzgândit după ce a dispărut în spatele unei clădiri. Toți cei care se plimbă pe Charles Street au tendința să admire străduțele rezidențiale, mai ales iarna, când arată cel mai frumos.

Odată intrat în casă, am ajuns la concluzia că devenisem paranoic. Nu mă urmărise nimeni, dar asta nu însemna că nu eram supravegheat discret, că cineva nu se juca cu mine.

De la vizita lui Gwen Mulvey la librărie, de când îmi pusese acele întrebări despre lista de crime perfecte, începuse să mă obsedeze ideea umbrei mele, a bărbatului (căci am presupus întotdeauna că era vorba de un bărbat) care mi-a răspuns la mesajul anonim despre *Străinii din tren.* La cel care îl omorâse pe Eric Atwell în locul meu. La omul care-l voia mort pe Norman Chaney.

Dacă îmi aflase identitatea reală? N-ar fi fost imposibil. Poate că mă găsise când aflase mai multe despre Eric Atwell. Cu puțin efort, oricine ar fi putut afla despre accidentul lui Claire și despre soțul rămas în urmă, un tip care lucra la o librărie specializată în detectivistică. Mai mult, un bărbat care publicase la un moment dat pe blogul librăriei un articol despre opt crime perfecte, una dintre ele fiind chiar *Străinii din tren.* Nu eram așa de greu de găsit. Și dacă mă identificase, care era pasul următor? Poate că se distrase așa de bine cu Eric Atwell încât voia să continue. Poate că se hotărâse să imite crimele din lista pe care i-o pusesem la dispoziție. Ar fi fost o modalitate sigură să-mi atragă atenția. Și reușise, nu-i așa? Aveam de-a face cu un fel de joc?

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât eram mai convins că Charlie, cel care pusese în operă crimele din *Ucigașul ABC,* asasinatul din tren din

Asigurare pentru moarte, cel care, probabil, o speriase de moarte pe Elaine Johnson, în Rockland, Maine, era unul și același cu bărbatul care îl împușcase pe Eric Atwell pentru mine.

Mă cunoștea.

Iar acțiunile lui îmi aduseseră FBI-ul la ușă. Poate că, de fapt, chiar asta urmărea.

„Charlie, ce vrei, de fapt?”

Am analizat mai atent *Străinii din tren.* Cartea nu era despre victime, ci despre cei doi ucigași, Bruno și Guy, și despre raporturile dintre ei. Poate că persoana pe care o contactasem prin acel site internet se credea într-o relație similară cu mine. Mi-am amintit comentariul lăsat de acel Doctor Sheppard pe blog. Era clar că dorea să mă cunoască și că voia să-l cunosc.

Am auzit mobilul. Era Gwen.

— Bună, i-am răspuns.

— Îmi pare rău că sun așa de târziu. Sper că nu te-ai culcat.

— Nu, nu e nicio problemă.

— Minunat. Câteva lucruri. Am luat la puricat cazul Elaine Johnson, femeia cu atacul de cord.

— Ah, da.

— Am discutat cu polițistul care s-a deplasat la fața locului și am aflat că toată casa era, practic, tapetată cu cărți.

— De ce nu mă surprinde?

Gwen făcu o pauză, apoi reluă:

— Am o rugăminte la tine. Știu că pare ciudat, dar cred că ne-ar ajuta. Mâine după-amiază mă duc la Rockland cu mașina. Poți să vii cu mine?

— Probabil că da, însă nu-mi dau seama cum ți-aș putea fi de folos. Sunt sigur că nu v-a scăpat nimic.

— M-am gândit bine la asta. S-ar putea să nu vezi nimic, dar, la fel de bine, s-ar putea să sesizezi o mulțime de lucruri. O cunoșteai. Nu sunt sigură că vom obține mare lucru, dar nu strică să încercăm. Ți se pare complet absurd?

— Nu, doar puțin, am răspuns.

— Vin să te iau?

— Da, ce să zic… Când pleci?

— Excelent. O să fiu toată dimineața în New Haven și o să plec de acolo pe la prânz. Fac un ocol pe la Boston ca să te culeg, pe la unu și jumătate.

Ajungem la Rockland cam pe la cinci după-amiaza. De acord?

— Sigur. O să găsesc pe cineva care să-mi țină locul la librărie. Crezi că rămânem peste noapte acolo?

— N-am apucat să mă gândesc la asta. M-am hotărât să fac această deplasare acum cinci minute. Se lăsară câteva secunde de tăcere. Hai să pornim de la ideea că dormim acolo. Ofițerul de acolo a zis că ne așteaptă la cinci, dar s-ar putea să avem nevoie de mai mult timp ca să inspectăm casa și poate mai găsim niște martori, pe care să-i audiez a doua zi. E OK pentru tine?

— Nicio problemă.

— Perfect. Îți dau mesaj când plec din New Haven. Vrei să te iau de la magazin sau de acasă?

I-am răspuns că mă găsea la magazin și am închis.

Am rămas câteva clipe cu telefonul în mână, adâncit în gânduri, apoi am deschis frigiderul și mi-am luat o bere. Nu aveam idee de ce ținea Gwen să merg cu ea acasă la Elaine Johnson. Probabil căuta orbește. Sau poate că era genul acela de femeie ambițioasă care spera s-o ajut să prindă un criminal în serie. Poate că voia să mă aibă sub ochi, în ideea că voi face o greșeală la locul crimei, că mă voi demasca. Pe de altă parte, reflexul ei era corect. Elaine Johnson se înscria în tipologia crimelor din listă. Umbra mea, același om care îl omorâse pe Eric Atwell, se hotărâse să continue, folosindu-mi recomandările literare, iar acum căuta să se apropie de mine; altfel nu ar fi ales-o pe Elaine ca victimă. Dar cum aflase despre ea? De unde știuse că era o clientă fidelă a librăriei? De fapt, cât de aproape era de mine?

Nu aveam răspunsuri la aceste întrebări, dar știam, în sinea mea, că Gwen Mulvey prinsese o pistă. Reușise să pună lucrurile cap la cap până acum și nu părea dornică să se oprească. La un moment dat, era inevitabil să ajungă la mine, la asasinarea lui Eric Atwell și la ceea ce-i făcusem lui Norman Chaney, în New Hampshire. Avea să mă prindă. Singura scăpare era să-mi găsesc umbra înaintea ei. Trebuia să fiu cu un pas în față.

14.

A doua zi m-am trezit devreme, mi-am făcut bagajul și m-am dus la Old Devils. Nu dormisem deloc bine. Mă gândisem la *el,* firește. Îmi dau seama că trebuie să-i dau un nume convențional acestui individ. L-am conceput întotdeauna ca pe o umbră, dar asta prea sună a benzi desenate. Sunt tentat să aleg Charlie, numele pe care l-am ales împreună cu Gwen. Da, Charlie i se potrivește.

Când am descuiat ușa de la intrare, Nero și-a făcut apariția prin ușița batantă care ducea la demisol. Îi plăcea să doarmă acolo, lângă centrala termică, dar nu rămânea niciodată ascuns dacă putea avea companie. Începu să facă giumbușlucuri pe lângă mine. M-am aplecat și l-am scărpinat pe burtă și sub bărbie. Tot speram că va veni momentul când alintatul pisicii nu-mi va mai aminti de trupul însângerat al lui Norman Chaney, dar mai aveam de așteptat.

M-am postat în fața computerului și am verificat e-mailurile, apoi i-am scris un scurt mesaj lui Brandon, întrebându-l dacă poate să închidă singur magazinul după schimbul lui de după-amiază. Știam că oricum ar fi făcut-o, dar am vrut să mă asigur. Era duminică, așa că nu mă așteptam să primesc răspuns prea curând.

În timp ce-mi beam cafeaua m-am mai gândit la planul pentru dimineața aceea. Mi-am zis că la nouă sau, mai bine, la nouă și jumătate, ar fi un moment bun ca să-l caut pe Marty Kingship, un fost polițist care acorda acum consultanță de specialitate cu jumătate de normă pentru câteva hoteluri mari din centru. Îl cunoscusem cu trei ani înainte, cu prilejul unei sesiuni de autografe cu Dennis Lehaen. Rămăsese mult timp după încheierea evenimentului și-mi pusese o grămadă de întrebări despre ficțiunea polițistă, sub pretextul că voia să se apuce de scris încă de când se angajase. Înainte de plecare mă întrebase dacă am chef de un pahar la un moment dat și, spre surprinderea mea, propusese imediat locul și ora: un bar numit Marliave, de cealaltă parte a parcului, joi seară, la opt.

Nu mai fusesem niciodată acolo, căci localul era oarecum ascuns pe o străduță lăturalnică, lângă Downtown Crossing. Intrarea îngustă conducea într-un salon cu plăcuțe de gresie pe jos, care aducea mai mult a bistrou

francez decât a bar pentru foștii polițiști. Marty Kingship mă aștepta în capătul tejghelei lungi, făcând conversație cu un barman. A părut aproape surprins când m-am așezat lângă el, de parcă ar fi uitat că el aranjase întâlnirea.

— Ai venit? m-a întrebat.

— După cum se vede.

— Ce bei? Eu mi-am luat o bere Miller Lite, dar amicul Robert – a arătat spre barman – spune că am niște gusturi oribile.

Am comandat o Hefeweizen, iar Marty a mai cerut un rând și ceva de mâncare – melci și un platou de mini-hamburgeri.

Nu m-am priceput niciodată să-mi fac prieteni. Poate fiindcă am fost singur la părinți, încerc să mă consolez uneori. Poate fiindcă ai mei, cu excepția tatei când se îmbăta, nu erau deosebit de sociabili. De fapt, cred că există o cauză mai profundă, nu sunt capabil să generez legături autentice cu oamenii. Cu cât interacționez mai mult cu cineva, cu atât mă îndepărtez mai mult de persoana respectivă. Pot nutri o uriașă afecțiune față de bătrânul turist german care-mi trece pragul pentru zece minute și cumpără un roman la mâna a doua de Simon Brett. Pe de altă parte, când încep să-i cunosc, oamenii parcă încep să se estompeze, ca și cum i-aș vedea de partea cealaltă a unui geam din ce în ce mai gros. Cu cât aflu mai multe despre ei, cu atât devin mai neinteresanți. Există totuși excepții, precum Claire sau fostul meu prieten din liceu, Lawrence Thibaud, care trăiește acum pe undeva prin Brazilia. Și personajele din cărți, firește. Și poeții. Cu cât aflu mai multe despre ei, cu atât îmi plac mai tare.

Când l-am cunoscut, Marty era în căutare de prieteni, și pentru un timp am încercat să joc acest rol. Lucrase ca polițist în vestul Massachusetts-ului, dar își dăduse demisia la scurt timp după ce copiii plecaseră de acasă și soția intentase divorț. Se mutase într-un apartament mic din Dudley Square și se considera pe jumătate ieșit la pensie, deși nu refuza contractele ocazionale. În paralel, lucra la schița unui roman pe care eram convins că nu-l va scrie niciodată. Era un tip vesel și mult mai deștept decât ai fi zis, dacă te luai după tunsoarea militară, nasul de boxer și trupul în formă de pară. Citea fără efort cam cinci cărți pe săptămână. Într-o vreme venea la librărie chiar înainte de închidere, cumpăra noutățile, apoi ieșeam în oraș la o bere. Avea întotdeauna ceva interesant sau o anecdotă de povestit, așa că momentele de tăcere erau rare. La început funcționase, dar cu timpul, așa

cum mi se întâmpla întotdeauna, simțisem cum între noi se ridica un zid. Era ca și cum ajunseserăm pe un platou al prieteniei, de unde nu mai puteam progresa. În ultimul timp ne mai vedeam la un pahar în preajma Crăciunului.

Nu știam dacă Marty putea să mă ajute, dar mi-am spus că merită să încerc. Dispunea de timpul și de resursele necesare pentru a afla mai multe despre Norman Chaney. Îmi asumam un risc, dar nu aveam încotro. Știam că Charlie dorise moartea lui Norman Chaney, dar avusese nevoie de cineva care să-l ucidă, ceea ce însemna că ar fi fost automat suspect în cazul respectiv.

La ora nouă i-am telefonat lui Marty.

— Ce mai faci, străine? mă salută afabil.

— Te-am trezit?

— Nu, acum am ieșit de la duș. M-am chinuit vreo douăzeci de minute să conving un săpun nou să se combine cu o așchie din cel vechi. Cred că am cumpărat altă marcă și nu se potrivesc. Să nu crezi că unul e verde și celălalt maro sau așa ceva. Au cam aceeași culoare, dar nu se înțeleg deloc. Sunt sigur că de-aia ai sunat, ca să afli cum fac eu duș, nu?

— Nu, dar a fost interesant. Nu te plictisești deloc, am impresia.

— Ba da, ca să-ți spun drept. Cindy o să vină în vacanța de primăvară, dar nu-mi fac iluzii. A pus ochii pe un tip de la Boston University. Mă rog, e bine și atât, în lipsă de altceva.

Cindy era fiica lui, singurul membru de familie cu care prietenul meu ținea constant legătura.

— E o veste foarte bună, bătrâne. Uite, aș vrea să-ți cer o favoare.

— Da?

— Dacă n-o poți face sau ți se pare că nu e în regulă, te rog să-mi spui. Nu e mare lucru.

— Vrei să omor pe cineva? mă întrebă râzând.

— Nu, dar vreau să aflu mai multe despre cineva care a fost ucis. Poți face asta, ca fost polițist?

— Ce fel de informații îți trebuie?

— Rămâne între noi, da? Nu spui nimic nimănui.

— Nicio problemă. Ai dat de necaz?

— Nu, nu, m-am grăbit să-l asigur. Dându-mi seama că ar fi trebuit să am un motiv, am decis rapid să-i prezint o versiune modificată a adevărului:

Am fost contactat de FBI în legătură cu un caz mai vechi de omucidere. Un bărbat din New Hampshire, ucis acum patru ani. Norman Chaney. C-H-A-N-E-Y. Nu mi-au spus nimic, dar se pare că avea o grămadă de cărți de la librăria mea și își închipuie că au descoperit un fel de legătură.

— Ce fel de legătură?

— Nu vor să-mi spună. Vezi tu, mă simt… mă simt târât în povestea asta și mă întrebam dacă n-ai putea să mă ajuți, să afli mai multe despre victimă. Am impresia că-mi ascund cam multe, că s-ar putea să existe o conexiune și cu Claire sau ceva de genul ăsta.

— Da, pot să dau niște telefoane, sigur, îmi răspunse Marty, părând puțin confuz. Nu trebuie să-ți faci griji, Mal. Polițiștii primesc periodic cazuri reci și găsesc câte o pistă care n-a fost complet investigată – de pildă, „ia să vedem de unde își cumpăra cărțile?" De fapt, bâjbâie. Ai spus că sunt de la FBI?

— Da. Ciudat, nu-i așa?

— Stai liniștit. O să dau câteva telefoane. Sunt sigur că nu e nimic.

— Îți mulțumesc din suflet, Marty.

— Altfel, ce mai zici?

— Nu mare lucru. Cumpăr cărți și le vând.

— Hai să ieșim la o bere zilele astea. Te sun când aflu ceva despre tipul ăsta și ne vedem.

— O idee foarte bună. Așa facem.

Când am închis, mi-am dat seama că aveam umerii încordați și că maxilarul mă durea. Mă străduiam de ani de zile să uit numele lui Norman Chaney, iar simpla lui rostire cu glas tare mă afectase fizic. M-am întrebat din nou dacă nu cumva comisesem o greșeală vorbind cu Marty, dar trebuia să aflu cine îi voia pielea lui Chaney. Am făcut câteva exerciții pentru umeri, ca să le redau mobilitatea, și am întors capul spre ușă. Emily tocmai intra, desfășurându-și o eșarfă lungă din jurul gâtului. Era ora deschiderii. Am aprins toate luminile în interior și am întors plăcuța de pe ușă. În depozit ne aștepta un teanc mare de noutăți care trebuiau aranjate pe rafturi. Am așteptat-o pe Emily să scape de hainele grele și ne-am pus pe treabă. În timp ce am schimbat câteva cuvinte mi-a reținut atenția vocea ei aspră, ca și cum ar fi avut o răceală sau ar fi vorbit prea mult în noaptea precedentă. Mi-am amintit că-mi spusese ceva despre niște planuri, dar tot îmi venea greu să mi-o imaginez vorbind prea mult cu cineva. Îmi era încă și mai greu

să concep că Emily ar fi putut avea planuri sociale.

— Ce e nou pe la tine, zilele astea? am întrebat-o.

— Cum adică?

— Nimic special. Eram curios dacă a intervenit vreo schimbare în viața ta. Locuiești tot la Cambridge? Ți-ai găsit un prieten?

— Uh, făcu în loc de răspuns, lăsându-mă să aștept o continuare.

— Ai văzut vreun film bun? am revenit, doar ca să umplu tăcerea care devenise jenantă.

— Da, am fost la *Pe sub piele.*

— Ah, da. Cel cu Scarlett Johannson și extraterestrul?

— Exact.

— Cum a fost?

— Foarte tare.

— Bine de știut.

Am hotărât să n-o mai întreb nimic. Nu aveam copii, așa că nu știam cum e să te confrunți cu un adolescent care refuză brusc să comunice, dar aveam impresia că în asta consta relația mea cu Emily.

Ne-am întors la așezatul cărților pe rafturi și m-am surprins gândindu-mă din nou la discuția cu Marty. Poate că greșisem când îl rugasem să se intereseze de cazul Norman Chaney, dar tentația fusese prea puternică. Chaney era legătura mea cu Charlie. În fine, și Elaine Johnson, probabil. Ar fi însemnat că o alesese fiindcă știa că o cunosc. Iar dacă plecam de la premisa că celelalte crime erau mai mult sau mai puțin întâmplătoare, atunci singura care mă putea îndrepta spre identitatea asasinului era cea căreia îi căzuse victimă Norman Chaney. Dacă aflam de ce voia să-l omoare, aflam cine era Charlie.

La amiază am auzit telefonul vibrând. Era Gwen, mă informa că se pusese în mișcare. I-am spus lui Emily că urma să plec mai devreme și că-l rugasem pe Brandon să închidă. I-am mai zis că era posibil să fie nevoită să deschidă ea a doua zi de dimineață. Atât Brandon, cât și Emily dețineau câte un set de chei. Dacă o rodea curiozitatea să afle unde mă duc, n-o arătă deloc.

Pe la ora unu am început să mă uit tot mai des spre ușa de la intrare, cea care dădea pe Bury Street. Aveam bagajul făcut, cu suficiente haine și articole cosmetice pentru o noapte la hotel. În ciuda temerilor mele, la care se adăuga riscul ca Gwen să descopere ceva, abia așteptam să plec. Mă

simțisem oprimat la Boston în iarna asta. Tânjeam după spații vaste, după peisaje înzăpezite, după un loc unde nu pusesem piciorul niciodată.

La unu și jumătate am scos capul pe ușă și am văzut-o pe Gwen într-un Chevrolet Equinox bej, parcând lângă un hidrant. Mi-am luat la revedere de la Emily și am ieșit chiar când telefonul începea să-mi sune. Pe ecran apăru numărul lui Gwen. Ignorând apelul, am traversat până în dreptul portierei pasagerului și am ciocănit în geam. Femeia a întors capul în direcția mea, a închis telefonul și mi-a făcut semn să urc. Mașina mirosea a nou, făcându-mă să mă întreb dacă era a ei sau a FBI-ului. Cu geanta de voiaj între picioare, mi-am pus centura.

— Bună! mă salută. Am rezervat două camere la Rockland, în cazul în care vom fi nevoiți să rămânem peste noapte. Ai tot ce-ți trebuie la tine?

— Da, i-am răspuns.

A urmat Bury Street spre Storrow Drive. Păstram amândoi tăcerea și am decis să nu vorbesc primul, lăsând-o să se concentreze asupra traficului. Abia când am intrat pe Interstate 93 North mi-a mulțumit că acceptasem să vin.

— E bine să ieși din când în când din oraș, i-am zis.

M-am întors spre ea, privind-o pentru prima dată de când mă urcasem în mașină. Își scosese haina ca să n-o incomodeze și rămăsese într-un pulover croșetat. Ținea mâinile corect pe volan (la orele zece și două) și se holba la drum de parcă își uitase ochelarii. Era atât de concentrată, încât am profitat ca să-i studiez chipul o clipă; profilul îi punea mai bine în evidență trăsăturile distinctive: nasul puțin ridicat, fruntea proeminentă și pielea fină, palidă, marcată din loc în loc de pete roșii. De câte ori mă uit la oameni, nu mă pot împiedica să mi-i imaginez fie foarte tineri, fie foarte bătrâni. Pe Gwen am văzut-o ca pe o fetiță de cinci ani cu ochi mari, care își mușca buza de sus, ascunsă în spatele unuia dintre părinți. Apoi, mi-am imaginat-o bătrână, cu părul gri înnodat la spate, cu pielea pergamentoasă, dar cu aceiași ochi mari, inteligenți. Avea ceva familiar totodată, dar n-aș fi putut spune ce anume, poate ovalul palid al feței.

— Ne întâlnim cu detectivul Cifelli acasă la Elaine Johnson, la ora șase. Ai mâncat de prânz?

I-am spus că luasem târziu micul dejun. Ne-am oprit într-o parcare de lângă Kennebunk, în Maine, unde am comandat hamburgeri și cafea. Era o zi luminoasă, fără nori, iar zăpada proaspătă de pe sol strălucea așa de tare,

încât ne făcea să mijim ochii.

Agenta federală termină de mâncat, înlătură capacul de plastic al paharului de carton și luă o gură de cafea.

— Au arestat pe cineva pentru uciderea lui Daniel Gonzales, noaptea trecută.

— Oh, tipul împușcat când își plimba câinele?

— Chiar el. Se pare că le vindea MDMA[{31}] elevilor de la colegiul unde lucra și a fost împușcat de dealerul unei benzi rivale. Cred că am pornit pe o pistă greșită.

— Și totuși…

— Da, avem o serie de elemente incontestabile. *Ucigașul ABC,* în primul rând. *Asigurare pentru moarte,* de asemenea. Sunt aproape sigură că vom găsi ceva interesant acasă la Elaine Johnson, în Rockland.

— Ce anume?

— Ceva. Sunt convinsă că a lăsat ceva în urmă. Charlie este un tip histrionic. Nu i-a fost de ajuns că a ucis trei oameni ale căror inițiale se succed alfabetic, a simțit nevoia să ne trimită și o pană.

— O pană?

— Ah, am uitat să-ți spun. A ajuns la poliție după ce au fost omorâți Robin Callahan, Ethan Byrd și Jay Bradshaw. S-a primit un plic care nu conținea altceva decât o pană. N-ar fi trebuit să-ți dezvălui acest detaliu, deoarece nu a fost împărtășit cu presa. Cred că acum pot avea încredere în tine.

— Trebuie să mă bucur?

— Acum știi ce am vrut să spun prin histrionic. De aceea cred că vom găsi un semn la locul crimei. Și pentru că o cunoșteai. E clar că persoana care îți pune în aplicare lista te cunoaște. N-aș vrea să afirm că *tu o cunoști*… deși, s-ar putea. Dar criminalul te cunoaște. Charlie te știe. Cred că vom găsi ceva acolo… ceva care să facă legătură între crimă și listă. Ceva solid. Sunt optimistă. Mai mănânci?

Atunci mi-am dat seama că stăteam de două minute cu o jumătate de hamburger în mână.

— O, scuze, i-am răspuns și am luat o mușcătură mare, deși nu-mi mai era foame.

Tot ce spusese era corect, dar mă șocase să aud din gura altcuiva raționamentul pe care-l formulasem.

— Dacă vrei, poți să-l iei cu tine, dar trebuie s-o luăm din loc. Mai avem încă două ore până acolo, cel puțin.

15.

Interiorul casei lui Elaine Johnson arăta, în linii mari, așa cum îmi imaginasem. Prăfuit, încărcat, cu grămezi de cărți peste tot.

În stilul din Cape Cod, cu vopsea gri coșcovită pe exterior, casa se găsea pe o stradă apropiată de Route 1. Era aproape complet ascunsă printre pini și izolată sub zăpada căzută recent. Gwen parcă Chevroletul pe strada desfundată, în spatele mașinii de poliție unde ne aștepta detectivul Laura Cifelli. Era o femeie între două vârste, cu un chip rotund și plăcut, ascuns pe jumătate în gluga îmblănită a unei geci enorme. Soarele palid apunea încet. Respirațiile ni se condensau în aburi groși. Ne-am salutat rapid și am lopătat prin zăpadă până la intrare, unde am așteptat ceea ce ni s-a părut o veșnicie, până când detectiva a găsit cheia într-unul dintre nenumăratele ei buzunare. Pe alee era o parcată o vechitură de Lincoln, genul acela pătrățos, probabil prea lungă ca să încapă în garaj. Odată intrați, detectivul Cifelli ne informă că, din câte știa, casa avea statutul de proprietate nerevendicată, deoarece Elaine Johnson nu avea rude apropiate și murise fără testament.

— De unde se aprind luminile? întrebă Gwen, iar Cifelli îi răspunse prompt apăsând pe cel mai apropiat întrerupător.

Bucătăria fu inundată de lumină.

— Casa nu a fost încă deconectată de la utilități. Cred că cineva a pus căldura pe nivelul minim, ca să nu înghețe țevile.

Am aruncat o privire în jur și m-a impresionat imaginea unui borcan de unt de arahide deschis, cu un cuțit în el. N-avusesem niciodată o simpatie deosebită pentru Elaine Johnson, dar nu-i dorisem niciodată o moarte singuratică.

— Agenții care au cercetat locul crimei au scris vreun raport? vru să știe Gwen.

— Nu. Doar legistul. Moarte naturală. Infarct. De când au luat cadavrul n-a mai călcat nimeni pe aici, din câte mi s-a spus.

— Tu ai mai fost?

— Da. Eu am primit apelul. Am găsit-o în dormitor, la jumătatea drumului dintre șifonier și pat. Pot să vă arăt dacă vreți. Murise de cel puțin o săptămână. Când am ajuns în bucătărie mi-am dat seama că e

moartă.

— Oh, îmi pare rău. Cine a sunat la poliție? întrebă Gwen.

— O vecină de peste drum ne-a anunțat că nu-și mai ridica scrisorile. Cutiile lor poștale sunt lipite. Când am venit să văd care este situația, am găsit ușa de la intrare descuiată, așa că am intrat. Mi-am dat seama imediat că e grav.

— Vecina a mai raportat și altceva? Activități ieșite din comun în zonă?

— Nu. N-am considerat decesul drept unul suspect, așa că n-am întrebat-o. Dacă vrei, poți s-o faci chiar tu. Mâine? Rămâneți aici peste noapte?

— Așa ne-am gândit. S-ar putea să trebuiască să stau de vorbă și cu legistul. Depinde de ce găsim prin casă.

Am profitat de conversația dintre cele două polițiste ca să studiez bucătăria. Pe zidul din spate erau fixate două etajere, probabil pentru provizii sau ustensile, dar pe care Elaine le umpluse cu romane în ediții cartonate. Am citit rapid cotoarele. Multe cărți de Elizabeth George și de Anne Perry, două dintre autoarele ei favorite, dar și câteva titluri pe care le-aș fi inclus în categoria „suspans romantic", chiar foarte romantic, gen pe care Elaine Johnson afirmase întotdeauna că-l disprețuia.

— În regulă, spuse detectiva Cifelli. Eu pot să rămân cu voi aici, ca să vă ajut, sau să vă las cheia și să plec, cu condiția s-o aduceți înapoi la secție mâine de dimineață. Pentru mine e tot aia.

— Nu este nevoie să rămâi. Ne-ai ajutat deja foarte mult.

— Excelent. O iau din loc. Treceți mâine pe la secție înainte să plecați.

— Am înțeles, răspunse Gwen.

Ne-am luat la revedere și am urmărit-o îndepărtându-se prin zăpadă.

— Ești gata? mă întrebă brusc agenta FBI întorcându-se spre mine.

— Sigur. Ai un plan de atac, sau doar ne uităm prin jur?

— M-am gândit ca tu să te concentrezi asupra cărților, iar eu mă uit la restul.

— Sigur.

Am intrat în ceea ce-ar fi trebuit să fie sufrageria, iar Green a aprins o lumină slabă. Fiecare suprafață era acoperită de cărți, cele mai multe așezate de-a valma pe podea și pe masă.

— Poate o să am nevoie de ajutor cu cărțile.

— Nu trebuie să le studiezi, vezi doar dacă e ceva neobișnuit. Eu mă duc

la etaj, în dormitor.

Am rămas în sufragerie. Îmi venea greu să văd romanele polițiste pe care le adunase bătrâna fără să calculez în minte cât ar costa. Avea grămezi întregi de maculatură – ediții de masă păstrate în condiții îndoielnice –, dar ochii mi s-au oprit rapid asupra unor ediții princeps din Patricia Cornwell, *Postmortem,* și Michael Connelly, *Ecoul negru*[32]. M-am întrebat ce se va întâmpla cu aceste cărți, apoi mi-am amintit că nu mă aflam acolo în calitate de anticar.

— Malcolm! am auzit-o pe Gwen strigând de la etaj.

— Da! am strigat și eu.

— Poți să vii aici?

Am urcat scara mărginită și ea de teancuri de cărți și am găsit-o în dormitor, holbându-se la o pereche de cătușe agățate într-un cui. Am arătat cu degetul spre ele.

— Nu atinge nimic, mi-a ordonat rapid agenta. Cred că ar trebui să prelevăm amprentele.

— În *Capcană mortală* apare o pereche de cătușe agățate exact așa, pe perete. Joacă un rol crucial în piesă.

— Știu. Am revăzut filmul noaptea trecută. Uită-te pe podea.

O fotografie înrămată, reprezentând un far, stătea sprijinită la baza unui perete.

— Crezi că Charlie a adus cătușele și le-a agățat în locul tabloului ca să se asigure că pricepem omagiul adus piesei de teatru?

— Exact. Întorcându-se spre șifonier, zise: Presupun că a stat ascuns acolo, probabil purtând o mască. La un moment dat, a sărit afară și a speriat-o de moarte.

— Ciudat. Din câte știm, e pentru prima oară când lasă în urmă un indiciu atât de specific, cu trimitere imediată la listă.

— E și prima dată când ucide o persoană pe care o cunoști.

Ne uitam amândoi la șifonier.

— Cred că am văzut tot ce aveam nevoie. Vreau o fotografie cu cătușele și amprentele, conchise Gwen.

— A purtat mănuși, mai mult ca sigur.

— Nu știm până nu verificăm, dar probabil că ai dreptate.

M-am uitat prin restul camerei în timp ce agenta federală citea ceea ce părea un SMS pe care tocmai îl primise pe telefon. Patul cu baldachin era

aranjat imperfect, acoperit cu o cuvertură roz cu ciucuri. Pe podeaua din scânduri erau mai multe covoare uzate. Cel de la piciorul patului era plin de păr.

— A avut un animal de companie? am întrebat.

— Nu-mi amintesc să fi citit despre asta în raport.

Am încercat să sap printre amintirile din perioada când Elaine Johnson obișnuia să vină la librărie, dar n-aș fi putut afirma că-i acordase vreodată atenție lui Nero. Am presupus că sora ei avea un câine sau o pisică și că nu-și dăduse niciodată silința să curețe covorul. De fapt, toată casa era murdară. M-am uitat la fotografia înrămată de deasupra biroului. Rama, cândva albă, se înnegrise pe latura de sus, de la praf. Imaginea înfățișa o familie în vacanță, cu tatăl în tricou de golf și mama cu o rochie scurtă, dreaptă și ochelari cu rame groase. În jurul lor se vedeau patru copii, doi băieți și două fete mai mici. Făcuseră poza în dreptul unui copac uriaș, un sequoia, probabil undeva în California. Am încercat s-o recunosc pe Elaine, dar imaginea era puțin mișcată și se decolorase în timp. Am hotărât până la urmă că Elaine trebuie să fi fost fata mai mică, cea cu ochelari, care ținea la subraț o păpușă. Era singurul copil care nu zâmbea.

— Mergem? mă întrebă Gwen.

— Sigur.

La parter ochii mi s-au oprit asupra camerei de zi, cu rafturi de cărți pe toți cei patru pereți.

— Pot să arunc o privire rapidă?

Gwen ridică din umeri și aprobă din cap.

Sora lui Elaine fusese și ea o cititoare lacomă, iar majoritatea cărților din camera de zi îi aparțineau. Un raft întreg îi era dedicat lui James Michener. Dar am văzut și un dulap înalt, înghesuit într-un colț, care părea să-i fi fost rezervat lui Elaine. Un raft era plin de prespapieruri vechi din sticlă, pline de praf. Restul erau burdușite cu romane polițiste, aranjate după autor. Am fost surprins să găsesc operele complete ale lui Thomas Harris, despre care bătrâna îmi declarase odată că era „un pervers supracotat”. M-a uimit și un exemplar al *Înecaților,* până când m-am cutremurat de-a dreptul constatând că era așezat între *Străinii din tren* și *Capcană mortală.* Toate cărțile erau acolo – toate cele opt din lista mea – în aceeași ordine. Am chemat-o pe Gwen, care a făcut ochii mari și le-a fotografiat cu telefonul.

— Crezi că le-a adus aici, sau erau deja? mă întrebă.

— Cred că le-a adus. Elaine ar fi putut să le aibă, desigur, dar mă îndoiesc.

— Ce ne-ar putea spune exemplarele acestea?

— În primul rând, trebuie să le fi cumpărat de undeva. Poate că din librăria mea, poate din altă parte. De obicei, prețul cărților la mâna a doua este notat cu creionul pe pagina de gardă. Uneori poți găsi și o etichetă cu numele firmei.

— N-aș vrea să le atingi, dar poți să deduci ceva din cotoare?

Le-am privit lung. Cele opt volume stăteau aliniate cuminți, ca tot atâtea capete de acuzare. Singurul cotor care ieșea în evidență era cel al romanului *Intenție criminală.* Am recunoscut o ediție britanică, publicată odată cu serialul televizat, cu vreo zece ani în urmă. Eram sigur că fusese cumpărată din magazinul meu, pentru că detestam în particular ediția aceea. În general, îmi displac copertele făcute după filme.

— Cred că recunosc una dintre cărți, i-am spus agentei federale.

— Excelent, îmi răspunse vizibil entuziasmată. După ce termin cu amprentele și fotografiile, o să le studiem împreună. Acum, să mergem la hotel.

•

Rezervase două camere la Hampton Inn & Suites, la vreo doi kilometri de centrul orașului. Cum era chiar vizavi de un MacDonald's, m-am temut că vom eșua acolo pentru masa de seară, însă Gwen propuse un local de pe Main Street.

— Am rezervat o masă pentru doi, dar, dacă preferi în altă parte…

— Nu. Merg pe mâna ta.

Ne-am luat în primire camerele și ne-am regăsit la recepție o oră mai târziu. Eram în afara sezonului turistic și nu mă așteptam să fie deschise atât de multe restaurante. Am parcat în fața unei clădiri de două etaje din cărămidă, la câțiva pași de intrarea în cârciuma numită Town Tavern, care se lăuda cu „bere și stridii". Cu excepția unor cupluri care stăteau la bar, localul era pustiu, ca în orice seară de duminică. O ospătăriță tânără, într-un hanorac Bruins, ne conduse într-un separeu.

— Îți convine masa asta? mă întrebă Gwen.

— E foarte bine. Ai mai fost aici?

— Bunicii mei au o casă în apropiere, lângă lacul Megunticook. Îmi petrec acolo cel puțin două săptămâni în fiecare vară. Ca să fiu cinstită,

bunicul adoră restaurantul ăsta deoarece gătesc stridiile cum îi place lui.

Chelnerița își făcu din nou apariția. Am comandat o bere artizanală Gritty McDuff și rulouri cu homar. Gwen își luă o bere Harpoon și sandvișuri cu pastă de hering.

— Nu-ți iei stridii? am întrebat-o.

Se întoarse spre chelneriță și comandă șase stridii la antreu.

— Pentru bunicul. O să-i povestesc, îmi spuse.

— Unde locuiesc bunicii tăi în restul anului?

— În statul New York, deși ar vrea să se mute definitiv aici. Dar ar trebui să cumpere o casă nouă. Cea pe care o au pe malul lacului nu este concepută pentru iarnă. Ai mai fost prin aceste părți din Maine?

— Am fost o dată la Camden. E aproape, nu?

— Da, următorul oraș. Când?

— Nu mai țin minte exact. Acum zece ani, într-un concediu.

Fusesem cu Claire, firește, pe vremea când făceam frecvent excursii cu mașina prin New England.

Sosiră berile, împreună cu un coșuleț de pâine. Am luat fiecare câte o înghițitură.

— Pot să te întreb ceva despre soția ta? Te deranjează? începu brusc Gwen.

— Nu, câtuși de puțin, te rog, i-am răspuns încercând să mă comport cât mai normal, dar conștient că pierdusem contactul vizual.

— Când a murit?

— Acum cinci ani, deși nu simt că a trecut atât de mult.

— Sunt convinsă, zise ea ștergându-și cu dosul palmei o dâră de spumă de pe buza de sus. Trebuie să fi fost groaznic. Era atât de tânără… și modul în care a murit…

— Văd că te-ai documentat.

— Da. Puțin. Când am dat peste numele tău, când am găsit lista de cărți, am făcut o mică verificare.

— Ai citit că am fost interogat în cazul uciderii lui Eric Atwell?

— Da, sigur.

— L-aș fi omorât, dacă aș fi avut ocazia, dar n-a fost mâna mea.

— Știu.

— E OK dacă nu mă crezi. Te înțeleg, îți faci meseria și încerci să descoperi o legătură între mine și aceste crime nerezolvate. Adevărul

adevărat este acela că nu există niciuna. În orice caz, niciuna de care să fiu conștient. După ce a murit soția mea, m-am hotărât să trăiesc de unul singur, ocupându-mă de librărie, citind. Vreau o viață liniștită.

— Te cred, îmi spuse aruncându-mi o privire încărcată de sentimente ambigue; părea afecțiune, dar poate că nu era decât milă.

— Ești sigură?

— Ei bine, scena crimei pe care tocmai am vizitat-o, apartamentul, schimbă lucrurile. Este foarte diferită de celelalte cazuri, pentru că indică fără echivoc spre tine sau spre lista ta.

— Știu. Mă face să mă simt foarte ciudat.

— Spune-mi mai multe despre Brian Murray. Ar fi putut s-o cunoască pe Elaine Johnson?

— Chiar o cunoștea. Mă rog, nu știu dacă au schimbat vreo vorbă, dar sunt sigur că o cunoștea, pentru că participau la toate evenimentele pe care le organizam la librărie. Adică, Brian continuă să participe.

— Cum ați ajuns să cumpărați magazinul împreună?

— Eram prieteni, deși nu apropiați. Venea des pe la magazin și ieșeam cu plăcere împreună la un pahar din când în când. Când fostul proprietar a decis să vândă afacerea, i-am povestit lui Brian mărturisindu-i că aș fi vrut să cumpăr, dar nu aveam bani. Dacă îmi aduc aminte bine, s-a oferit pe loc. Și-a pus avocatul să scrie un contract prin care el urma să contribuie cu cea mai mare parte a capitalului, iar eu, să mă ocup de management. A fost un aranjament perfect și funcționează în continuare. Brian nu are nimic de-a face cu crimele astea.

— De unde știi?

Am mai luat o înghițitură de bere.

— Este alcoolic. Genul acela funcțional, dar la limită. Scrie o carte pe an, cam în două luni, iar restul timpului și-l petrece bând. Are șaizeci de ani, dar arată de șaptezeci și, de câte ori ne întâlnim, îmi povestește exact aceleași chestii. Pur și simplu nu mi-l imaginez într-o astfel de postură. Chiar dacă, dintr-un motiv misterios, ar avea intenții criminale, mă îndoiesc că ar fi în stare să facă ceva. Nici măcar nu conduce, se plimbă peste tot cu taxiul.

— Bine.

— Mă crezi?

— O să-l verific, dar, da, te cred. În adolescență îi citeam cărțile. Ellis

Fitzgerald a fost unul dintre motivele pentru care am ales această carieră.

— Primele lui romane chiar au fost bune.

— M-au pasionat. Câteodată terminam o carte într-o zi.

Chelnerița ne-a adus stridiile și, la scurt timp după aceea, restul comenzii. N-am mai discutat despre scena crimei, despre Brian Murray sau despre chestiuni personale. În timp ce mâncam, Gwen mi-a prezentat planul pentru a doua zi. Urma să viziteze sediul local al FBI și să obțină un agent care să investigheze scena crimei. Voia să discute și cu vecinii, să-i întrebe dacă n-au observat un străin sau măcar o mașină străină în zonă, pe la ora la care murise Elaine Johnson.

— Pot să-ți găsesc un autocar spre Boston sau poți să mai rămâi și să te întorci cu mine mâine-seară.

— Prefer să aștept, dar nu pot rămâne mai mult de o noapte. Mi-am luat o carte cu mine.

— Ceva din lista de recomandări?

— Exact. *Intenție criminală.*

După cină ne-am întors în tăcere la hotel, unde ne-am oprit sub lumina rece din recepția pustie.

— Îți mulțumesc încă o dată că ai acceptat să vii cu mine. Îmi închipui că ți-am creat complicații…

— De fapt, îmi face plăcere. E bine să mai ieși din oraș…

— Să vizitezi locul unei crime…

— Da, i-am răspuns.

Am rămas stingheri câteva secunde, suficient cât să mă întreb dacă nu-i stârneam vreo intenție romantică. Între noi era o diferență de numai zece ani, și știam că nu arăt rău. Aveam părul complet gri, argintiu, mai precis, dar nu chelisem deloc. Eram suplu și prezentam un maxilar ferm. Mai presus de orice, aveam ochi albaștri. Am simțit între noi acel panou subțire de sticlă tulbure, cel care mă împiedica să mă apropii de oricine, cu excepția stafiilor. Probabil că l-a simțit și ea, pentru că mi-a spus noapte bună.

M-am întors în camera de hotel și m-am pus pe citit.

16.

Ceea ce m-a impresionat la *Intenții criminale* când am dat peste ea, imediat după terminarea liceului, a fost determinarea rece a ucigașului.

Edmund Bickleigh, descoperim încă de la prima pagină a romanului, a luat decizia să-și omoare soția dominatoare și rea. Este medic, așadar are acces la o gamă largă de medicamente. În prima parte a cărții își transformă metodic nevasta într-o dependentă de morfină. O face punându-i în ceai o substanță care îi dă dureri de cap groaznice, pe care tot el i le tratează cu opioide. Când îi taie accesul la morfină, femeia începe să-i falsifice semnătura pe rețete, ca să facă rost de drog. Vecinii din satul unde își duc viața află că este dependentă de droguri și restul vine de la sine. Într-o seară, pur și simplu îi dă o supradoză. Sub nicio formă nu poate fi acuzat de crimă.

Am citit aproape toată cartea în noaptea aceea și am terminat-o de dimineață. Îmi era greu să mă concentrez, dar romanul avea unele părți de-a dreptul savuroase, care te prindeau. Ca de obicei, m-am gândit la cât de tânăr și de diferit eram când citisem cartea prima dată, la cum reacționasem atunci sub influența acelorași cuvinte. Când începusem să lucrez la librăria Redline, imediat după facultate, Sharon Abrams, soția proprietarului, îmi dăduse o listă scrisă de mână cu preferințele ei literare, toate cărți polițiste, cu excepția uneia. Am pierdut de mult hârtia respectivă, dar am memorat titlurile. Pe lângă *Intenții criminale,* mai notase *Noapte de bairam* și *Cei nouă croitori,* de Dorothy L. Sayers, *Fiica Timpului* de Josephine Tey, *Rebecca* de Daphne du Maurier, primele două cărți ale lui Sue Grafton, *Baia rituală*[{33}] de Faye Kellerman și *Numele trandafirului* de Umberto Eco, deși recunoștea că mai încercase, dar nu reușise să termine acest roman: „Îmi place prea tare începutul”. *Casa umbrelor* a lui Charles Dickens figura pe locul doi în lista preferințelor ei. Se poate afirma că apar și acolo unele elemente de mister.

Îmi amintesc că am fost atât de impresionat de silința pe care și-o dăduse ca să scrie lista aceea pentru mine, încât, în două săptămâni, nu doar că le-am citit pe toate, ci le-am și recitit pe cele cu care eram deja familiarizat. La vremea aceea, trecând din nou prin *Intenții criminale,*

fusesem șocat de perspectiva sumbră asupra umanității. Este în esență o satiră care sfâșie în bucăți iubirea romantică. Recitind a treia oară cartea, la Hampton Inn, în Rockland, am perceput-o mai mult ca pe o poveste de groază. Bickleigh, obsedat de o viață pe care n-o putea avea, își omoară nevasta în mod oribil, iar crima îl distruge. Actul criminal îl îmbolnăvește iremediabil.

Chiar înainte de prânz am primit un mesaj de la Gwen, care mă informa că nu puteam pleca înainte de ora patru. I-am răspuns să nu se grăbească, căci aveam de gând să fac o plimbare prin oraș. Era o zi frumoasă, cu temperaturi ceva mai ridicate, și reținusem drumul din seara precedentă.

Am eliberat camera și i-am întrebat pe cei de la recepție dacă îmi puteau păstra rucsacul până seara, apoi m-am îndreptat spre centrul orașului Rockland. Am vizitat o librărie mică, de unde mi-am cumpărat volumul de poezie *Șoimul în ploaie* de Ted Hughes. Am intrat cu cartea la restaurantul unde mâncasem cu Gwen și m-am așezat la bar. Am cerut o bere și un castron cu supă de scoici, care a venit cu chifle albe, proaspete. În timp ce citeam poezie am încercat să-mi golesc mintea de grijile ultimelor zile. Pe lângă riscul ca Gwen să-mi descopere implicarea în decesele lui Eric Atwell și Norman Chaney, această investigație îmi răscolise amintirile despre Claire și despre anul în care murise, lucruri pe care le credeam îngropate adânc. Am terminat supa și am mai cerut o bere. La televizor rula, fără sonor, un episod din *Cheers,* un sezon mai vechi, cu Coach și Diane.

Telefonul mi-a sunat în buzunar. Am presupus că este Gwen, dar era Marty Kingship.

— Salut, i-am spus.

— Ai câteva minute?

— Da, sigur.

M-am gândit să ies din restaurant, însă eram singur, iar barmanul despacheta niște sticle de vin la capătul celălalt al barului.

— M-am interesat de acel Chaney al tău. Mare secătură, dacă vrei opinia mea.

— Cum adică?

— Adică, dacă vrei să stabilești un cerc de suspecți, cel mai simplu e să faci o listă cu cine nu voia să-l omoare. Se pare că și-a ucis soția.

— Se pare?

— Casa lor a luat foc, *el* a reușit să scape, dar *ea,* nu. Cumnatul lui

Charlie, fratele nevestei, a depus plângere, afirmând că Chaney a pus la cale incendiul și că și-a blocat soția în dormitor. Le-a spus anchetatorilor că Margaret – sora lui, soția lui Chaney – plănuia să divorțeze și că Norman știa. O înșelase în mod repetat și femeia avea dovezi, așa că urma să-i ia jumătate din avere, dacă nu chiar mai mult.

— Erau bogați?

— Aveau ceva bani, cu siguranță. El avea două benzinării și era urmărit pentru spălare de bani, dar ancheta n-a dus nicăieri.

— Pentru cine spăla bani?

— Ah, pentru o bandă locală de traficanți de droguri. Probabil că a călcat pe bec la un moment dat, pentru că una dintre benzinării i-a fost jefuită și un angajat a fost împușcat. Nimeni n-a luat în serios ipoteza unui jaf întâmplător. Cel mai probabil a fost răzbunare. Asta se întâmpla cu vreo șase luni înainte de decesul soției. Cum spuneam, o mulțime de oameni voiau să-i facă felul lui Norman Chaney. A fost un tip infect.

— Ce-a făcut după ce i-a ars casa?

— A vândut benzinăriile și și-a cumpărat o cabană într-un sat din New Hampshire. Undeva, pe lângă stațiunile de schi. Cineva l-a găsit și l-a lichidat. A fost o treabă de amator, probabil cumnatul.

— Dar n-a fost arestat?

— Cred că avea un alibi.

— Cum îl cheamă?

— Nicholas Pruitt. Profesor de literatură engleză la New Essex University. Știu… nu pare genul de criminal cu sânge rece.

— Depinde de gusturile literare.

Marty pufni în râs.

— Exact. Ca în cărțile cu Inspectorul Morse. În viața reală, nu prea vezi așa ceva.

— Îți rămân dator, Marty.

— Glumești? Nu m-am mai distrat așa de bine de la dușul pe care l-am făcut ieri. Și e doar începutul. O să mai scotocesc nițel prin dosare pentru tine.

— Poți? Ar fi extraordinar, i-am răspuns.

Marty își drese glasul.

— Nu vreau să par indiscret, dar sper că nu ai făcut vreo prostie.

— Nu, doar ți-am explicat. FBI-ul mi-a pus întrebări despre un tip de

care nu auzisem niciodată. Mi-au zis că are o colecție de romane polițiste vechi, multe dintre ele cumpărate de la Old Devils.

— Și tu i-ai crezut?

Am coborât vocea, încercând să par cât mai calm.

— Nu știu, Marty. Nu tocmai. Înainte să moară, Claire se apucase din nou de droguri… știi toată povestea. Poate că-l cunoștea pe Norman Chaney și FBI-ul crede că am vrut să mă răzbun fiindcă îi furniza droguri sau ceva în genul acesta. E doar o presupunere. N-ar fi trebuit să te rog să…

— Nu, nu, nu, mă întrerupse Marty imediat. Dă-i dracului. Știu că nu ești implicat, dar trebuia să te întreb.

— Ca să-ți spun drept, nu m-aș fi îngrijorat așa de tare, dar mă obsedează ideea că ar putea avea legătură cu Claire.

— O să aflu mai multe despre tip, dar până acum n-am găsit nimic care ar putea duce la ea. Sunt sigur că nici nu voi găsi.

— Îți mulțumesc, Marty. M-ai ajutat deja foarte mult. Trebuie să dau de băut.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. O să-mi mai continui cercetările și îți fac un raport complet. Ești liber miercuri?

— E perfect, i-am răspuns, și ne-am înțeles să ne vedem la ora șase seara la Jack Crow's.

Văzând că terminasem de vorbit, barmanul s-a apropiat de mine, întrebându-mă dacă mai voiam o bere. În loc de asta, i-am cerut un pix și am notat numele Nicholas Pruitt pe un șervețel. Vibram de surescitare. Nicholas Pruitt părea să corespundă. Dacă sora lui Pruitt fusese ucisă de Norman Chaney, atunci acesta avea un mobil puternic. Mai mult, era profesor de engleză, ceea ce însemna că era familiarizat cu *Străinii din tren.* Intuiția îmi spunea că el era, că-l găsisem pe Charlie.

Am hotărât să-i spun lui Marty s-o lase baltă cu Chaney când urma să ne întâlnim. Să rogi un polițist la pensie să scotocească prin dosarul unei crime nerezolvate era ca și cum ai fi fluturat o bucată de carne pe la nasul unui dulău flămând. Trebuia să mă asigur că se oprește.

Nu era încă ora două, dar nu mai aveam chef să rămân la bar. Am ieșit și m-am plimbat în sus și în jos pe strada principală din Rockland – clădiri din cărămidă cu magazine de suvenire închise la parter și câteva restaurante deschise. Mi-am strâns fularul la gât și m-am îndreptat spre portul protejat de un dig care înainta în ocean cam un kilometru și jumătate. Fusese atât de

frig, încât la suprafața apei pluteau bucăți de gheață lăptoasă. În zare, apa strălucea metalic în soare. M-am oprit puțin, lăsând briza oceanică aspră să-mi treacă prin haine, când am auzit din nou telefonul. Gwen mă informa printr-un mesaj că se întorsese la hotel și că era gata de plecare. I-am spus că ajungeam și eu într-o jumătate de oră și am pornit înapoi.

•

Pe drum spre Boston, agenta federală mi-a povestit cum își petrecuse toată ziua luptându-se cu departamentul de poliție local, care nu părea să considere moartea lui Elaine Johnson o prioritate. Cu toate acestea, reușise să obțină o echipă de criminaliști care să mai verifice o dată casă, acordând o atenție particulară cătușelor agățate pe perete și celor opt cărți din biblioteca de la parter.

Am întrebat-o dacă avusese ocazia să se uite mai îndeaproape la cărți, să vadă de unde proveneau.

— Le-au ridicat ca probe, dar îți voi trimite fotografiile. Ți-ai putea da seama dacă au fost achiziționate de la Old Devils?

— Cred că da, dacă aș putea să le văd. Toate cărțile la mâna a doua care aterizează pe rafturile noastre primesc un preț, notat de mine sau de unul dintre angajați, în colțul din dreapta sus al paginii de gardă. Unele cărți însă nu ajung niciodată pe raft, ci sunt vândute directe pe internet. Dacă nu recunosc un exemplar anume dintr-o carte anume, atunci n-am cum să-mi dau seama.

— Dar dacă Charlie a venit la librărie și a cumpărat cele opt cărți sau o parte din ele…

— Înseamnă că se numără printre clienți.

— Corect, spuse Gwen.

Când am trecut din Maine în New Hampshire se lăsase întunericul. Chipul tinerei era luminat periodic de farurile mașinilor care veneau din sens opus.

— Am uitat să te întreb dacă a existat vreun martor, am zis.

— Cum adică?

— Dacă ați găsit vreun vecin care să fi văzut pe cineva sau mașina cuiva pe lângă casa victimei, în jurul momentului când a fost ucisă.

— Ah, nu. Am întrebat-o pe vecina de peste stradă, care a raportat că nu-și ridica scrisorile, dar n-a văzut nimic. E în vârstă, m-ar mira să poată vedea pe cineva din casă.

— Așadar, nicio șansă în direcția asta.

— Nu mă surprinde. O altă legătură între aceste crime – în afară de lista ta – este absența oricărui martor. Nu avem niciun fel de indicii, făptașul n-a comis nicio greșeală.

— Nu se poate, trebuie să fie ceva.

— Am găsit o armă a crimei acolo unde a fost ucis Jay Bradshaw.

— Una dintre crimele din *Ucigașul ABC*?

— Da. A fost ucis în bătaie în propriul garaj. Într-un fel cazul lui este o excepție. În primul rând, a fost urât. Victima a ripostat, sânge împrăștiat peste tot. Garajul era plin de scule, orice obiect ar fi putut servi drept armă, dar am descoperit că ucigașul folosise, cel puțin în primă instanță, o bâtă de baseball.

— De unde au știut polițiștii că nu provenea din garaj, că a fost adusă acolo?

— Nu știau, nu de la început, dar în casa lui Bradshaw n-au mai găsit niciun fel de articol sportiv, iar majoritatea sculelor din garaj erau de tâmplărie. Omul, tâmplar de meserie, fusese acuzat cu zece ani înainte de tentativă de viol de o femeie divorțată care îl chemase să-i monteze niște rafturi. După aceea, n-a mai vrut să muncească. A plantat în fața casei o pancartă pe care scria „vând unelte folosite” și, conform singurului prieten pe care-l avea, își petrecea zilele mai mult în garaj. Nu era greu să-l găsești. Bâta de baseball a fost singurul obiect care nu se potrivea cu celelalte lucruri de la locul crimei.

— Avea ceva special?

— Cine, bâta?

— Da. Era un model deosebit, fabricat în 1950, de exemplu? Sau era semnată de Mickey Mantie?

— Nici pomeneală, o bâtă nouă, pe care o poți găsi în orice magazin de articole sportive. Nu ne-a dus nicăieri și nici măcar n-a fost omorât cu ea, ci doar lovit. Decesul lui Bradshaw a fost cauzat de o lovitură de baros direct în cap. Îmi cer scuze pentru imaginea șocantă. Chiar atunci, Gwen parcă în fața librăriei. Gata, te-am adus înapoi. Sau poate voiai să te duc acasă. Nici măcar nu te-am întrebat, adăugă repede.

— E foarte bine. Oricum trebuia să trec pe aici, și locuiesc la câteva străzi distanță.

— Îți mulțumesc că m-ai însoțit la Rockland. Când obțin fotografiile

cărților, vrei să ți le trimit?

— Sigur, i-am răspuns.

Magazinul nu se închisese încă. Prin vitrină, îl vedeam pe Brandon în spatele ghișeului, cu o carte deschisă în față. Ridică privirea imediat ce auzi ușa.

— Șefu'!

— Salut, Brandon.

Înclină spre el cartea, permițându-mi să văd coperta. *Chemarea cucului,* de Robert Galbraith, despre care se aflase cu puțin timp în urmă că nu era altcineva decât J.K. Rowling, sub pseudonim. Brandon își reluă lectura.

— Sunt doar în trecere. Ceva nou? l-am întrebat.

Mi-a spus că în seara precedentă o femeie îmbrăcată într-o haină de blană cumpărase de două sute de dolari mai multe cărți, în ediții cartonate, și ceruse să-i fie trimise la o adresă din Malibu. Și că spera că reușise să repare robinetul de la toaletă angajaților, care curgea tot timpul.

— Mulțumesc, i-am zis.

Nero miorlăia plângăcios, așa că m-am aplecat să-l mângâi.

— Cred că i se face dor de tine când lipsești, observă Brandon.

Cuvintele lui îmi declanșară unul dintre accesele acelea de tristețe profundă care îmi dau târcoale uneori. M-am ridicat brusc. Lumina îmi juca în fața ochilor. Mi-am dat seama că mi-era foame. Era târziu și nu mâncasem nimic de când plecasem de la Rockland.

M-am dus acasă, mi-am luat mașina și am traversat râul spre Somerville, orașul unde locuisem cu Claire. M-am așezat la R.F. O'Sullivan's, un bar unde nu mai fusesem de ani de zile. Am comandat bere Guinness și am mâncat un hamburger mare cât o minge de softball. M-am dus apoi la biblioteca publică din Somerville, constatând bucuros că era încă deschisă. Am urcat la etajul doi, unde am găsit un computer cu browserul de internet deschis și am tastat numele pe care îl aflasem mai devreme de la Marty, „Nicholas Pruitt".

Nu numai că era profesor de literatură engleză la New Essex University, dar publicase și o culegere de povestiri intitulată *Peștișorul.* Am găsit două fotografii cu el, una oficială, ca autor, și una de la un cocktail organizat de facultate. Arăta exact cum te-ai aștepta să arate un profesor universitar, înalt, puțin adus de spate, cu puțină burtă. Părul, castaniu-închis, îi stătea ridicat pe frunte, probabil își trecea constant degetele prin el. În barba atent

aranjată i se iteau fire albe. Fotografia de autor îi înfățișa două treimi din profil. Fixa camera de parcă ar fi așteptat o validare din partea universului: „Vreau să fiu luat în serios. Cred că sunt genial”. Bine, poate par răutăcios, dar exact așa arăta. I-am privit întotdeauna cu suspiciune pe scriitorii de literatură serioasă, cu pretențiile lor la nemurire, prefer autorii de romane de aventuri și poeții. Îmi plac scriitorii care știu că duc o bătălie pierdută dinainte.

Deși găsisem din belșug informații despre Nicholas Pruitt, căruia apropiații îi spuneau Nick, lipseau aproape cu desăvârșire detaliile despre viața lui privată. De pildă, n-am putut afla dacă era căsătorit sau dacă avea copii. Singurele informații ceva mai personale proveneau de pe un site care invita studenții să-și evalueze profesorii, sub protecția anonimatului. Majoritatea recenziilor schițau imaginea unui profesor decent, cam aspru cu notele, câteodată. Un singur comentariu ieșea în evidență: „Pruitt mă sperie. După părerea mea, obsesia lui pentru Lady Macbeth merge MULT prea departe. Nu înțeleg de ce a insistat să-i interpreteze toate replicile”.

Nu era mare lucru, dar tot era ceva. Îmi construisem deja o întreagă legendă despre motivele transformării lui Pruitt în Charlie. În esență, presupuneam că Margaret, sora profesorului, se căsătorise cu Norman Chaney, care o omorâse și nu fusese prins, transformându-se astfel dintr-un tip dubios într-un ucigaș nepedepsit. Pruitt se hotărăște să-l omoare pe Norman Chaney, dar știe că ar fi primul pe lista suspecților. Începe să caute pe cineva care să comită crima în locul lui și intră pe site-ul Duckburg, unde dă peste mesajul meu despre *Străinii din tren.* Ca profesor de literatură engleză, este familiarizat cu cartea; înțelege ce-i sugerez și facem schimb de ținte. El îl omoară pe Eric Atwell și totul merge bine, nu numai pentru că scapă, ci și fiindcă îi face plăcere. Îi conferă puterea după care a tânjit toată viața. Asasinarea lui Norman Chaney, în timp ce el se află undeva departe, la adăpostul unui alibi solid, îi dă și mai multă putere. E plăcut să ucizi. Se hotărăște să afle cu cine a făcut schimbul, cine s-a ocupat de Chaney în locul lui. Probabil că nu i-a fost foarte greu să descopere că Eric Atwell fusese interogat de poliție în legătură cu accidentul de mașină în care pierise soția unui anume Malcolm Kershaw. Coincidență, Malcolm lucrează la o librărie specializată în ficțiune polițistă și a scris un articol pe blog despre opt romane care prezintă crime perfecte, printre care *Străinii din tren.*

Anii trec, dar Pruitt nu poate uita cât de viu s-a simțit atunci când a luat o viață. În fiecare semestru, când ajunge la cursul despre Macbeth simte cum îl copleșește pofta de sânge. Se decide să o facă încă o dată, să ucidă din nou. Inspirat de lista crimelor perfecte de pe site-ul librăriei, începe să caute victime. Lasă special să se întrevadă sursa de inspirație, în speranța că astfel va ajunge la Malcolm Kershaw.

Totul era perfect logic. Eram dominat de sentimente amestecate, de surescitare și teamă. Trebuia să-l întâlnesc pe Nick Pruitt și să văd cum reacționează. Mai întâi însă, voiam să-i citesc cartea. M-am logat pe rețeaua Minuteman Library Network ca să văd dacă o puteam găsi aici, la Somerville, din păcate fără succes. Sistemul îmi indica totuși un exemplar disponibil la biblioteca publică de la Newton, care se deschidea a doua zi la zece.

17.

A doua zi de dimineață, la librărie, m-am apucat să recitesc *Istoria secretă.* Eram sătul de așteptare. Așteptam să se deschidă biblioteca publică din Newton, ca să fac rost de cartea *Peștișorul* a lui Nicholas Pruitt, așteptam să mă caute Gwen și așteptam noutăți de la Marty Kingship despre cazul Norman Chaney.

Am citit prologul și primul capitol, lăsându-mă antrenat de obsesia naratorului față de coteria măruntă a studenților clasiciști de la colegiul fictiv Hampden. Ca și pe Richard Papen, mă fascinaseră întotdeauna grupurile mici, familiile strâns unite, legăturile de rudenie. Dar, spre deosebire de Richard, eu nu-mi găsisem niciodată un grup căruia să mă alătur, poate cu excepția amicilor anticari, dar, în rarele ocazii când ne întâlnim, până și în mijlocul lor mă simt ca un impostor.

Temperatura crescuse și zăpada se topea. Peste tot prin oraș se formau băltoace, canalele dădeau pe dinafară, iar pietonii parcă nu mai aveau nimic de făcut acasă. Era o dimineață agitată și la librărie, cu un flux constant de pasionați de carte lăsând șiroaie de apă pe podeaua din lemn.

Chiar înainte de miezul zilei am informat-o pe Emily că plecam acasă pentru prânz și am rugat-o să se ocupe ea de casă. Parcasem chiar în față, așa că m-am suit în mașină și am luat-o pe Storrow Drive spre Newton. Odată ajuns, m-am angajat pe niște străduțe lăturalnice care m-au condus direct la biblioteca publică, o clădire enormă din cărămidă de pe Commonwealth Avenue. Am găsit *Peștișorul* la etajul doi și m-am așezat cu cărțulia subțire pe unul dintre fotoliile comode din piele, într-un colț, lângă secțiunea de poezie. Am trecut repede peste cuprins, căutând ceva ce ar fi putut indica o poveste polițistă, ceva cu o crimă sau cu alte fapte reprobabile, dar majoritatea titlurilor erau fie prea generale, fie prea căutat literare. „Petrecerea din grădină". „Ce-a rămas după ce s-a întâmplat". „Prin urmare, Piramidele". „Un sărut platonic". Nimic nu-mi sărea în ochi, așa că am decis să citesc povestirea care dădea titlul cărții, *Peștișorul.* Ajunsesem cu lectura pe la jumătate când mi-am dat seama că exercițiul nu-mi era tocmai util. Era povestea unui student în anul terminal la o facultate suspect de asemănătoare cu Bowdoin College, care își amintește o excursie la

pescuit cu tatăl său, în statul New York, pe când avea doar zece ani. Lecțiile învățate atunci – cea mai evidentă fiind aceea că este preferabil să arunci peștii mici înapoi în apă – reverberează cumva cu relația amoroasă în care este angajat în prezent naratorul. Nimic deosebit. Cel puțin, nu pentru mine. Am abandonat-o puțin după jumătate. Am scanat apoi rapid celelalte scrieri, fără să descopăr mai nimic interesant. Ca să fiu sincer, n-aș putea spune ce căutam, poate o atitudine nepotrivită în raport cu răzbunarea și cu justiția, strecurată într-o povestire. Am verificat dacă apărea vreo dedicație pe prima pagină: „Pentru Jillian", fără alte explicații. M-am ridicat și am pândit să se elibereze un computer, apoi am căutat rapid „Jillian New Essex University". Numele cel mai frecvent întâlnit printre rezultate era Jillian Nguyen, care fusese profesoară de literatură engleză la New Essex înainte să se mute aici, la Boston. I-am memorat numele, în ideea să o contactez, dar mai întâi voiam să aflu mai multe despre Nick Pruitt.

Am întors apoi cartea și am văzut că pe coperta a patra apărea o fotografie a autorului diferită de cea pe care o găsisem pe internet. Era tot un semiprofil – Pruitt își închipuia probabil că aceea era partea lui fotogenică –, dar aici purta o pălărie de fetru, din cele pe care le poartă detectivii în filmele vechi. Imediat ce am văzut-o, gândul m-a dus la silueta bărbatului pe care-l zărisem în noaptea de sâmbătă, despre care avusesem impresia că mă urmărește. Purta o pălărie foarte asemănătoare cu cea de pe copertă.

Înainte să plec am verificat cartea să nu aibă unul dintre acele autocolante magnetice de securitate. Negăsind niciunul, m-am gândit să mă duc la toaletă și s-o ascund sub cămașă, dar biblioteca era plină de oameni care se foiau încolo și încoace, așa că am ieșit cu ea în mână, ca și cum aș fi împrumutat-o. Nu cred că o să-i ducă cineva lipsa și nu ar fi fost prudent să apar în arhivele bibliotecii ca un pasionat de opera lui Nicholas Pruitt.

Am trecut prin porticul de securitate – nu s-a declanșat nicio alarmă – și am ieșit în după-amiaza caldă.

Odată ajuns la magazin, i-am trimis un e-mail lui Gwen, interesându-mă dacă a făcut rost de fotografiile cărților pe care le găsisem la Elaine Johnson, apoi am încercat să mai citesc puțin din *Istoria secretă,* dar nu mă puteam concentra. Am început să mă învârt prin magazin îndreptând cărți pe rafturi și întrebându-mă ce să fac în continuare.

După sosirea lui Brandon pentru schimbul de după-amiază, m-am hotărât

să plec acasă. Era joi, era liniște, și așteptam un semnal de la Gwen, cu care nu puteam discuta în prezența cuiva. Am pus exemplarul din *Istoria secretă* în geanta de umăr și l-am întrebat pe Brandon dacă voia să mai rămân cu el.

— Nu, stai liniștit, mi-a răspuns.

— Bine. Sună-mă dacă ai vreo problemă.

— Așa o să fac.

Temperatura scăzuse iarăși, prin urmare toată zăpada care se topise în cursul zilei se transformase în gheață, iar trotuarele erau pline de noroi și de sare. Soarele strălucea rece, făcându-mă să-mi spun că, deși zilele se lungeau deja, mai aveam de suportat cel puțin două luni de iarnă. Personal, nu mă deranja foarte tare, dar pe chipurile trecătorilor se citeau expresii elocvente, palide și resemnate cu orașul gri, în așteptarea lungă și rece a primăverii.

Din obișnuință, am aruncat o privire prin geamul fumuriu al barului elegant de la parterul hotelului Beacon Hill, întrebându-mă dacă asociatul meu, Brian, revenise în locul lui favorit. L-am recunoscut imediat după sacoul de tweed Harris pe care-l purta de obicei. Sprijinea temeinic partea îndepărtată a tejghelei ovale. Am ezitat, întrebându-mă dacă să intru sau nu, până când și-a ridicat capul mare și lățos și m-a văzut.

— Salut, Brian, am spus și m-am cocoțat pe taburetul de lângă el, uitându-mă curios la paharul de martini cu urme de ruj din fața lui.

— E și Tess cu mine, mi-a zis.

M-am întors și, într-adevăr, am văzut-o apropiindu-se pe Tess Murray, femeia cu care era căsătorit de zece ani. Profitase de vizita la toaletă ca să-și împrospăteze machiajul.

— Ah, îmi cer scuze că ți-am luat locul, i-am spus ridicându-mă.

— Nu, stai acolo. Întotdeauna am simțit nevoia unei zone-tampon între noi, nu-i așa, Brian?

Și-a tras paharul într-o parte, astfel că m-am trezit între ei. Tess, pe care o întâlneam mult mai rar decât pe Brian, nu obișnuia să iasă la băut cu el, mai ales atât de devreme, într-o după-amiază de joi. Era a doua soție și mult mai tânără. Lumea spune că fusese agentul lui de presă și că așa se cunoscuseră, dar eu știam că nu era adevărat. Într-adevăr, lucrase ca agent de presă, dar nu pentru el, iar între timp se retrăsese. Se cunoscuseră în singurul an când Brian participase la Bouchercon, conferința anuală a

scriitorilor de romane polițiste. În general, evita astfel de reuniuni, dar îl desemnaseră invitat de onoare, forțându-i mâna.

Îmi povestise de multe ori că singurul motiv pentru care căsătoria lor funcționa era acela că Tess petrecea șase luni pe an fără el, la casa lor din Longboat Key, în timp ce el își petrecea celelalte șase luni din an la o cabană din Maine, fără ea. Câteodată li se întâmpla să se întâlnească la Boston.

— Cum de nu ești în Florida, Tess? am întrebat-o.

— Nu știi? Brian, arată-i brațul.

Am întors capul, iar asociatul meu a ridicat mâna stângă, prinsă într-un fel de dispozitiv bionic.

— Oh, ce-ai pățit?

— Nu e mare lucru. Am căzut săptămâna trecută când am încercat să cobor de pe scaunul pe care stau acum. N-am simțit nimic, doar amintirea stimei de sine părăsindu-mi trupul. Se pare că mi-am rupt mâna în două locuri, și nici n-ai idee cât de greu este să fii un bețiv ciung la vârsta mea.

— Lucrezi la vreo carte în perioada asta?

— Am predat-o pe ultima înainte de Crăciun, dar am corecturi de introdus și conserve de supă de deschis, așa că Tess a acceptat să se sacrifice.

— Am încercat să-l conving să vină în Florida, dar știi cât de încăpățânat este. Chiar ne gândeam să te sunăm, Mal, să te invităm la un pahar, dar ai apărut singur.

— Știe unde să mă caute, comentă Brian și dădu pe gât conținutul paharului, scotch cu sifon și cu două cuburi de gheață, într-un pahar bombat, ca de obicei.

Am comandat o bere Left Hand Stout și am reușit să-i fac să accepte un rând din partea mea. Încă un whisky pentru Brian și un martini cu Grey Goose pentru Tess.

— Cum merg afacerile? mă iscodi ea. Brian îmi răspunde întotdeauna că habar n-are.

— Ca de obicei, nu merg deloc rău.

— Ce se vinde mai bine?

Deși nu mai lucra ca agent de presă – auzisem că-și deschisese un butic de bijuterii în Florida – domeniul încă o interesa. Îmi era simpatică și îi luasem apărarea de câteva ori în fața colegilor din branșă, când era tratată

drept o profitoare care nu avea nici măcar decența să petreacă mai mult timp lângă soțul ei bătrân și bogat. Cu mine se purtase întotdeauna bine, iar Brian era mulțumit că-i înțelegea nevoia de singurătate, că îl iubea în felul ei special.

Am rămas cu ei preț de două beri, acut de conștient că oricând aș fi putut primi un apel sau un mesaj de la Gwen. Când au comandat de mâncare, m-am scuzat, spunând că aveam ceva de gătit acasă. Era o minciună, dar Brian vorbea deja cu dificultate și nu aveam chef de monologurile lui interminabile.

— Ați auzit de Elaine Johnson? i-am întrebat chiar înainte să plec.

— Cine? a făcut amicul meu.

— Elaine Johnson. Clienta care venea zilnic la librărie înainte să se mute în Maine. Cu ochelari ca fundul de borcan.

— Ah, da, își aminti Brian.

Spre surprinderea mea, Tess dădu și ea din cap ca și cum ar fi cunoscut-o.

— A murit. Infarct.

— De unde ai aflat?

Am fost cât pe ce să le povestesc despre agenta Mulvey și despre lista de recomandări, dar m-am oprit, fără să pot spune exact de ce.

— De la un alt client, am mințit. M-am gândit că ar putea să te intereseze.

— Bine că am scăpat de ea, bombăni Tess.

— O cunoșteai? am întrebat-o surprins.

— Sigur. M-a încolțit la o lansare a lui Brian, ca să-mi explice că este un scriitor foarte prost. I-am spus că sunt soția lui și a izbucnit în râs, întrebându-mă dacă i-am citit vreuna dintre cărți înainte de căsătorie. Cum aș putea s-o uit?

Brian zâmbea.

— De fapt, avea dreptate. Mi-o amintesc perfect acum. Mi-a spus la un moment dat că scriitorul ei preferat era James Crumley, făcându-mă să cred că nu era chiar așa de rea. S-a mutat la Rockland, în Maine, nu-i așa?

— Da. De unde știi?

— Mi-a spus Emily când am făcut ultima dată de serviciu la Old Devils. Mi-a dat o listă cu clienții-problemă.

— Aha, am zis, ușor iritat; deși n-o vedea decât de patru ori pe an, părea

să aibă cu Emily o relație mai solidă decât mine.

Tess a ținut să mă conducă afară.

— Accidentul ăsta prostesc l-a transformat cu totul, mi-a mărturisit în stradă. Acum se teme de orice. Să meargă, să se dea jos din pat, să facă cele mai mărunte lucruri. Pot să mai rămân o vreme la Boston, dar nu pentru totdeauna. Trebuie să mă ocup de magazinul din Florida, și nu sunt sigură că-l mai suport sau că el mă mai suportă.

— Poate că i-ar trebui un ajutor?

— Exact. I-am spus-o de o sută de ori, dar nici nu vrea să audă. Dacă te invităm într-o seară la masă, ai fi de acord să încerci și tu să-l convingi? Poate că dacă o aude de la altcineva…

— Nicio problemă.

— Îți mulțumesc, Mal. Nu mă înțelege greșit, aș face orice pentru el și sunt sigură că și el ar face la fel pentru mine, dar să-l ajut să iasă din cadă nu figura în planul inițial.

Își dădu o șuviță din părul lung, negru, în spatele urechii, se apropie, mă sărută pe buze și mă trase într-o îmbrățișare. Mai făcuse chestia asta înainte, chiar de față cu Brian, căruia nu păruse să-i pese.

— Cum reziști pe frigul ăsta? mă întrebă tremurând în brațele mele, apoi se îndepărtă.

Am pornit spre casă cu mirosul ei în nări. Un parfum de lămâiță și măsline, din cocktailul pe care îl băuse.

Am mâncat un castron de cereale pe post de cină, am mai citit din *Istoria secretă* și am așteptat să mă caute Gwen. I-am mai trimis un mesaj înainte de culcare, exprimându-mi speranța ca totul era în regulă. Când m-am întins pe pat, în locul fostei mele neveste, în fața ochilor mi-a apărut chipul ei.

18.

Soneria a început să țârâie a doua zi de dimineață, fix la ora opt. Eram deja îmbrăcat și pusesem de cafea.

M-am dus la interfon și am auzit o voce bărbătească: agentul Berry de la FBI voia să-mi facă o vizită. Cât a urcat cele două etaje, am avut destul timp să mă gândesc ce voi răspunde când va începe să plouă cu întrebări. Am pornit de la câteva supoziții simple. Veniseră fie ca să mă aresteze, fie ca să mă ancheteze pentru decesul lui Eric Atwell sau al lui Norman Chaney sau al amândurora. Gwen nu-mi răspunsese la mesaje pentru că devenisem suspect într-un caz de omucidere.

Am deschis ușa. Agentul Berry, îmbrăcat într-un costum cu dungulițe gri, era înalt și adus de spate. Mi-a arătat legitimația de serviciu, s-a prezentat din nou și m-a informat că venea de la biroul din New Haven și că dorea să-mi pună câteva întrebări. În spatele lui se vedea o femeie mult mai mică de înălțime, tot la costum. S-a prezentat drept agenta Perez de la biroul din Boston. I-am invitat pe amândoi înăuntru și le-am oferit cafea. Agentul Berry a acceptat, pe când agenta Perez, care se uita pe fereastră, n-a zis nimic.

Am turnat cafeaua, mirându-mă și eu de calmul cu care tratam situația. Valul de adrenalină care mă traversase când auzisem soneria se disipase după sosirea celor doi. Am traversat distanța până la fotoliu cu pași ușori, aproape plutind, și i-am invitat să se așeze pe canapea.

Agentul Berry își aranjă puțin genunchii pantalonilor înainte să ia loc. Avea mâini enorme, pătate de vârstă și un cap mare, lunguleț, cu fălci proeminente. Își drese glasul și începu să vorbească.

— Am dori să ne dați câteva lămuriri despre relația dumneavoastră cu agenta Gwen Mulvey.

— De acord.

— Ne-ați putea spune când ați întâlnit-o prima dată?

— Desigur. Mi-a telefonat la librăria unde lucrez, Old Devils, joia trecută, ca să afle dacă putea să vină să-mi pună câteva întrebări. Sper că n-a pățit nimic.

— Ce fel de întrebări? se interesă bărbatul.

Lângă el, agenta Perez scosese un carneţel spiralat şi un pix.

— Voia să afle mai multe despre o listă de cărţi pe care am publicat-o pe blog acum câţiva ani.

Berry îşi scoase din buzunar propriul carneţel, îl deschise şi citi ceva.

— Lista de recomandări numită „Opt crime perfecte”? mă întrebă cu o notă perceptibilă de dispreţ în voce.

— Exact.

— Şi despre ce anume erau întrebările pe care vi le-a adresat?

Aveam impresia că ştiau deja totul despre conversaţiile mele cu Gwen, dar am decis să intru în joc şi să le spun totul. Adică, tot ce-i spusesem şi agentei. Am început cronologic, explicându-le că agenta Mulvey constatase o posibilă legătură între lista pe care o întocmisem în 2004 şi câteva cazuri de crimă recente. Am precizat că la început conexiunea mi se păruse forţată, bazată pe coincidenţe, dar că lucrurile intraseră într-o lumină nouă după găsirea celor opt cărţi din lista mea acasă la Elaine Johnson, în Rockland.

— Nu vi s-a părut ciudat că agenta Mulvey v-a cerut să o însoţiţi într-o acţiune oficială a FBI-ului? Să vizitaţi scena unei posibile crime? mă întrebă agenta Perez, deschizând gura pentru prima dată de când intrase.

Se aplecase uşor în faţă, iar sacoul i se întinsese pe lângă nasturi, ca şi cum s-ar fi îngrăşat recent. Nu împlinise patruzeci de ani şi avea un chip rotund, dominat de ochii mari, căprui şi sprâncenele groase.

— Nu, nu mi s-a părut ciudat. După părerea mea, credea sincer că dacă am scris lista aceea am citit toate cele opt cărţi, prin urmare devenisem expert. S-a gândit că aş putea descoperi acasă la Elaine Johnson ceva ce le scăpase poliţiştilor, mai ales că o cunoşteam.

— Şi ce aţi descoperit acolo?

— Ceea ce am găsit, împreună cu agenta Mulvey, a fost confirmarea că cineva îmi utiliza lista ca să comită crime şi că era destul de posibil să aibă legătură cu mine…

— Destul de posibil? repetă agentul Berry.

— O cunoşteam pe Elaine Johnson, care ne vizita foarte des la librărie. E clar că decesul ei confirmă implicarea mea indirectă. Persoana care a făcut asta fie mă cunoaşte, fie a vrut ca eu să aflu, fie încearcă să-mi înscenеze ceva.

— Aţi discutat aceste ipoteze cu agenta Mulvey?

— Da, am trecut prin toate.

Agentul Berry își consultă din nou carnețelul.

— Aș vrea doar să-mi confirmați că ați discutat despre cazurile Robin Callahan, Jay Bradshaw și Ethan Byrd.

— Corect.

— Ați discutat și despre asasinarea lui Bill Manso?

— Bărbatul găsit mort lângă calea ferată? Da, am discutat.

— Dar despre Eric Atwell? mă întrebă privindu-mă fix.

— Da, am discutat puțin și despre el, din cauza relației cu mine. Dar nu l-am considerat o victimă în seria de crime pe care ați menționat-o.

— Și care ar fi această relație?

— Vă referiți la Eric Atwell?

— Da.

— Din câte știu, agenta Mulvey și-a notat toate aceste detalii. Ar trebui să discutați cu ea sau să-i consultați notițele.

— Am dori s-o auzim de la dumneavoastră, spuse agenta Perez.

De fiecare dată când vorbea se foia puțin pe canapea, ca și cum ar fi avut o mâncărime într-un loc unde îi era rușine să se scarpine.

— Eric Atwell era amantul soției mele la momentul decesului ei. O făcuse să devină dependentă de droguri, iar în noaptea când a murit, într-un accident de mașină, se întorcea de la el de acasă.

— Iar Eric Atwell a fost împușcat. Corect?

— Da, a fost împușcat. Din câte am înțeles, poliția a stabilit că a fost vorba de un jaf, iar agenta Mulvey nu vedea nicio legătură cu lista celor opt crime perfecte.

— În regulă, încă una: ați discutat despre moartea lui Steven Clifton? vru să știe bărbatul.

Luat complet prin surprindere, n-am găsit un răspuns în prima clipă. Steven Clifton era numele profesorului de științe care o pipăise pe Claire Mallory în școală. N-o auzisem niciodată pe agenta Mulvey menționându-l. Am clătinat din cap și am zis că numele îmi era complet necunoscut.

— Sigur?

— Da, nu-mi spune nimic.

— OK. Agentul Berry dădu o pagină din carnețel; nu părea să-l afecteze că nu auzisem de Steven Clifton. V-a împărtășit vreodată agenta Mulvey în ce direcție se îndreptau bănuielile ei cu privire la autorul aceste crime?

— Nu. Tocmai de aceea a venit la mine. Încerca să afle dacă nu era

cineva din viața mea – vreun client, vreun fost angajat, o persoană care mi-ar fi trezit suspiciuni.

— Și? Ați găsit pe cineva?

— Nu, pe nimeni. În orice caz, nimeni din cercul meu de cunoștințe. Elaine Johnson era probabil clienta noastră cea mai bizară, dar, evident, nu poate fi vinovată.

— I-ați spus agentei Mulvey despre cei doi angajați actuali ai librăriei?

— Firește, Brandon Weeks și Emily Barsamian. Din când în când mai lucrează și asociatul meu, Brian Murray.

Ambii agenți își notară numele în carnețele. Vântul puternic făcea să zdrăngănească ferestrele.

— S-a întâmplat ceva cu ea? am întrebat, cuvintele ieșindu-mi din gură fără voia mea.

Agentul Berry ridică ochii în tavan și își mușcă buza de jos.

— Agenta Mulvey a fost suspendată din cadrul Biroului. Sunt nevoit să vă informez că i s-a interzis să ia legătura cu dumneavoastră.

— Ah, da? De ce?

Agenții schimbară o privire încărcată de subînțelesuri.

— Mi-e teamă nu putem vorbi despre asta, spuse Perez. Orice informație ne veți furniza de acum înainte va ajunge exclusiv la mine sau la agentul Berry.

Am acceptat cu o înclinare a capului. După o nouă consultare din priviri, agenta m-a întrebat:

— Sunteți de acord să ne însoțiți la birou pentru o declarație completă?

•

Am mers cu mașina agentei Perez la Chelsea, unde am fost interogat de ea într-o cameră mică, dar confortabilă, cu o instalație de înregistrare audio și două camere de luat vederi agățate de tavan. Am început cu începutul: originea listei și cărțile pe care le-am ales, Gwen Mulvey și întrebările pe care mi le pusese. Voia să știe totul despre interacțiunea noastră și despre detaliile asupra cărora discutaserăm. Spre ușurarea mea, nu a mai adus vorba despre Eric Atwell, nici despre Steven Clifton, deși mi-a trecut prin minte că probabil păstra niște cărți în mânecă. Interviul a durat toată dimineața, făcându-mă să mă simt oarecum vinovat, ca și cum aș fi înșelat-o pe agenta Mulvey cu această femeie, căreia îi povesteam tot ce vorbisem cu ea. Mă întrebam tot timpul de ce o suspendaseră și dacă sancțiunea avea

vreo legătură cu lista mea. Spre finalul discuției am întrebat-o din nou dacă îmi poate spune ce s-a întâmplat cu agenta Mulvey.

— Există proceduri pe care suntem obligați să le respectăm în cursul unei anchete și pe care agenta Mulvey le-a încălcat. Mai mult nu vă pot dezvălui.

— Am înțeles.

— Înainte să plecați, aș vrea să vă întreb dacă credeți că aveți nevoie de protecția poliției, mai spuse, învârtindu-și pe deget ceea ce părea să fie o verighetă.

— Nu, nu cred că este cazul, dar o să fiu mai atent, i-am răspuns după o falsă pauză de reflecție.

— Un ultim lucru, apoi sunteți liber să plecați. Știu că i-ați oferit un alibi lui Gwen Mulvey pentru ziua în care a murit Elaine Johnson, dar speram să faceți același lucru, sau măcar să încercați, și pentru celelalte crime.

— Pot încerca.

M-a trimis acasă cu lista datelor la care își găsiseră sfârșitul Robin Callahan, Jay Bradshaw, Ethan Byrd și Bill Manso. M-am dus la computer, în ideea să-mi verific calendarul, dar brusc m-a copleșit o oboseală grea, apăsătoare. Când m-am ridicat, am simțit că mă ia pe loc amețeala. Nu mâncasem toată ziua decât o ruladă cu zmeură la pungă, în timpul audierii de dimineață. Am intrat în bucătărie și mi-am făcut două sandvișuri mari cu unt de arahide și dulceață, pe care le-am înfulecat cu două căni de lapte. Se făcuse ora unu și jumătate. Vestea bună era că aveam întâlnire cu Marty Kingship la Jack Crow's Tavern, la ora șase seara. Speram să aflu informații suplimentare despre Norman Chaney și poate despre Nicholas Pruitt. Între timp trebuia să-mi fac un plan de bătaie. Nu merita să-l contactez direct pe Pruitt, nu încă, în orice caz. Mi-am amintit însă dedicația de pe prima pagină a cărții sale: „Pentru Jillian". Am intrat pe internet, ca să văd ce puteam găsi despre ea. Fusese suplinitoare la New Essex, unde predase mai mult cursuri introductive pentru boboci, iar la Emerson College, unde se afla și acum, preda literatură, dar și poezie la departamentul de scriere creativă. I-am căutat poeziile pe Google și am constatat că nu pricepeam mare lucru, așa cum mi se întâmpla adesea cu operele poeților contemporani. Poemul pe care îmi căzuseră ochii apăruse într-o revistă numită *Undivider,* sub titlul „O după-amiază de duminică la PEM", acronimul de la Peabody Essex Museum, din Salem, Massachusetts,

un oraș de lângă New Essex. Versurile vorbeau despre o expoziție de artă vietnameză tradițională, deși apărea undeva un „el”, un tovarăș al naratoarei, care „vedea numai spațiile negative, numai carnea frântă”. M-am întrebat dacă nu cumva era vorba chiar despre Nicholas Pruitt, caz în care era puțin probabil ca cei doi să mai fie împreună. Până și eu puteam să-mi dau seama din poezie că autoarea era critică față de respectivul personaj masculin.

Pe pagina facultății, sub numele profesoarei Nguyen figura un număr de telefon. L-am format într-o doară și, spre surprinderea mea, tânăra a răspuns după două apeluri.

— Alo?

— Vorbesc cu doamna profesoară Nguyen? am întrebat, sperând că nu-i pocisem prea tare numele.

— Îhâm.

— Bună ziua, John Haley la telefon, am zis folosind spontan numele fostului proprietar de la Old Devils. Aș dori să vă întreb dacă am putea discuta puțin despre Nicholas Pruitt.

Pauza care se lăsă mă făcu să cred că închisese; peste o clipă, vocea i se auzi din nou.

— De unde aveți numele meu?

— Mă tem că nu pot să intru în detalii, dar vă pot spune că domnul Pruitt este avut în vedere pentru o poziție de prestigiu, prin urmare verificarea prealabilă completă este deosebit de importantă, am improvizat dându-mi seama că nu eram suficient de convingător.

— O verificare completă pentru ce?

— Ascultați-mă, sunt aici, la Boston, și timpul ne presează. Îmi puteți acorda câteva minute în după-amiaza asta? La biroul dumneavoastră sau la o cafenea, dacă preferați.

— Nick a dat numele meu ca persoană de referință?

— Cred că v-a menționat, dar nu este vorba de o referință oficială. Îmi puteți spune orice, în perfectă confidențialitate.

Pufni în râs.

— M-ar mira foarte tare să aflu că m-a indicat pentru referințe despre el. În fine, m-ați făcut curioasă.

— Mi-ați face un imens serviciu dacă ați accepta să ne vedem.

— Bine, cred că ne putem vedea în după-amiaza asta, dacă acceptați să

veniți până la mine.

— Fără nicio problemă.

— Atunci, să ne întâlnim la cafeneaua din Downtown Crossing, Ladder Café. O știți?

— Nu, dar o s-o găsesc.

— Astăzi lucrez până la ora trei. Vă convine la trei și jumătate?

19.

Partea din Boston cunoscută drept Downtown Crossing se află vizavi de Boston Common. Pe vremuri, te duceai acolo pentru marile magazine universale, în special Filene's și Macy's. Acum n-a mai rămas decât un mișmaș de prăvălii care vând încălțări sport și tarabe cu hotdog, plus câteva baruri sofisticate și niște restaurante ai căror patroni tot speră că municipalitatea va reuși să relanseze zona sub numele Ladder District, chestia pe care o tot încearcă de câțiva ani deja.

Ladder Café nu rămăsese în urmă la capitolul schimbare de imagine. Înghesuită între un magazin de stofe și un bar american, cafeneaua se prezenta ca o încăpere cu tavan înalt, baristas tatuați și artă minimalistă pe pereți. Am ajuns acolo devreme, mi-am luat o cafea mare cu lapte și am ocupat o masă de la care puteam supraveghea intrarea. Aveam toate motivele să cred că Jillian Nguyen, cu care urma să mă întâlnesc, primise cu mare nedumerire interesul meu față de fostul ei prieten. M-am hotărât să-i dezvălui cât mai puțin posibil, cu excepția faptului că era avut în vedere ca redactor pentru o viitoare antologie ce urma să apară la o editură importantă și că existau unele semne de întrebare legate de viața lui privată. Dacă era cazul, puteam plusa spunându-i că lucram pentru o firmă de detectivi care se ocupa cu astfel de cercetări. Speram că n-o să-mi ceară cartea de vizită.

Fix la ora trei și jumătate intră pe ușă o tânără pe care am recunoscut-o drept Jillian. Era mică de înălțime și înfășurată într-o geacă de puf cu glugă. Surprinzându-mi privirea, se apropie de mine și am făcut cunoștință.

— N-am decât douăzeci de minute, mă anunță, părând parcă mai temătoare decât la telefon.

I-am propus o cafea, dar mi-a spus că preferă o infuzie. M-am așezat din nou la coadă. Îmi era imposibil să nu mă gândesc la Claire, care frecventa cafenelele doar ca să bea ceai, ceea ce mă scotea din minți. Nu am înțeles niciodată de ce să plătești trei dolari sau mai mult pe o cană de apă și un plic cu plante uscate.

M-am așezat înapoi la masă și am început:

— Vă mulțumesc că ați acceptat să ne întâlnim. Știu că pare ciudat, dar am fost însărcinat cu verificarea antecedentelor și lucrez sub presiunea

timpului, deoarece editura dorește să ia o decizie cât mai repede.

Tresări la cuvântul „editură”, după cum mă așteptam.

— O, cum se numește…

— Nu vă pot dezvălui acest detaliu, dar vă pot spune că fostul dumneavoastră prieten este luat în considerare pentru o antologie importantă. Din păcate, cineva a ridicat anumite dubii legate de viața lui privată, aspecte care l-ar putea împiedica să-și ducă la bun sfârșit misiunea.

Jillian se pregăti să ia o înghițitură din cana de ceai, o ridică, dar se răzgândi pe la jumătatea drumului și o puse la loc pe farfurioară.

— Ați spus că această conversație este complet confidențială.

— Absolut. Sută la sută. Nu mi s-a cerut un raport scris, ci doar verificarea unor zvonuri.

— Nu l-am mai văzut și n-am mai vorbit cu Nick de trei ani, de când am plecat de la New Essex. Știți probabil că am cerut un ordin de restricție împotriva lui, altfel nu m-ați fi căutat, nu?

— Corect, i-am răspuns apăsat. Cât timp ați fost împreună?

Tânăra ridică ochii în tavan.

— Mai puțin de un an. Adică, atât am fost cu adevărat apropiați. Îl cunoscusem cu un an înainte de a începe să ieșim împreună, și după ce m-am despărțit de el am mai rămas vreo șase luni la New Essex.

— Ce anume v-a determinat să cereți acel ordin de restricție?

Oftă.

— N-aș putea spune că mi-a făcut rău vreodată sau că m-a amenințat fizic, dar, după ce ne-am despărțit, a început să-mi telefoneze încontinuu și să mă urmărească peste tot. La un moment dat s-a îmbătat rău și a dat buzna peste mine în casă. Asta a umplut paharul.

— Dumnezeule, am murmurat.

— Problema este că… cred că e un tip civilizat, de fapt, dar bea prea mult. Știți… dacă mai bea? Ultima dată când am vorbit cu el mi-a zis că nu se mai atinsese de alcool de peste o lună.

— O să aflu. Prin urmare, nu s-a comportat violent?

— Nu, în niciun caz. Doar insistent. Mă credea dragostea vieții lui.

— V-a dedicat și o carte.

— Ah, Doamne! Își acoperi chipul cu mâinile, părând jenată. Știu. A făcut-o după ce ne-am despărțit. Ascultați-mă, nu vreau să-i creez probleme și probabil că are nevoie de o slujbă. Am trăit o experiență neplăcută cu el,

dar, dacă s-a lăsat într-adevăr de băut, ar fi un redactor foarte bun. A citit foarte mult.

— În concluzie, din câte îl cunoașteți, nu-l vedeți capabil de gesturi violente? Nu v-a fost niciodată teamă că ar putea să se răzbune după ce v-ați despărțit?

Păru puțin șocată, făcându-mă să mă întreb dacă nu mersesem prea departe. Dădu să vorbească, se opri, apoi își luă inima în dinți.

— Nu l-am văzut niciodată reacționând violent… dar este foarte interesat de violență dintr-o perspectivă literară. Îi plăceau poveștile cu răzbunări. Însă era doar… doar din interes profesional, din câte știu. Este un profesor de literatură engleză destul de tipic. Un șoarece de bibliotecă.

Aș fi vrut s-o întreb dacă știa ceva despre ce se întâmplase cu sora lui sau, mai precis, cu fostul cumnat, Norman Chaney, dar simțeam că gheața era tot mai subțire. Jillian Nguyen mă privea așa cum privești o persoană pe care ai putea fi nevoit să o descrii mai târziu.

— Știu că întrebările mele par ciudate, dar – și aș vrea ca asta să rămână doar între noi doi – se pare că cineva a contactat editura și l-a acuzat pe Nicholas Pruitt de o faptă violentă.

— O! exclamă tânăra și luă o gură de ceai.

— Desigur, editorul nu a dat crezare acuzației și nici persoanei care a formulat-o, dar a dorit să se asigure.

— O, Dumnezeule, credeți că este vorba de mine, spuse Jillian îndreptându-se în scaun.

— Nu, nu, nici gând. Cunoaștem numele persoanei respective. Căutăm doar elemente care ar putea să-i coroboreze afirmațiile.

— Am înțeles, îmi răspunse lăsând pe masă cana de ceai. Trebuie să plec. De altfel, nu mai am nimic de spus.

Ne-am ridicat în același timp.

— Vă mulțumesc. Ne-ați fost de mare ajutor. Îmi era clar că nu mai avea încredere în mine, dar trebuia să merg până la capăt. O ultimă întrebare: din câte știți, Nicholas Pruitt deține o armă?

Se strecură în haina ei enormă, clătinând energic din cap.

— Nu, din câte știu, nu. În afara armelor de colecție, dar care nu cred că funcționează.

— Arme de colecție?

— Da, dar nu ca să tragă cu ele. Revolvere vechi, arme celebre din filme

polițiste clasice. E hobby-ul lui.

•

Chelnerul ne aduse berile, o Stella pentru Marty și Belhaven pentru mine. Ne găseam într-un separeu din spate, foarte bine izolat, de la Jack Crow's Tavern. Îmi amintea de confesionalul de la Old South Church. Am sorbit fiecare câte o gură de bere.

— Mă bucur să te văd, Marty, am început.

Îl văzusem ultima oară destul de recent, dar mi se părea mai bătrân. Părul alb, tuns perie, se rărise, lăsând să i se vadă chelia presărată cu puncte maronii, și își ținea degetele încovoiate într-un mod ciudat, care sugera artrită.

— Uitasem de locul ăsta, spuse, lăsându-se într-o parte ca să arunce o privire spre barul aglomerat. Ultima dată când am fost aici am luat niște nachos pe care puseseră verze de Bruxelles.

— Serios? Nu mai țin minte.

— N-o să uit câte zile voi trăi. De ce să amesteci verze de Bruxelles cu nachos?

— Ah, da, acum îmi amintesc. Propun să rămânem la bere în seara asta.

Am ridicat halbele și am ciocnit.

— Ai aflat ceva nou? l-am întrebat, frământându-mă în sinea mea dacă să-i povestesc ce aflasem despre Nick Pruitt, mai ales despre colecția de arme a acestuia.

— Da, am mai găsit unele chestii. Nu știu dacă te ajută sau nu, dar acest Nick Pruitt nu e un sfânt.

— Nu?

— A fost arestat de două ori. O dată pentru conducere sub influența alcoolului și tulburarea liniștii publice după – să nu-ți vină să crezi – o slujbă de Crăciun. A fost prins încercând să fure o cutie cu lumânări din acelea mici, albe. Mai are și două ordine de restricție. Stai puțin. Scotoci într-unul dintre buzunarele sacoului său de lână și scoase un carnețel cu spirală și o pereche de ochelari. Primul ordin a fost cerut de Jodie Blackberry, în Michigan, pe când era student. Fata s-a plâns că o spiona pe la colțurile ferestrelor și o urmărea prin campus. Al doilea e mult mai recent. Depus acum trei ani de o anume Jillian N-G-U-Y-E-N. N-o voi jigni încercând să-i pronunț numele. Cam același lucru. Fosta prietenă care se plângea că nu mai scapă de el. A intrat peste ea în casă.

— Nimic cu violență la dosar? Sau legat de arme de foc?

— Nu, dar se potrivește, nu crezi? Dacă îl voia mort pe Chaney, Nick Pruitt ar fi trebuit să pună pe cineva să-l omoare. Nu e un ucigaș cu sânge rece, în ciuda faptelor de voyeurism și a abuzurilor bahice. În plus, are un alibi inatacabil.

— Alibiul pentru asasinarea lui Norman Chaney?

— Exact. Marty mai aruncă o privire în carnețel. Era în 2011, luna martie. Nick Pruitt se afla în California la o reuniune de familie. Se verifică. Dar, așa cum ți-am spus, nu este genul care să-și omoare cumnatul în bătaie, ceea ce nu înseamnă că n-ar fi putut angaja pe altcineva s-o facă în locul lui. Sau poate că i-a comandat doar o bătaie zdravănă, care a degenerat. Oricum, a scăpat. După părerea mea, dacă vrei să afli adevărul, cu puțină presiune dă totul pe goarnă, te alegi cu un fel de mărturisire. Cunosc genul, cred că cedează dacă te înfigi în el. Mă rog, nu propun nimic, doar zic și eu.

— Am înțeles, dar aveam nevoie doar de informații. Îți mulțumesc, Marty. M-ai ajutat enorm.

— Eu ar trebui să-ți mulțumesc. Pentru prima dată după mult timp, m-ai făcut să mă simt util. FBI-ul tot te sâcâie cu cazul lui Chaney ăsta?

Am luat o gură mare de bere, gândindu-mă în continuare până unde puteam să merg cu sinceritatea în fața lui Marty.

— Nu, s-au calmat. Se pare că mi s-a tras de la o listă de recomandări pe care am făcut-o pe blogul librăriei Old Devils acum o sută ani.

— Pe bune?

— Da. N-ai intrat niciodată pe blog?

— Nici nu știu ce-i aia.

— Acum nu mai public nimic, dar la început, când am pornit Old Devils, era un site unde scriam mici articole. Recenzii la cărțile noi, liste de autori preferați, chestii din astea. La un moment dat am scris un material despre cele mai bune crime perfecte din literatura polițistă, și cineva de la FBI a făcut legătura între lista mea și niște cazuri recente de omucidere. Conexiunea era cam trasă de păr, totuși, așa că nu cred că vor continua ancheta.

— Ce altceva mai voiau să știe? reveni Marty, vizibil interesat.

— Despre o moarte suspectă din Connecticut. Cineva găsit lângă șinele unui tren de navetiști. Dar și despre decesul prezentatoarei de știri,

Robin…

— Robin Callahan, cunosc cazul, mă întrerupse fostul polițist. Soțul ei a făcut-o. Nici nu-mi vine să cred că nu l-au arestat încă.

— Ești sigur?

— N-aș putea spune că sunt sigur, dar, după ce femeia scrie o carte în care susține că adulterul este benefic pentru căsnicii, cred că soțul merită să fie luat la întrebări.

Am pufnit în râs.

— Da, ai dreptate. Probabil că am mers eu prea departe.

— *Tu* ai mers prea departe? Mie mi se pare că *ei* au mers prea departe. Ți-au pus întrebări despre toate cazurile astea?

Îmi dădeam seama că este tot mai interesat, dar nu voiam sub nicio formă să-l implic. Parcă era un câine care apucase un os, dacă îi spuneam de crimele inspirate din cărți s-ar fi pus imediat pe anchetat. Ca să nu mai spun că-i dădusem deja numele lui Norman Chaney.

— M-au întrebat dacă-i cunoșteam, pe Chaney, pe tipul acela din Connecticut sau pe Robin Callahan. Le-am spus că nu. Ți-am cerut să mă ajuți cu Norman Chaney pentru că, din motive pe care nu le cunosc, au insistat asupra lui. În fine, sper că nu era nimic. Când vine fiica ta?

— Ce cărți ai menționat în lista aia de recomandări? mă întrebă, ignorându-mi complet încercarea de a schimba subiectul.

I-am spus, prefăcându-mă că-mi aminteam cu dificultate. Totuși, am lăsat deoparte *Străinii din tren.* Marty, care căuta întotdeauna cărți noi de citit, notă câteva titluri în carnețel.

— *Ucigașul ABC,* îmi place cum sună. Trec printr-o perioadă în care o prefer pe Agatha Christie lui James Ellroy. Nu știu de ce, probabil m-am ramolit.

— Citești Agatha Christie?

— Da. Chiar tu mi-ai recomandat-o. Tocmai am terminat *Zece negri mititei.*

— *Și din zece n-a mai rămas niciunul,* l-am corectat instantaneu, citând titlul corect politic sub care e vândută acum cartea.

— Da, ai dreptate. O adevărată crimă perfectă. Păcat că nu sunt mai mulți criminali care s-o imite.

— Care să se sinucidă după ce au comis fapta, vrei să spui?

Nu-mi aminteam să-i fi recomandat Agatha Christie, dar probabil că o

făcusem la un moment dat. Ar fi fost ceva firesc din partea mea.

Am cerut un al doilea rând de bere și am continuat să discutăm despre cărți și puțin despre familia lui. M-a întrebat dacă voiam să stau și la a treia bere, însă am preferat să mă retrag. Îmi plăcea să pierd vremea cu Marty, dar la un moment dat rămâneam fără subiecte și mă simțeam singur și trist. Întotdeauna mi s-a părut că singurătatea te apasă mai tare în prezența celorlalți decât atunci când ești efectiv singur.

— Vrei să faci ceva în legătură cu Nick Pruitt?

— Nu, i-am răspuns. Numai dacă FBI-ul se hotărăște să mă caute din nou. În cazul ăsta o să-i menționez numele. O să le spun că un prieten, fost polițist, a aruncat o privire în dosarul morții lui Norman Chaney și că Pruitt pare suspect.

— Te rog, nu le da numele meu, dacă nu te superi, mi-a cerut Marty.

— Nu, sigur că nu. De fapt, n-o să le spun nimic. Cred că eram doar curios, puțin mirat că au făcut legătura între mine și crimele astea.

— Credeam că o să-mi spui că legătura este Nero.

— Cum? am tresărit.

— Ah, îmi închipuiam că FBI-ul a venit cu întrebări peste tine din cauza pisicii, Nero, cea pe care o ai la librărie.

— De ce? l-am întrebat încercând să-mi păstrez calmul.

— Am citit în rapoarte că Norman Chaney avea o pisică. O pisică roșcată, ca Nero, care a dispărut după crimă. M-am gândit că asta ar putea fi veriga lipsă.

— Amuzant.

— A devenit o mică celebritate Nero al tău, știi?

— Da, sigur că știu. Jumătate dintre clienții librăriei intră de dragul lui. Am aflat de la Emily că are și o pagină de Instagram, dar n-am vizitat-o niciodată. Nu, nu m-au întrebat nimic despre motan. Care oricum nu provine de Vermont, am adăugat cu un râs care mi s-a părut îngrozitor de fals.

— Cred că eu rămân să mai rad una, mi-a spus Marty și ne-am luat la revedere.

Am ieșit în noapte. Temperatura scăzuse drastic. M-am îndreptat spre casă evitând cu grijă petele întunecate de gheață care se formaseră pe trotuarele înguste. Când am intrat pe strada mea, n-am văzut-o imediat, mai mult am simțit-o. Aștepta în umbra teiului mort din fața casei mele. Era

acel sentiment pe care îl tot aveam în ultima vreme, sentimentul că eram urmărit.

— Bună, Mal, mă salută făcând un pas în față.

20.

– Bună, Gwen, i-am răspuns.

— Nu pari surprins că mă vezi.

— Nu sunt. Am discutat cu doi dintre colegii tăi de la FBI astăzi și am aflat că ai fost suspendată.

— Cu cine ai vorbit? mă întrebă apropiindu-se de mine și intrând cu totul în lumina unui felinar.

Din gură îi ieșeau aburi denși în aerul rece, dar ezitam s-o invit în casă.

— Un tip din New Haven…

— Berry?

— Ascultă, nu sunt foarte sigur că avem voie să stăm de vorbă.

— Te înțeleg perfect. Nu vreau să scot nimic de la tine, ci doar să discutăm puțin, să-ți explic ce s-a petrecut. Te-aș fi sunat, dar nu am voie. Pot să urc? Sau poate preferi să bem un pahar pe undeva? Oriunde, dar nu mă mai ține aici, pe loc.

Am coborât pe strada mea spre Charles Street, am ocupat un separeu la Stevens și am cerut fiecare câte o bere Newcastle Brown Ale. Gwen își scoase haina, dar păstră la gât fularul gros de lână. Avea obrajii și vârful nasului roșii ca focul de la frigul de afară.

— Ce vrei să știi? mă întrebă.

— Ai fost suspendată?

— Da, până la finalizarea unei evaluări.

— Cum așa?

Luă o înghițitură direct din sticlă și linse spuma groasă care-i rămăsese pe buza de sus.

— Când le-am prezentat superiorilor mei ce am aflat… mă rog, nu mare lucru, mai bine zis, legătura pe care o bănuiam între câteva cazuri nesoluționate din New England, mi s-a spus s-o las baltă. Am făcut greșeala să le dezvălui elementele care m-au condus inițial la tine. Problema este că… te cunoșteam deja. În orice caz, te știam după nume, pentru că la un moment dat am cunoscut-o pe soția ta, pe Claire.

Nu avea curaj să se uite în ochii mei. Își fixase privirea pe undeva prin zona bărbiei mele.

— De unde o cunoșteai pe Claire?

— Tatăl meu i-a fost profesor la școală, Steve Clifton.

Trebuia să iau o decizie: făceam pe prostul sau îi spuneam adevărul, cea mai mare parte din el, în orice caz. Cred că expresia ei m-a convins că trebuia să-i spun adevărul. Părea îngrozită. Mi-am spus că dacă ea a decis să fie sinceră cu mine, merita să-i răspund la fel.

— Da, știu totul despre el.

— Ce știi?

— Că a pipăit-o din când în când pe parcursul celor doi ani cât i-a fost profesor. I-a dat viața peste cap.

— Ea ți-a povestit?

— Da.

— A mai spus și altceva, dacă nu te deranjează întrebarea? Înțeleg cum trebuie să te simți… vocea îi cedă; se vedea că nici ei nu-i venea deloc ușor să vorbească despre asta.

— Ca să fiu sincer, nu mi-a dat prea multe detalii. Mi-a făcut dezvăluirea la începutul relației noastre, mi-a spus că era important pentru mine s-o știu, dar întotdeauna a tratat povestea cu lejeritate. Cel puțin față de mine.

Gwen dădea aprobator din cap.

— Nu trebuie să-mi reproduci tot ce ți-a spus, am înțeles.

— De ce nu porți același nume de familie? De ce nu te cheamă Gwen Clifton?

— L-am schimbat la un moment dat. Mulvey este numele de fată al mamei.

— Înțeleg, am zis. Ai cunoscut-o bine pe Claire?

— Da, mi-o amintesc foarte clar. Eu eram cu vreo cinci ani mai mică decât ea, dar venea destul de des pe la noi, la fel ca alți elevi de-ai tatii. O țin minte pentru că a jucat Boggle cu mine de mai multe ori. Apoi, mai târziu, când eram în liceu, tata mi-a mărturisit ce făcuse și mi-a spus inclusiv numele ei.

— Ți-a spus totul?

Gwen strânse din buze și continuă.

— Claire terminase deja facultatea, dar fusese acuzat de alte două eleve de gesturi nepotrivite. Toată lumea știa. Locuiam în orașul unde preda și era deja destul de ciudat că tata lucra la școala pe care o frecventam, deși nu a predat niciodată la clasa mea. Și-a dat demisia – a fost obligat să și-o

dea – și a obținut probabil o înțelegere legală cu părinții, fiindcă n-a fost judecat niciodată. Sau poate că nu existau destule probe. Într-o noapte a venit la mine în cameră…

Se opri din vorbit și își apăsă ochiul stâng cu degetul arătător.

— Nu ești obligată să-mi spui toate astea.

— A venit la mine în cameră și mi-a spus numele tuturor fetelor pe care le-a molestat, printre care Claire. Mi-a zis că a făcut-o ca să mă protejeze pe mine, că n-a conceput niciodată să mă atingă și de aceea s-a dat la alte fete.

Se cutremură și încercă să schițeze ceva ce semăna cu un zâmbet.

— Dumnezeule, am îngăimat.

— Da. Așadar, n-am putut să uit niciodată numele lui Claire, care mi-a revenit în minte când am auzit de accident. Am dat peste numele tău în ferpar.

— Cum a rămas cu tine și tatăl tău?

— După noaptea aceea n-am mai vorbit niciodată cu el. A plecat de acasă, părinții mei au divorțat și nu l-am mai văzut de atunci. A fost ucis.

— Omorât cu intenție?

— Oficial, nu. Dar, da, cred că a fost ucis cu sânge rece.

— Cum?

— Nu știi?

Am ridicat din nou sticla de bere la gură, fără să-mi dau seama că o golisem.

— Crezi că eu l-am omorât?

Ridică din umeri și îmi adresă din nou acel zâmbet strâmb. Culoarea îi dispăruse din obraji și, ca de obicei, îmi venea greu să-i citesc sentimentele pe chipul acela palid, în ochii placizi.

— Nu știu, Mal. Am ajuns la un punct în care nu știu ce să mai cred. Chiar vrei să-ți spun care e opinia mea?

— Da.

— Bun. Eric Atwell a fost omorât și știu că nu erai în statul respectiv, ceea ce nu înseamnă că nu puteai aranja să fie ucis de altcineva. Tata a fost lovit de o mașină când mergea cu bicicleta. Autorul a fugit, dar am fost convinsă întotdeauna că cineva i-a făcut felul drept răzbunare pentru faptele comise. Așa ar fi logic. Ambele crime ar fi justificate pe deplin, mai ales din perspectiva soțului lui Claire Mallory.

— Recunosc, nu-mi pare rău pentru niciunul dintre ei, am spus cu un

zâmbet care arăta probabil la fel de forțat ca al ei.

— Atât?

— Ce au în comun Eric Atwell sau tatăl tău cu lista mea de cărți și cu celelalte crime?

— Nu știu, probabil că nimic. După moartea tatălui meu, m-am gândit din nou la tine. Am auzit apoi de decesul lui Eric Atwell și mi-am spus că ai putea fi implicat și în asta. N-am acordat atenție, deși la vremea respectivă mă pregăteam să devin agent FBI. Știam că cineva îmi omorâse tatăl și, în sinea mea, speram că persoana respectivă avusese motive reale s-o facă, nu că fusese un simplu accident. Voiam ca moartea lui să fie o răzbunare, și cred că asta a fost. Sincer, e un gând care mă ajută să dorm noaptea. Îmi imaginez că probabil tu l-ai omorât. Tata mai maltratase și alte fete, dar pe Claire mi-o amintesc cel mai bine fiindcă s-a purtat frumos cu mine, ceea ce nu voi uita niciodată. La un moment dat, am descoperit lista de pe blogul librăriei. Tot recitind-o am învățat-o pe dinafară. Când am auzit de penele trimise la secția de poliție, mi-a venit imediat în minte cartea *Ucigașul ABC*.

— Te-ai gândit că eu am comis toate acele crime?

Se împinse înainte pe scaunul din lemn.

— Nu, nu, în niciun caz. Nu știu la ce m-am gândit, ca să-ți spun drept, dar mi-am spus că ceva era în neregulă, ceva legat de tatăl meu și de tine. Am ajuns să fac o obsesie din asta, chiar să-mi imaginez că uciderea tatălui meu era inspirată din *Istoria secretă*.

— Cum?

— Pentru că, într-un fel, și-a ales circumstanțele decesului.

— Prin faptul că mergea des cu bicicleta?

— Îhâm. Era tot timpul pe bicicletă, mai ales după divorț, după ce se mutase în zona de nord a statului New York. Am citit despre asta într-un raport al poliției. Ieșea întotdeauna singur, mai ales pe dealuri, pe drumeaguri lăturalnice. A fost ucis de o mașină care venea din față. Așa că da, m-am gândit imediat la *Istoria secretă*. Dacă cineva voia să-l omoare, ar fi fost cea mai simplă metodă și ar fi lăsat impresia unui accident. Un accident cu părăsirea locul faptei, desigur, dar nu o crimă.

— I-ai spus șefului tău toate astea?

— La început, nu. I-am povestit inițial despre listă, despre numele de păsări și despre legătura cu asasinarea lui Bill Manso, în Connecticut. Am

insistat că aș vrea să urmez această pistă, dar n-a mușcat. Am făcut greșeala să menționez, în context, moartea tatălui meu, moment în care mi s-a ordonat să opresc complet investigația, care urma să fie încredințată unor colegi mai potriviți. Săptămâna trecută, când am venit la tine și când ne-am deplasat la Rockland, eram de fapt în concediu. Cineva de la biroul legistului a luat legătura cu biroul meu, în loc să mă contacteze direct, și am fost prinsă. De aceea m-au suspendat. Dacă ar ști ce fac acum, sunt sigură că m-ar concedia fără prea multe discuții.

— Atunci, de ce ești aici?

— Cred…, începu, dar marcă o pauză… cred că îți datoram o explicație. Și poate ca să te avertizez. Colegii mei știu tot ce știu eu. Ești pe lista de suspecți.

— Presupun că și tu mă consideri suspect.

— Ți-am spus, nu știu ce să mai cred. Nu pot să cred că i-ai omorât pe Elaine Johnson, pe Bill Manso, pe Robin Callahan și pe Ethan Byrd. Dar am un presentiment. Știu că-mi ascunzi ceva. Dacă ar fi să avansez o teorie, oricât de absurd ar suna, aș afirma că te-ai înțeles cu cineva să se ocupe de Eric Atwell, poate și de tatăl meu, și că acum această persoană, oricine ar fi…

— Charlie, îți amintești?

— Corect, Charlie. Ascultă-mă, n-am dormit de câteva zile. Am vrut să stau de vorbă cu tine și, iată, am făcut-o. Nu mă mai pot implica în această investigație, pentru că risc să-mi pierd slujba. Pot să te rog să nu spui nimănui că ne-am întâlnit?

— Desigur.

Luă încă o înghițitură de bere din sticla pe trei sferturi plină.

— Iar dacă ești implicat în vreun fel în moartea tatălui meu…

— Nu sunt.

— Dar dacă totuși ești… trebuie să știi că nimeni nu plânge după el.

Se ridică brusc, lovindu-și coapsele de marginea mesei.

— Te simți bine?

— N-am nimic, sunt doar obosită.

— Unde vrei să te duci?

— Acasă, unde o să încerc să uit toată povestea asta.

Am condus-o la mașină întrebându-mă dacă n-ar fi fost mai bine să-i ofer canapeaua mea pentru noapte, dar am ajuns la concluzia că ar fi fost o

idee proastă dintr-o mulțime de motive. În plus, nici nu cred că ar fi acceptat. Nici eu nu eram foarte sigur că mi-o doream atât de aproape. Mă mințise, la urma urmelor, și probabil că nici acum nu fusese complet sinceră.

Am rămas câteva secunde lângă mașina ei, în bătaia vântului. Gwen tremura.

— Ai continuat să recitești cărțile? mă întrebă.

— Am parcurs din nou *Istoria secretă,* i-am zis.

— Titlul acesta capătă brusc semnificații noi.

— Așa se pare, i-am răspuns râzând.

— Ți-a mai venit vreo idee?

— Din cărți?

— De oriunde.

— Pot să-ți spun ceva și să te rog să nu dai mai departe, dacă nu ești obligată?

— Nu mi-aș face griji în direcția asta. Nu uita că mi s-a interzis să iau legătura cu tine.

— Bun. E vorba de un nume care a apărut. Nu mă întreba cum, căci nu-ți pot spune. Dar, dacă mi se întâmplă ceva, ați putea să vă interesați de un anume Nicholas Pruitt.

Repetă numele pe litere.

— Cu ce se ocupă?

— Profesor de literatură engleză. Probabil că omul n-are nicio vină, dar…

— Am înțeles. Sper să nu pățești nimic și să nu am motive să-l caut.

Ne-am luat la revedere fără să simțim nevoia unei strângeri de mână și cu atât mai puțin a unei îmbrățișări. M-am întors acasă căzut pe gânduri, întorcând pe toate părțile discuția pe care tocmai o încheiasem.

Nu intrasem nici de douăzeci de minute când am luat hotărârea să mă duc la New Essex și să am o confruntare cu Nick Pruitt, în acea noapte. Îi găsisem adresa pe site-ul paginilor albe, apoi îi găsisem casa pe Zillow, un site de tranzacții imobiliare. Trăia într-o locuință unifamilială la marginea orașului, într-o suburbie de lângă universitate. Puteam să mă înființez acolo și să-i bat la ușă. Dacă Nick era Charlie, așa cum îmi dicta intuiția, m-ar fi recunoscut din prima. Poate că aș fi putut să discut rațional cu el, să văd ce vrea, să-l conving să se oprească. Pe de altă parte, dacă o făceam în noaptea

aceea, cine știe cum ar fi reacționat. Poate că nici nu era singur acasă.

Am luat decizia să plec cu mașina la New Essex a doua zi de dimineață și să-i pândesc mișcările de undeva din apropierea casei, să-l urmăresc puțin. Astfel aș fi putut obține anumite avantaje.

21.

A doua zi de dimineață, înainte de plecare, am trecut pe la librărie. Nero a apărut din subsol ca să mă salute, apropiindu-se hotărât, cu capul sus. L-am luat în brațe și l-am scărpinat sub bărbie. M-am întrebat adeseori dacă făcusem bine că-l salvasem și răspunsul a fost întotdeauna pozitiv. Nu știu dacă există cu adevărat o metodă prin care poți măsura gradul de fericire al unui animal, dar am convingerea că viața pe care o ducea la librărie îi plăcea. L-am lăsat jos și mi-am cules de pe haina de lână un fir de blană. Se gândiseră să colecteze mostre de păr de pisică în timpul cercetărilor privind moartea lui Norman Chaney? Le-au considerat importante sau irelevante? Habar n-aveam.

Am lăsat o listă cu sarcini pentru Emily și Brandon, apoi am ieșit în aerul rece al dimineții.

Peste o jumătate de oră eram în New Essex, parcat la marginea trotuarului, vizavi de locuința lui Nick Pruitt – o căsuță mică, pătrată, cu pod mansardat. Era ora opt dimineața și mă simțeam extrem de expus. Corning Street era aproape în întregime rezidențială, iar toate casele aveau locuri de parcare pe alei. Mașina mea sărea în ochi. Am întors, am parcat în fața unei băcănii de la colțul străzii, cam la o sută de metri de obiectiv, și am oprit motorul. Supravegheam în continuare casa lui Pruitt, iar dacă cineva mă întreba ce căutam acolo, aș fi putut pretexta că mă pregăteam să intru în magazin.

Geamurile mașinii începură să se aburească. Am curățat o mică porțiune în colțul din dreapta jos al parbrizului, doar cât să pot vedea în continuare strada, lăsat în scaun. Din când în când sorbeam câte o gură de cafea din termosul pe care-l luasem cu mine. Pe aleea din fața casei se vedea o mașină parcată – ceva sport care aducea cu un Porsche –, ceea ce nu însemna că era neapărat acasă. Lucra la universitate, aflată la câteva sute de metri distanță. Dacă ar fi avut cursuri dimineața, s-ar fi putut deplasa pe jos fără probleme.

Cum nu aveam altceva de făcut decât să aștept, am trecut mintal prin cărțile din listă, punându-le în legătură cu crimele. Dacă agentei Mulvey nu-i scăpase nimic, Charlie folosise drept inspirație patru din cele opt cărți

recomandate de mine, posibil cinci. Prima crimă, desigur, fusese comisă împreună cu mine – Eric Atwell și Norman Chaney, schimbul de victime din *Străinii din tren.* Apoi, Charlie recrease intriga din *Ucigașul ABC,* alegând însă indivizi cu nume de păsări. Bill Manso fusese omorât prin metoda din *Asigurare pentru moarte,* iar Elaine Johnson suferise aceeași moarte ca soția dramaturgului din *Capcană mortală.* Era posibil ca Steven Clifton să fi fost ucis după scenariul din *Istoria secretă*? Cum ar fi putut Charlie să știe despre Clifton? Sigur că ar fi putut. Știa despre mine și despre Claire. Cât de greu i-ar fi fost să afle că frecventase școala unde își făcea de cap, la vremea aceea, un profesor acuzat apoi de comportament nepotrivit? Ar fi fost dificil, dar nu imposibil. Mai rămâneau trei cărți, trei crime de imitat: *Misterul casei roșii, Intenție criminală* și *Înecații.* Era foarte posibil ca una dintre aceste crime să se fi petrecut deja, dar aveam motive să mă îndoiesc.

Pe la ora unsprezece am coborât din mașină, m-am întins și am intrat în băcănia de la colț. Era unul dintre locurile acelea care vând orice, de la lapte până la mirodenii, dar supraviețuiesc din lozuri și țigări. Am cumpărat de la bărbatul din spatele casei de marcat un baton de cereale și o sticlă prăfuită de apă plată, plătind cu banii jos. Întorcându-mă la mașină, am observat o tânără în blugi și cizme înalte care se îndrepta cu pași rapizi spre ușa lui Pruitt. Apăsă pe butonul soneriei chiar în momentul în care eu mă strecuram la loc pe scaunul din față. Sună din nou, bătu, apoi încercă să se uite înăuntru printr-unul dintre ochiurile de geam ale ușii. Până la urmă abandonă, își examină telefonul și ieși înapoi în stradă.

Am coborât din mașină și m-am luat după ea, spunându-mi că, dacă îl căuta pe Nick Pruitt, până la urmă avea să mă ducă la el.

Mergea repede, schițând chiar pași de fugă din loc în loc, forțându-mă să grăbesc și eu ritmul. La capătul străzii lui Pruitt o luă la dreapta, pe Gloucester Road, care urca puțin către New Essex University, și într-un final intră într-o clădire de cărămidă cu două etaje de la marginea campusului. Semnul de deasupra ușii indica Proctor Hall. Am sprintat până la ușa dublă din sticlă și am intrat într-un fel de antreu, apucând să zăresc silueta femeii grăbindu-se pe un coridor lung, în stânga. Bărbosul din spatele biroului de informații mă privea lung. I-am zâmbit și l-am salutat nonșalant, ca și cum aș fi fost de-al casei, apoi am luat-o de-a lungul culoarului luminat de neoane. Femeia dispăru după cea de-a treia ușă de pe

partea stângă, marcată cu o plăcuță metalică drept Sala de clasă 1C. Am aruncat o privire prin gemulețul întărit cu fire metalice. Un amfiteatru în trepte și o duzină de studenți tolăniți prin bănci. Am intrat și m-am așezat în capătul ultimului rând. Era o sală mare, care ar fi putut adăposti probabil o sută de persoane, ocupată în proporție de circa șaizeci la sută. Femeia își scosese haina neagră și căciula de lână și stătea în picioare în fața sălii, părând speriată.

— Din păcate, spuse ea, domnul profesor Pruitt nu poate ține cursul de astăzi. Sunt la dispoziția voastră pentru eventuale întrebări, dar, dacă nu apare nimic deosebit, ora de vineri dimineață se va desfășura conform programului, iar lecturile solicitate rămân aceleași.

Pe la mijlocul anunțului, studenții începuseră deja să-și strângă lucrurile și să se îmbrace la loc. M-am ridicat la rândul meu, am ieșit repede din sală și am pornit pe coridor spre ieșire, sperând că prezența mea trecuse neobservată. M-am îndreptat spre o bancă orientată cu fața spre Atlanticul gri-închis, sub cerul încărcat, așezându-mă așa încât să pot urmări ușile de la Proctor Hall. Studenții se scurgeau afară rapid, de teamă ca nu cumva profesorul să-și facă apariția și să le anuleze dimineața liberă.

Era limpede ce se întâmplase. Pruitt nu se prezentase la curs, nu răspunsese la telefon, nici la mesaje. Asistenta lui îl căutase în zadar acasă. Încercam să-mi reprim un sentiment neplăcut. Omului îi plăcea să tragă la măsea, din câte îmi povestise Jillian Nguyen. Poate că suferea de o mahmureală urâtă, poate că se întâmpla destul de des să-l caute asistenții pe acasă, cu mai mult sau mai puțin succes.

Am rămas cu ochii asupra intrării în sală, curios să văd dacă femeia avea să se întoarcă acasă la profesor. Amintindu-mi însă că, după cum spusese, urma să rămână în clădire până la încheierea cursului anulat, m-am ridicat și am pornit în jos spre strada lui Pruitt. Instinctul mă îndemna să mă sui înapoi în mașină și să mă întorc acasă. Ceva se petrecuse. În minte îmi răsări un vers dintr-un poem – *cineva a murit, până și copacii o știu*. Îmi trebuiră câteva minute ca să-mi amintesc că era din Anne Sexton, probabil o elegie pentru părinți. În timp ce mă apropiam de casa lui Pruitt am privit copacii de pe marginea străzii Corning. Toți erau desfrunziți, desigur, profilați ca niște forme negre, ca niște creioane enorme pe cerul sumbru. Era greu să ți-i imaginezi plini de viață și de culoare, într-o zi de vară. Da, *cineva a murit,* dar trebuia s-o văd cu ochii mei.

Am intrat pe alee, pe lângă mașina parcată acolo. Am tras, cu mănușile pe mâini, ivărul care ținea închisă portița de lemn de la curtea din spate. Pe jos se vedeau petice de zăpadă înghețată. Sub o prelată se ghicea forma unui grătar, singurul obiect din curtea pătrată. La baza gardului se adunaseră straturi de frunze uscate pe care nimeni nu se obosise să le adune.

Am urcat cele trei trepte care duceau spre o mică verandă. Prin ochiul de geam al ușii din spate se vedea bucătăria, cu linoleum pe jos, iar dincolo de ea, o sufragerie cu o masă lungă în mijloc. Am împins ușa, dar era încuiată. Am ciocănit în geam și mă pregăteam să-l sparg cu pumnul, când am observat șirul de ghivece de pe marginea verandei. M-am aplecat și le-am ridicat rând pe rând. Sub un ghiveci cu rozmarin am găsit o cheie argintie. Am apucat-o între degetele înmănușate, am potrivit-o în broască și am intrat.

— Bună ziua! am strigat din prag și am așteptat puțin.

Niciun răspuns.

Am traversat bucătăria înzestrată spartan și am trecut fără grabă în sufragerie, așteptând ca ochii să mi se adapteze la lumina slabă din interior. Toate ferestrele erau acoperite cu perdele grele. Din sufragerie se vedea camera din față, dominată de o canapea masivă. Pruitt stătea așezat la capătul îndepărtat, cu tălpile pe podea și palmele deschise pe coapse. Capul, dat complet pe spate, se odihnea pe perna spătarului. Mi-am dat seama dintr-o privire că era mort: fixitatea nefirească, gâtul expus și capul răsturnat într-un unghi incomod.

Șocul vederii cadavrului se suprapunea cu revelația că Pruitt nu era Charlie. Fusesem profund convins că identificasem criminalul, dar în mod clar că mă înșelasem. Mai rămânea posibilitatea vagă ca remușcările pentru faptele comise să-l fi împins pe Pruitt-Charlie să bea până căzuse în comă. Știam, în sinea mea, că nu așa stăteau lucrurile. Pruitt fusese omorât de Charlie, care mi-o luase înainte.

În cameră plutea un puternic miros de whisky, iar pe covorul persan subțire zăcea o sticlă răsturnată. Am mijit ochii și am recunoscut, după firul auriu care decora gâtul recipientului cu secțiune triunghiulară, că era un scotch, deși nu-mi aminteam marca. În aer se mai simțea un miros, ceva care-mi amintea de spitale. M-am mai apropiat puțin, oprindu-mă în pragul ușii. Pe pieptul bluzei lui Pruitt se vedeau urme de vărsătură.

Conștient că era exclus să intru în încăpere cât timp cadavrul se afla

acolo, am aruncat o privire în jur. Pe margini se aflau, deloc surprinzător, rafturi pline cu cărți, iar într-un colț, un televizor cu ecran plat și ceea ce părea un vechi sistem stereo. Pe peretele din spatele canapelei atârna un poster înrămat, afișul unei reprezentații a piesei lui Shakespeare *Poveste de iarnă,* ilustrat cu desenul unui urs cu o coroană pe cap. Am sesizat că, în afara sticlei răsturnate pe covor, prin casă nu se mai vedea nicio sursă de alcool.

M-am retras încet în bucătărie; nici acolo nu am găsit vreo urmă de băutură. Am deschis frigiderul. Era destul de gol, dar pe un raft trona un pachet de șase beri. Le-am examinat mai atent și am constatat că erau fără alcool. L-am închis la loc, întrebându-mă dacă mai avea rost să scotocesc prin casă, dacă nu riscasem deja prea mult. Știam ce se întâmplase aici, desigur, deși încă nu avusesem timp să procesez detaliile. Era scena din *Intenție criminală*. În carte, o femeie dependentă de droguri este ucisă, aparent accidental, cu o supradoză. Era evident că Pruitt se lăsase de băut, dar Charlie îl făcuse cumva să bea din nou alcool, servindu-i ceea ce trebuia să pară o doză fatală.

Bucătăria fu umplută brusc de sunete ascuțite, ca trilurile unor păsări, făcându-mă să tresar speriat, cu inima bubuind nebunește. Era telefonul victimei, lăsat la încărcat lângă prăjitorul de pâine. M-am apropiat și am văzut că pe ecran apărea numele Tamara Strahovski. Era probabil asistenta, care încerca în continuare să dea de el. Cât va mai dura până va solicita vizita unei patrule de poliție? Nu aveam de unde să știu. Am hotărât pe loc să inspectez rapid casa – cinci minute, niciunul în plus.

Bucătăria avea două uși interioare. Am intrat pe cea de-a doua, care conducea într-un hol întunecos de unde se ajungea la o baie de serviciu și la încăperea unde Pruitt își amenajase biroul. O masă de lucru cu un laptop deschis pe ea și alte rafturi, pline cu nenumărate exemplare din propria lui carte, *Peștișorul.* Știam de la Brian Murray că autorii primesc un anumit număr de exemplare de la editură, dar nici pe departe atât de multe câte se vedeau aici. *Peștișorul* se lăfăia pe două rafturi de bibliotecă, iar pe jos, pe lângă pereți, tronau mai multe teancuri. Trebuie să fi fost câteva sute de bucăți. M-am întrebat dacă nu cumva își achiziționa cartea din librării, ca să impulsioneze vânzările. Din birou am ajuns într-o cameră de trecere de unde porneau scările spre etaj. Am aruncat o privire în dormitor, mult mai dezordonat și mai sărăcăcios mobilat decât camerele de la parter. Pe jos

zăcea un maldăr de haine, patul era nefăcut, iar pe perete se vedea alt afiș al unei piese de teatru, de această dată *A douăsprezecea noapte*. Fiind mai aproape, am putut citi că spectacolul fusese produs de New Essex Community Playhouse, în regia lui Nicholas Pruitt. Înainte să ies din dormitor am aruncat o privire spre comoda pe care tronau fotografii. Majoritatea erau instantanee vechi de familie, dar printre ele am recunoscut o poză care-l înfățișa alături de Jillian Nguyen, în fața unei clădiri care părea să imite arhitectura teatrului Globe de la Londra.

Am ieșit pe unde intrasem, am pus cheia la loc sub ghiveciul de rozmarin, m-am întors la mașină și am pornit înapoi spre Boston.

22.

Nu mai intrasem pe site-ul Duckburg din 2010, când aranjasem schimbul de crime. Mă gândeam însă că ar fi fost momentul să revin la locul faptei, în speranța unui contact cu Charlie. Din câte știam, adresa îmi rămăsese salvată pe laptopul de la serviciu. Era după-amiaza devreme și mă îndreptam pe jos de acasă înspre Old Devils. De câte ori clipeam, în fața ochilor îmi apărea trupul neînsuflețit al lui Nick Pruitt zăcând placid pe canapea, cu capul dat pe spate și gura larg deschisă.

Am împins ușa librăriei. În spatele casei de marcat, Emily finaliza o vânzare. Am auzit vocea lui Brandon înainte să-l văd.

— S-a strâns toată gașca, rosti cu vocea lui răsunătoare.

Stătea ghemuit în dreapta mea, căutând probabil o carte pe rafturile cele mai de jos, ca să completeze o comandă.

— Nu pentru multă vreme. Îmi pare rău că v-am lăsat să vă descurcați singuri așa de mult, i-am zis.

— Ce-ai pățit? mă întrebă tânărul, ridicându-se victorios cu *Spionul care venea din frig* a lui John le Carré în mână.

— Ca să fiu sincer, nu m-am simțit prea bine, am dat drumul la prima minciună care mi-a trecut prin minte. Un acces de oboseală, cu dureri articulare. Habar n-am de la ce.

— Mă rog, sper că n-ai venit ca să ne molipsești și pe noi. E. și cu mine ne-am descurcat de minune, nu-i așa, E.?

Emily nu-i răspunse, dar ridică ochii din spatele tejghelei. Bărbatul pe care îl servea, un client destul de fidel, care nu rata niciodată noile romane ale lui Michael Connelly, dar al cărui nume îmi scăpa, se îndrepta spre ieșire.

— Am ceva de lucru la birou, apoi mă duc înapoi acasă, promit, le-am spus și m-am îndreptat spre spatele magazinului, în timp ce Brandon începuse să-i povestească lui Emily că mama lui fusese răcită la un moment dat timp de un an întreg.

L-am găsit pe Nero încovrigat pe fotoliul meu. A ridicat capul, s-a întins, apoi a sărit jos. M-am așezat la computer îngrijorat brusc că poate ștersesem linkul către site – ceea ce ar fi fost gestul înțelept –, dar l-am

găsit îndată ce m-am conectat la internet. Am intrat din nou în contul meu, m-am dus la secțiunea numită „Troc” și am trecut rapid prin ultimele cincizeci de intrări. Erau obișnuitele oferte de muncă cu plata în sex sau droguri. Mai apăreau și anunțuri ciudate, ca un tip care dădea întreaga colecție de pantofi a soției („conține cel puțin opt perechi de Jimmy Choo”) contra unui bilet la un concert extrem de popular al lui Bruce Springsteen. N-am găsit nimic legat de *Străinii din tren,* ceea ce nu m-a surprins deloc. Charlie nu avea nevoie să intre în legătură cu mine pentru că, într-un fel, deja era. Știa precis cine sunt. Cu toate acestea, merita să încerc să-i trimit un mesaj, în cazul în care mai urmărea site-ul.

Mi-am creat o falsă identitate, sub numele Farley Walker, și am scris: „Dragă fan al romanului *Străinii din tren,* aș vrea să-ți mai propun un schimb. Te vei recunoaște când vei citi mesajul”. M-am holbat la text câteva minute, apoi l-am postat, așteptându-mă să apară imediat un răspuns. Văzând că nu se întâmplă nimic, m-am deconectat de pe Duckburg și am dat o căutare după New Essex University, ca să văd dacă transpirase ceva în presă. N-am găsit nimic, ceea ce nu m-a surprins. Chiar dacă trupul lui Pruitt fusese descoperit deja, evenimentul nu merita să intre pe fluxurile de știri. Cine și-ar fi bătut capul cu moartea unui alcoolic pocăit care o apucase din nou pe căi greșite? Dacă Charlie nu comisese vreo greșeală, era o crimă perfectă. Nimeni n-ar fi suspectat un caz de omucidere.

M-am întrebat cum reușise. Cel mai probabil, se înființase la ușa profesorului cu sticla de whisky într-o mână și o armă în cealaltă și îl forțase să bea. Probabil că strecurase un drog în whisky, ca să fie sigur de rezultat.

Întrebarea principală era cum de ajunsese Charlie la Pruitt. Singurii oameni care îmi cunoșteau interesul pentru individ erau Marty Kingship și Jillian Nguyen. Desigur, Pruitt avea o legătură cu Norman Chaney, iar dacă Charlie aranjase asasinarea lui Chaney, atunci și el avea o conexiune cu Pruitt. Mi-am adus aminte de cartea *Peștișorul,* pe care o lăsasem aici, la librărie. Emily se întorsese la biroul ei și se ocupa de comenzile primite pe internet, așa că m-am îndreptat spre casa de marcat. *Peștișorul* era exact unde îl lăsasem. Dându-mi seama cât de puternic m-ar fi incriminat prezența cărțuliei, mai ales că o furasem de la bibliotecă, am decis că trebuia cu orice preț s-o iau de acolo.

— Te-a căutat cineva aseară, mă informă Brandon.

— Da? Cine?

— Soția lui Brian Murray, Tess, parcă o cheamă.

— Oh, a spus ce voia cu mine?

— Nu. A zis ceva de genul că nu mai trecuse de multă vreme pe la noi, dar părea puțin dezamăgită de absența ta. Parcă nu locuiește la Boston. În orice caz, nu pe frigul ăsta, nu?

— Brian și-a rupt mâna. M-am văzut cu ei acum două seri și îmi închipui că acum trebuie să stea cu el, să-l ajute să se descurce.

— Ah, ce haios, a chicotit Brandon.

Mie îmi venea greu să înțeleg prin ce era amuzantă situația. Pe de altă parte, vizita lui Tess la magazin nu mă mira. La urma urmei, lucrase și ea cu cărți, ca agent de presă, și eram sigur că se săturase să facă babysitting cu soțul ei. Cu toate acestea, mă nedumerea modul în care își luase rămas-bun de la mine în fața barului de la hotelul Beacon Hill.

— A cumpărat ceva?

— Nu, dar a aranjat toate cărțile lui Brian Murray în locul nostru.

— De ce nu mă miră?

Înainte să plec, am copiat adresa complicată a site-ului Duckburg pe o bucățică de hârtie, ca să intru de pe laptopul de acasă, am luat *Peștișorul* și mi-am informat angajații că o vreme vor rămâne din nou singuri. În aer începuseră să joace fulgi mărunți de zăpadă. Ne amenința încă un viscol, nu la fel de puternic precum precedentul. Gândurile mi se tot îndreptau spre vizita lui Tess Murray la librărie. Oare văzuse cartea lui Pruitt lăsată pe tejghea? Și dacă da, ce importanță avea? Încercam să mă liniștesc, dar ideea nu-mi dădea pace.

Am deschis ușa de jos și am urcat în mansarda mea, unde era surprinzător de rece. Lăsasem ferestrele întredeschise, deși nu-mi aduceam aminte s-o fi făcut. Le-am închis și am intrat imediat pe site-ul Duckburg. Niciun răspuns. Am dat o căutare după Tess Murray, căci îmi dădusem seama că nu știam nimic despre ea, cu excepția faptului că era soția partenerului meu de afaceri și că lucrase în presă. Pe LinkedIn figura un profil care i s-ar fi potrivit, dar nu avea fotografie. Cita, ca fost loc de muncă, o editură mare și o companie numită Snyman Publicity. Mi-am amintit că Snyman fusese numele ei înainte să și-l schimbe în Murray. În prezent, apărea că lucrează la Treasure Chest din Longboat Key, Florida, respectiv magazinașul de bijuterii pe care îl administra. M-am întrebat dacă

ieșise din industria editorială din cauza asocierii cu Brian Murray. Când se căsătoriseră se iscase un mic scandal, nu doar pentru că ea îi stricase căsnicia, ci și pentru că era mult mai tânără. Și mult mai frumoasă decât fosta. Cei peste zece ani petrecuți împreună nu-i amelioraseră cu nimic reputația de vânătoare de moșteniri.

Mi-am amintit o istorioară, povestită probabil de un alt autor local de ficțiune polițistă, din vremea când Tess lucra încă în publicitate și începuse să se vadă cu actualul meu asociat. Era la un cocktail când cineva făcuse o observație răutăcioasă despre modul în care Brian scotea la foc automat, de ani de zile, romane tot mai plictisitoare. Acuzația nu era lipsită de temei, în opinia mea, dar Tess îi trăsese o palmă persoanei care îndrăznise s-o spună cu glas tare și părăsise petrecerea în trombă. Îmi mai aminteam că omul de la care aflasem povestea încerca să-mi demonstreze cât era de nebună femeia, dar eu o luasem ca pe o dovadă de iubire autentică pentru Brian. Eram încrezător în trăinicia căsniciei lor.

Mi-am verificat telefonul, ca să văd dacă aveam coordonatele lui Tess Murray. Le aveam, atât adresa de e-mail, cât și numărul de mobil. I-am trimis un mesaj:

> „Bună, Tess. Sunt Malcolm, dacă nu recunoști numărul. Am auzit că m-ai căutat la magazin. Hai să mâncăm împreună, toți trei, zilele astea. Abia aștept să mai povestim”.

Am stins ecranul telefonului, dar nici n-am apucat să-l pun deoparte că am auzit soneria: „Da!!! Vino la noi mâine-seară!!!” îmi răspundea Tess.

I-am scris la rândul meu că acceptam cu plăcere și am întrebat-o pe la ce oră și dacă voia să aduc ceva.

„Șapte. Doar pe tine!!!”, a venit replica atât de rapid, încât m-am întrebat când avusese timp să tasteze cuvintele. După semnele de exclamație pusese și o inimioară roșie.

Mi-am luat o bere din frigider și m-am hotărât să-mi fac o omletă cu brânză, deși de când văzusem cadavrul lui Pruitt îmi pierise pofta de mâncare. Am pus o colecție de CD-uri cu Michael Nyman în playerul meu antic și am ascultat mai întâi melodia de generic a filmului *Finalul relației*. Am mâncat omleta, mi-am deschis încă o bere și m-am oprit în fața bibliotecii, la raftul unde țineam cărțile lui Brian Murray. Le aveam aproape

pe toate și, cu siguranță, pe cele mai recente, pentru că Brian organiza întotdeauna lansările la Old Devils și îmi oferea câte un exemplar cu autograf. Aveam însă și câteva dintre primele lui romane cu Ellis Fitzgerald, în ediții ieftine, pe care le citisem pe la zece ani. Îmi amintesc că nu trebuia să mi le procur de la Annie's Book Swap, pentru că mama era fan Ellis Fitzgerald și le cumpăra chiar ea. Primele erau chiar bune, asemănătoare cu cele ale lui Ross MacDonald, dar mai amuzante. În plus, pe vremea aceea un detectiv femeie – dură și justițiară – era ceva novator. Brian îmi povestise de mai multe ori că, în versiunea inițială a primei sale cărți cu Ellis Fitzgerald, personajul principal fusese bărbat. Agentul lui îi spusese că romanul era bun, dar cam lipsit de originalitate. Transformase detectivul în femeie fără să modifice nimic în rest și dăduse lovitura la vânzări.

Am scos din bibliotecă *Punctul sensibil*[{34}]. Era al treilea volum din seria Ellis Fitzgerald, laureat al Premiului Edgar și temă de eternă dezbatere între fani, care fie îl plasau primul pe lista preferințelor, fie îl detestau. În ce mă privește, era romanul meu favorit sau, în orice caz, fusese atunci când îl citisem, în adolescență. La finalul cărții precedente din serie, *Sânge cumpătat*[{35}], tipul cu care Ellis se certa și se împăca periodic, Peter Appleman, este ucis de un mafiot din Boston, iar eroina îl răzbună asasinându-i sistematic și brutal pe toți cei implicați în moartea sa. Cartea nu are mare lucru în comun cu celelalte din ciclu. Lipsesc cu desăvârșire clienții ridicoli și ironiile lui Ellis, ceea ce o face să semene mai mult cu una dintre cărțile lui Richard Stark Parker.

Am luat *Punctul sensibil* cu mine pe canapea, împreună cu încă o sticlă de bere. Cartea fusese citită atât de des, încât unele pagini se desprindeau din legătura plină de crăpături. Pe coperta neagră trona un revolver cu butoiașul gol deschis, lăsând să se vadă locașurile cilindrice ale celor șase gloanțe. Am deschis-o la pagina de gardă, unde, în colțul de sus, mama își înscrisese numele, Magaret Kershaw, și data când o cumpărase, iulie 1988. Prin urmare, aveam treisprezece ani pe vremea aceea și puteam afirma cu siguranță că așteptasem cu nerăbdare să pun mâna pe carte, probabil imediat după ce o terminase ea. Cred că m-a avertizat că povestea e foarte violentă, ceea ce n-a făcut decât să-mi ascută curiozitatea.

Brian Murray își dedicase romanul primei neveste, Mary. N-am cunoscut-o, dar prietenul meu îmi explicase la un moment dat că trebuise

să-i dedice aproape toate cărțile pe care le scrisese, pentru că altfel stătea bosumflată zile în șir. Considera că principalul avantaj pe care îl dobândise după divorț era libertatea de a-și dedica operele altor oameni din viața lui.

Am început să citesc și m-a prins de la primele pagini. Povestea se deschide cu Ellis care se întâlnește cu șeful mafiei din Boston în barul de la Ritz și îi dă o listă de nume: „Fie îi termini tu, fie mă ocup eu. Faci cum vrei". Bărbatul o ia peste picior, îi spune să dea uitării trecutul și să meargă înainte. Restul cărții, încărcat de suspans și acte violente, descrie urmărirea maniacală a celor care i-au omorât iubitul, creionând imaginea unei persoane puțin psihotice. După fiecare crimă, își dă cu ruj pe buze și sărută victima, semnându-și astfel răzbunarea. Cartea se termină tot la Ritz, unde eroina bea Chardonnay cu capul mafiei, care își cere iertare că a subestimat-o, după care amândoi decid că echilibrul a fost restabilit. Când tipul o întreabă despre ruj, ea îi răspunde: „Am vrut să le dau un impuls polițiștilor. Nimic nu le place mai mult decât un ucigaș care își lasă semnătura la locul faptei. Îi face să se creadă într-un film cu Clint Eastwood".

Am terminat cartea înainte de miezul nopții și am continuat să mă gândesc la semnăturile asasinilor. Trăgând linie, acesta era modul de lucru al lui Charlie. Lăsa întotdeauna o urmă, o marcă proprie, un semn prin care declara că ucigașul e mai important decât victima. Poate că fusese motivat de răzbunare sau de un sentiment al justiției atunci când îmi ceruse să-l omor pe Norman Chaney, însă acum se plasa pe el în centrul atenției. Odată cu lista mea. Și cu mine, probabil. Ce fel de persoană se plasează deasupra victimelor? Ce fel de persoană dezvoltă o obsesie pentru o listă de cărți?

Dacă ajungi în pană de idei când scrii o carte, culcă-te, lasă subconștientul să lucreze pentru tine, era unul dintre trucurile scriitoricești pe care mi le împărtășise Brian. Am hotărât să-i urmez sfatul și să mă culc, în speranța că, pe lângă odihnă, voi obține și niște răspunsuri.

23.

Mi-am petrecut dimineața următoare răsfoind cărțile lui Brian Murray. Chiar i-am citit, pe repede înainte, ultima apariție, *Să mori puțin*[{36}], unde Ellis Fitzgerald rezolvă o serie de crime petrecute într-un liceu local. Romanul era atât de desuet, încât îți provoca o oarecare jenă. Brian detesta documentarea. Îmi lăsa impresia că pregătirea romanului se redusese la vizionarea filmului *Băieții din cartier*[{37}], urmat de pelicula în care Michelle Pfeiffer le făcea educația puștanilor din cartiere[{38}].

După ora prânzului am primit un telefon de la agenta federală Perez, care mi-a amintit că nu le comunicasem încă programul meu din zilele în care se petrecuseră crimele.

— Îmi cer scuze, am fost foarte ocupat. Vi le pot trimite acum? Dați-mi datele, și o să încerc să-mi amintesc pe unde eram la momentul respectiv.

— E în regulă, mi-a răspuns.

Mi-am deschis calendarul de pe laptop și am început să comparăm datele; m-a întrebat mai întâi despre Elaine Johnson.

— I-am transmis această informație agentei Mulvey, am spus. Eram la Londra când a murit. Pe 13 septembrie, nu?

— Corect, veni răspunsul lui Perez.

A continuat cu Robin Callahan, care fusese împușcată pe 16 august 2014. Nu aveam nimic în calendar pentru data respectivă, prin urmare, fusesem la serviciu. Agenta FBI m-a întrebat dacă cineva putea confirma prezența mea la librărie. Șaisprezece august picase într-o vineri, așa că i-am zis că cei doi angajați ai mei lucraseră probabil în ziua respectivă și că îi stăteau la dispoziție, dacă dorea să discute cu ei. A urmat Jay Bradshaw, care fusese omorât în bătaie în garajul lui din Dennis, în Cape Cod, într-o zi de 31 august.

— Chiar în duminica aceea am zburat la Londra.

— La ce oră?

— Decolarea era la șase și douăzeci, prin urmare am plecat spre aeroport la trei.

— Cam devreme, a comentat.

— Știu. Îmi place să ajung la aeroport cât de devreme pot. Prefer să

aștept decât să alerg pe acolo.

Pentru celelalte două cazuri care o interesau – Bill Manso și Ethan Byrd – nu aveam niciun alibi solid, i-am spus că fusesem probabil la librărie.

— Îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta mai mult.

— Deja ne-ați fost de mare ajutor, domnule Kershaw. Aș vrea să-mi trimiteți numărul zborului cu care ați plecat la Londra, dacă îl mai aveți.

— Desigur, i-am zis, hotărând să nu-i reamintesc că i-l transmisesem deja agentei Mulvey.

— Doar ca să fim siguri, poate că vă amintiți ce făceați pe 22 august 2011.

— Încerc. Ce s-a întâmplat atunci?

— Este data la care Steven Clifton și-a pierdut viața într-un accident de bicicletă lângă Saratoga Springs.

— I-ați mai menționat numele, dar nu știu cine este această persoană. Agenta Mulvey nu mi-a spus nimic despre el.

— Cazul lui figura în notele colegei noastre.

Am început să caut în urmă prin calendar. Mă pregăteam să inventez ceva, dar în cele din urmă am spus:

— Cred că lucram în ziua aceea. Sincer, a trecut mult de atunci, nu am notat nimic în agendă.

— Nu este nicio problemă, domnule Kershaw, dar trebuia să vă întreb.

— Am înțeles, i-am răspuns, gândindu-mă că discuția se îndrepta spre final.

— Știu că v-am mai întrebat, reveni femeia după o tuse scurtă, dar când ați fost contactat de agenta Mulvey, v-a apărut imediat drept evidentă conexiunea dintre lista dumneavoastră de recomandări și seria de crime nerezolvate? Aș dori să-mi răspundeți din nou.

— În prima clipă, nu, n-am fost convins că ar exista o legătură, dar poate a fost doar un prim impuls de negare. Este destul de penibil, vă dați seama, să publici o înșiruire banală de titluri și să descoperi că cineva o folosește ca să omoare oameni.

— Îmi dau seama.

— A început cu seria de crime pornind de la nume de păsări, spunându-mi că a făcut legătura cu romanul *Ucigașul ABC*.

— De Agatha Christie?

— Exact. Sincer, mi s-a părut o exagerare, dar cazul bărbatului găsit pe

calea ferată – Bill Manso – părea inspirat din *Asigurare pentru moarte.* Am fost pe deplin convins abia când am văzut colecția de cărți din casa răposatei Elaine Johnson. Devenise evident. Mai mult, era limpede că ucigașul voia ca eu să știu că-mi folosește lista. Sau poate că voia să-mi însceneze ceva. Nu știu ce să spun. Am discutat mult despre asta.

— Cine? Dumneavoastră și agenta Mulvey?

— Da. Ne-am întrebat care era obiectivul asasinului, Charlie – așa l-am numit –, ce dorea să obțină prin aceste crime? Am ajuns la concluzia că făcea eforturi să respecte, pe cât de fidel posibil, scenariul crimelor din cărți.

— Mi-ați putea explica una dintre notițele ei? A scris trei nume lângă care a notat „crimele cu păsări" și întrebarea „Care a fost ținta reală?" Aveți idee ce-a vrut să spună?

— În *Ucigașul ABC* sunt comise o serie de asasinate menite să pună anchetatorii pe pista unui maniac scăpat de sub control. De fapt, ucigașul dorea să elimine o persoană anume, o singură victimă. Toate celelalte serveau drept acoperire.

— Prin urmare, credeți că aceste „crime cu păsări" ar încerca să imite intriga din roman?

— Nu știu ce să cred, dar nu putem exclude posibilitatea.

— La fel de posibil este ca toate aceste crime – cele legate de lista dumneavoastră – să acopere una singură.

— Este posibil, desigur, dar nu a mers cam departe?

— Ba da. Agenta Perez lăsă o pauză lungă, făcându-mă să mă întreb dacă fuseserăm deconectați sau doar căzuse pe gânduri. Într-un târziu a reluat: Așadar, după părerea dumneavoastră, care dintre cele trei victime din seria numelor de păsări ar putea fi ținta reală?

— Dacă ar trebui să aleg un răspuns, aș spune Robin Callahan, pentru că a fost celebră și și-a făcut numeroși dușmani.

— Așa mă gândeam și eu, zise și tăcu din nou. Îmi permiteți să vă contactez din nou, dacă mai am întrebări?

— Vă răspund oricând cu plăcere.

După încheierea convorbirii am sunat la Old Devils.

— Te simți mai bine? m-a întrebat Emily.

— Ceva mai bine, dar nu mi-am revenit complet.

— Stai acasă, aici totul e în regulă.

Eram pe punctul să închid, dar mi-a venit ideea să profit c-o prinsesem la telefon ca să-i pun câteva întrebări.

— O să-ți dau o listă de nume. Te rog să-mi spui dacă îți par cunoscute.

— O, sigur.

— Ethan Byrd?

— N-am auzit de el, veni răspunsul după o scurtă pauză.

— Jay Bradshaw?

— Nu.

— Robin Callahan?

— Bineînțeles. Prezentatoarea aia de știri nebună care a fost omorâtă. Sunt sigură că cineva o să publice un bestseller despre moartea ei.

— De ce spui că era nebună?

— Nu știu, așa am auzit pe undeva. N-a scris o carte despre avantajele adulterului?

— Ba da.

După ce am închis m-am mai gândit puțin la posibilitatea ca Robin Callahan să fi fost ținta reală din spatele seriei de trei asasinate care aveau în comun numele unor păsări. Charlie trebuie să fi avut pe cineva în minte la început. Știa că dorește să imite crimele din *Ucigașul ABC* și știa că nu va utiliza alfabetul, ca în carte. Dacă voia s-o ucidă pe Robin Callahan, nu-i rămânea decât să găsească încă două victime cu nume legate de păsări ca să-și mascheze crima. Iar Robin Callahan era victima perfectă, la câți oameni reușise să enerveze. Susținuse deschis adulterul și distrusese două căsnicii.

După-amiază am dormit pe canapea. Am visat din nou că eram hăituit, ca de obicei. Aceste vise, în care brusc părinții mei, prietenii și profesorii se transformau în monștri de care trebuia să mă ascund, mă urmăreau încă din copilărie. În cele mai rele coșmaruri eram incapabil să mă mișc, picioarele îmi erau grele, parcă înfipte în sol. În după amiaza aceea, pe canapea, singura persoană de care nu fugeam în vis era agenta Gwen Mulvey. Se afla lângă mine și încercam amândoi să scăpăm de hoarda însetată de sânge. Când m-am trezit, m-am dus repede la baie și am încercat să vomit, dar n-am reușit.

M-am îmbrăcat pentru cină cu o cămașă bleumarin ecosez, o pereche de pantaloni închiși la culoare și puloverul meu preferat, din cașmir, pe gât. Îl primisem cadou de la Claire, la ultimul Crăciun pe care-l petrecuserăm

împreună. Aranjându-mă în fața oglinzii înalte, am întrebat-o în gând cum arătam. „Arăți foarte bine. Întotdeauna arăți foarte bine”, mi-a răspuns. Mi-am imaginat-o trecându-și degetele prin părul meu scurt, încărunțit.

„Ce să fac?” am întrebat-o. „Ce să fac cu toate crimele astea?”

„E problema ta, tu trebuie s-o rezolvi”.

Era o replică pe care mi-o dădea mereu, dar referindu-se întotdeauna la ea. Așa îmi spusese după ce recunoscuse că se apucase din nou de droguri. Mă oferisem s-o ajut, dar mă respinsese: „Ah, nici gând. E mizeria mea, eu trebuie s-o rezolv”. Întotdeauna fusesem de părere că această trăsătură a ei – capacitatea de a-și asuma greșelile – era un lucru bun. Acum nu mai sunt așa de sigur. Viața ei era un dezastru, dar încerca din răsputeri să evite confruntările, să nu deranjeze pe nimeni, să ia toată vinovăția pe umerii ei. Nu-i păsa că-și făcea rău, însă n-ar fi rănit în ruptul capului pe altcineva.

Evitarea coliziunilor era principala ei prioritate. Nu voia să lase pe nimeni să aibă grijă de ea.

E mizeria mea.

Ei bine, se înșela.

24.

Am ieșit din casă fără să verific vremea și am descoperit că ninsoarea se întețise. Cobora în vălătuci groși, se agăța de crengile copacilor și de tufișuri, dar se topea rapid pe trotuare și pe drum.

Înainte s-o iau spre casa lui Brian din South End, m-am oprit la un magazin de vinuri de pe Charles Street și am cumpărat o sticlă de durif[39]. Am dat să ies din magazin, dar m-am răzgândit și am cumpărat și o sticlă de Zwack, un lichior unguresc din plante care-mi place. M-am îndreptat apoi spre Old Devils, unde Brandon și Emily se pregăteau să închidă pentru noapte. Înainte să intru, am rămas o clipă afară, în zăpadă, admirând prin vitrină interiorul cald al librăriei. Brandon stătea de vorbă cu o clientă; deși nu puteam distinge cuvintele, vocea lui de bariton se auzea până în stradă. Emily se agita în spatele tejghelei. În fiecare vineri seara și toată ziua de sâmbătă lucram de obicei toți trei. Mă simțeam ciudat acolo, afară, spionându-mi colegii. Lumea mergea mai departe, cum se spune.

Am intrat și l-am salutat pe Brandon, întinzându-i sticla de Zwack.

— Ce? a exclamat prelung.

— O ofrandă de pace. Am remușcări că am lipsit atât de mult în ultima vreme și v-am lăsat să duceți tot greul.

— Da, chiar a fost greu, zise, după care se îndreptă spre partea din spate ca să-i arate cadoul lui Emily.

Am salutat-o pe clientă, o tânără autoare locală care ținuse o prezentare la librăria noastră cu un an în urmă. Nu reușeam deloc să-mi amintesc numele ei.

— Cum merge? mă întrebă.

Avea ochi mari, negri, apropiați, și o față îngustă. Faptul că-și purta părul drept, castaniu-închis cu cărare pe mijloc o făcea să pară ieșită din lumea desenelor lui Edward Gorey.

— Merge bine, i-am răspuns. Tu ce mai faci?

Înainte să apuce să-mi răspundă, Brandon o scosese pe Emily din birou și-mi făcea semn să mă apropii.

— Da, și tu, Jane!

Numele complet al fetei îmi răsări brusc în minte: Jane Pendergast.

Scrisese un roman polițist numit *Bufnița se va apleca*[{40}]. Ne-am apropiat de Brandon, care turna lichior din sticlă în paharele mici, de apă, pe care le țineam în spate.

— Vii să te uiți la cărți și te alegi cu ceva de băut, am glumit cu clienta noastră.

— Face parte din familie, mi-a răspuns imediat Brandon, moment în care Emily, cu paharul în mână, s-a înroșit brusc. Ah, nu știai?

— Eu și cu Jane suntem împreună, interveni Emily.

— Așa se explică de ce îi așezi întotdeauna cărțile la vedere.

Acum, și Jane părea jenată. Dându-mi seama că gluma mea nu prinsese, am ridicat paharul într-un toast pentru Old Devils.

Emily se cutremură după prima înghițitură și vru să știe ce este Zwackul. I-am răspuns că nu-i cunoșteam precis compoziția, dar părea potrivit pentru vremea de afară, ca băutura aceea pe care se presupune că ți-o aduce un câine Saint-Bernard când ești prins într-o avalanșă. Am mai stat puțin cu ei, refuzând însă al doilea pahar. Se apropia ora șapte, când închideam de obicei, iar eu ar fi trebuit să fiu în South End. Dintr-odată, am simțit că nu mai voiam să plec. Mă simțeam bine la librărie și mă temeam de ceea ce mă putea aștepta acasă la Brian. I-am scris lui Tess că ajung pe la șapte și jumătate, apoi i-am ajutat pe Brandon și pe Emily să închidă magazinul. Jane a rămas cu noi, așteptându-și iubita.

Am pornit spre Boston Common pe jos. Temperatura continuase să scadă și zăpada se așeza pe trotuare. Am trecut pe lângă lacul înghețat, plin de patinatori, am coborât pe Tremont Street și am traversat râul Pike, intrând în South End. În ciuda vremii reci, oamenii ieșiseră, ca în fiecare vineri seara, umplând barurile și restaurantele. Familia Murray locuia într-o casă cu fațada din cărămidă aparentă, pe o stradă rezidențială. Ușa de la intrare era vopsită într-o nuanță bleumarin închis. Când am apăsat pe sonerie, am auzit un sunet de clopoțel cristalin înăuntru.

— Mulțumesc, Mal, m-a întâmpina Tess luându-mi sticla de vin din mână. Acum îmi părea rău că nu cumpărasem ceva mai interesant. Hai, intră la căldură. Brian e sus, pregătește cocktailuri.

Am urcat pe scara îngustă, admirând pereții decorați cu copertele mărite ale cărților din seria Ellis Fitzgerald. În camera de zi spațioasă de la etaj l-am găsit pe Brian uitându-se la focul din șemineu, care părea proaspăt aprins.

— Bună, Brian, l-am salutat.

S-a întors spre mine cu un pahar în mâna teafără.

— Ce bei?

— Ce ai și tu.

Mi-a turnat whisky dintr-o carafă de cristal, a adăugat un cub de gheață și mi-a dat paharul bombat. Pe măsuța de cafea dintre canapele trona un fund de lemn gros plin cu brânzeturi și biscuiți sărați. Ne-am așezat, iar gazda și-a lăsat paharul deoparte și s-a întins după un biscuit.

— Ce-ți face brațul?

— Când o să ajungi la vârsta mea, o să-ți dai seama cât de obișnuit ești să ai două mâini. Nu-i ușor să pierzi una, fie și temporar.

— Tess te ajută, presupun.

— Da, da, e foarte drăguță, dar îmi scoate ochii cu asta. Glumesc, evident. Mă bucur c-o am alături. Cum mai merge pe la librărie? Ce se vinde cel mai bine?

Am discutat o vreme despre afaceri, apoi Tess a venit să se așeze lângă Brian pe canapea. Purta un șorț la brâu și era roșie la față, ca și cum ar fi stat aplecată peste oalele puse pe foc. Câinele familiei, un ogar pătat pe nume Humphrey, intrase după ea și, după ce îmi mirosise mâna, se întindea spre platoul cu brânzeturi.

— Humphrey! au exclamat gazdele la unison, iar câinele s-a așezat cuminte, dând din coadă.

— Ce ne pregătești? am întrebat-o pe Tess, studiindu-i atent pe amândoi.

Ochii ei străluceau de excitație, dar Brian o privea cu interesul pe care i l-ar fi acordat unui barman după ce tocmai își primise băutura.

— Puteți să mai beți un pahar înainte să coborâți, pentru că mai durează puțin, spuse Tess ridicându-se.

Îmi strânse ușor umărul când trecu pe lângă mine și chemă câinele la ea bătându-se pe coapsă cu palma.

— Aduc eu, m-am oferit și m-am îndreptat cu paharele goale în mâini spre bar.

Am turnat două degete de scotch în al lui și ceva mai puțin pentru mine. Am adăugat gheață și m-am întors la măsuță.

— Am făcut rost și de un Talisker de douăzeci și cinci de ani, dar îl păstrez pentru mai târziu, mă informă asociatul meu.

— N-are rost să-l strici pe mine, că nu mă pricep. Ăsta mi se pare foarte

bun.

— Ei bine, acum bem un scotch de fiecare zi, dar, din câte mi-a spus Tess, azi e vineri, așa că trebuie să încercăm ceva mai special.

— Te-ai gândit vreodată să scrii o carte despre băutură?

— Agentul meu mi-a sugerat-o de mai multe ori, nu pentru că ar spera să se vândă, ci ca să profit puțin de timpul pe care mi-l petrec cu paharul în mână.

— Înainte să uit, tocmai am recitit *Punctul sensibil.*

— Dar ce te-a apucat? mă întrebă, vizibil satisfăcut.

— Făceam ordine prin colecția de cărți de la tine și am deschis-o la întâmplare. N-am putut s-o las din mână până n-am terminat-o.

— Mda, câteodată îmi zic, în retrospectivă, că Ellis ar fi trebuit să omoare mai multă lume. Am scris cu mare plăcere cartea aceea. Știi că încă mai primesc scrisori de la fani? Unii îmi spun că aș fi făcut mai bine să n-o scriu, pe când alții sunt de părere că e cel mai bun roman al meu.

— Mă rog, nu poți mulțumi mereu pe toată lumea.

— E adevărat. Îmi amintesc că i-am prezentat manuscrisul agentului meu din vremea respectivă – Bob Drachman, dacă-l mai ții minte – și mi-a spus că a citit-o pe nerăsuflate, dar că nu voia s-o publice. Ellis nu era o ucigașă cu sânge rece, după părerea lui. Riști să-ți pierzi o jumătate dintre cititori. I-am răspuns că o să pierd jumătate, dar o să câștig de două ori mai mulți. Mi-a cerut să rescriu romanul, să-l fac mai puțin violent. Evident, am mai adăugat o crimă.

— Pe care?

— Nu mai țin minte. A, ba da. Cred că tipul pe care-l încuie într-un congelator. Da, aia a fost, pentru că Bob s-a văzut nevoit să admită că i-a plăcut scena când a citit ultima versiune. În orice caz, i-am spus să trimită manuscrisul la edituri dacă nu voia să-mi caut alt agent, așa că n-a avut încotro. S-a publicat și, ce să vezi, n-a fost sfârșitul lumii.

— Iar tu probabil că ți-ai dublat numărul de cititori.

— Asta n-aș putea spune, dar știu că n-am pierdut prea mulți. În plus, am luat premiul Edgar. Ce-aș fi putut să vreau mai mult?

— E o carte bună.

— Mersi, Mal.

— Nu te tentează să scrii ceva în același gen? O altă serie de răzbunări sângeroase ale lui Ellis?

— Nu, nu tocmai. De fapt, nu trebuie s-o faci decât o dată, pentru ca cititorii să descopere această latură a personajului principal. Dacă ar fi apucată de o furie ucigașă ori de câte ori pierde pe cineva apropiat, s-ar transforma în complet altceva. Nu, nu trebuie să se întâmple decât o dată. Suferă și se răzbună, dar știe că nu are voie să se mai lase dominată de această latură a firii ei. Ți-am spus că am scris și o carte în care nu apare?

Sigur că-mi spusese, dar nu voiam să-i stric dispoziția.

— Da, un roman de sine stătător, la vreo doi ani după *Punctul sensibil,* cred. Tot o poveste cu răzbunări, dar cu un tip în rolul principal. Iubita unui polițist din South Boston e violată și ucisă de niște infractori irlandezi. Omul îi urmărește și-i ucide rând pe rând. Mi-a luat vreo două săptămâni s-o termin, dar, când am citit-o prima dată, mi-am dat seama că nu făcusem decât să rescriu, în linii mari, *Punctul sensibil.* Așa că am încuiat manuscrisul într-un sertar și am uitat de el.

— Îl mai ai?

— Dumnezeule, făcu el scărpinându-și o latură a nasului plin de vase de sânge sparte. Pe atunci locuiam cu Mary în Newton, așa că nu știu dacă a supraviețuit mutării. Dar nici nu-mi amintesc să-l fi aruncat, așa că trebuie să fie pe aici pe undeva.

— Vorbiți despre Mary? se auzi vocea lui Tess, care tocmai intra în cameră.

Nu mai purta șorțul și părea să se fi machiat ușor.

— Da, rememoram vremurile bune. E gata masa? se interesă Brian.

— E gata.

Am coborât la parter și am mâncat la lumina lumânărilor din sufragerie, în dreptul ferestrei mari care dădea spre stradă. Humphrey, câinele, primise un os special pe care îl rodea în colțul lui. Tess pregătise coaste de porc, lângă care am dat gata împreună trei sticle de vin înainte să apuce să prezinte desertul, o tartă cu clementine.

— Tu ai făcut-o? am întrebat.

— Vai, Doamne, nu. Gătesc, dar nu coc prăjituri. Cine vrea un pahar de porto?

— Noi nu, se repezi să răspundă Brian privindu-mă cu subînțeles. Hai mai bine să gustăm din whisky-ul acela cu care mă lăudam mai devreme, Talisker.

— N-aveți decât. Eu o să-mi iau porto, ne informă Tess.

— Vrei să-ți aduc eu?

M-am ridicat în picioare, lovindu-mă puțin de marginea mesei.

— Mersi, Mal. Foarte drăguț din partea ta. Portoul e în pivniță. Brian, spune-i ce sticlă să aducă. Whisky-ul e sus, cred.

Am ascultat instrucțiunile și am coborât la subsol ca să caut vinul. Nu mai fusesem niciodată acolo. Pivnița era amenajată doar pe jumătate, cu pereții căptușiți cu rigips și podeaua lăsată la beton. Lângă un perete se vedea un corp de bibliotecă uriaș. După cum mă așteptam, erau numai volumele lui Brian Murray, în diferite ediții și traduceri. Am rămas cu ochii la ele, conștient că exagerasem grav cu vinul la masă. Penumbra din pivniță îmi dădea vertijuri. Conversația de la masă fusese antrenantă, cu Tess și Brian folosindu-mă drept cutie de rezonanță pentru tachinările lor pe jumătate ostile, pe jumătate afectuoase. Mă clătinam în fața raftului de cărți, ținând în mână ceea ce părea să fie traducerea în rusă a romanului *În rolul personajului negativ*[{41}], dar mintea mi se întorcea la discuția pe care o avusesem mai devreme cu Brian, despre plăcerea cu care scria cărți cu răzbunări violente. Scrisese încă una, pe care hotărâse să n-o publice. Aș fi vrut să revenim asupra subiectului.

Cealaltă parte a subsolului adăpostea rafturi înalte până la tavan cu sticle de vin. Brian mă sfătuise să caut ceva numit Taylor Fladgate Tawny Port, care ar fi trebuit să fie undeva sus, în dreapta. Am scos câteva sticle înainte s-o găsesc pe cea potrivită și am urcat cu ea în bucătărie, unde Tess aranja vasele în chiuveta lor uriașă.

— Ți l-am adus, i-am zis.

N-am fost foarte surprins când m-a tras spre ea și m-a îmbrățișat.

— Mă bucur așa de mult că ai venit, Mal. Sper că și tu te distrezi.

— Bineînțeles.

Mă mângâie pe obraz spunându-mi că sunt foarte drăguț.

— Du-te și dă-i whisky lui Brian, până nu-și revine din beție. Mă descurc să deschid eu sticla de porto.

Am urcat în camera de zi. Focul din șemineu se redusese la câțiva tăciuni ce fumegau sub un morman de cenușă. Încăperea era caldă încă. M-am apropiat de barul jos, m-am lăsat pe vine și l-am deschis. Înăuntru erau cam o duzină de sticle, toate de whisky, după aspect. Am găsit single maltul Talisker și l-am scos, descoperind în spatele lui o sticlă cu secțiune triunghiulară denumită Dimple Pinch. Era exact marca de scotch pe care o

văzusem pe mocheta din camera de zi a lui Nick Pruitt. Eram absolut sigur. Sticla avea o formă atât de distinctivă – în trei colțuri, fiecare puțin ieșit în evidență – încât n-o puteai confunda. Firul auriu, metalic, era și el la locul lui. Am mai scotocit puțin prin bar și am mai găsit două sticle din aceeași marcă, ambele nedesfăcute. Probabil că acesta era whisky-ul „de toate zilele" al lui Brian, cel pe care îl servea din decantorul de pe bar.

M-am ridicat cu sticla, dorindu-mi să nu fiu atât de amețit și încercând să mă hotărăsc ce aveam de făcut. Am auzit pași intrând în încăpere, dar nu era decât Humphrey, care, fără să-mi acorde atenție, se repezi la platoul cu brânză și biscuiți de pe masă.

25.

Cu sticla de whisky între noi, ascultam din nou povestea lui Brian despre cum s-a îmbătat la Miami cu Charles Willeford. Știa că sunt fan al cărții *Erezia portocaliului ars*[{42}], așa că nu rata nicio ocazie să-mi aducă aminte că e prieten cu autorul romanului. Firește că povestea se schimba de fiecare dată.

Nu mă pricep la scotch, dar până și eu mi-am dat seama pe loc că Taliskerul e ceva cu adevărat special. Cu toate acestea, aveam grijă să iau înghițituri mici de câte ori ridicam paharul la buze. Trebuia să mă concentrez asupra semnificației sticlelor acelora de Dimple Pinch din barul de la etaj. Oare Brian Murray era Charlie? În primul moment, am respins indignat ideea. Asociatul meu făcea parte din acea categorie de oameni foarte convingători, dar incapabili să pună ceva în practică. Nu știa să conducă mașina, nu știa să gătească și eram sigur că nu-și organiza singur vacanțele și că habar nu avea cum se completează o fișă de impozit sau cum se citește o factură. Era bun la scris, la băut și la vorbit. N-ar fi fost în stare să planifice o crimă reală și s-o execute.

Dar dacă îl ajuta cineva?

În timp ce beam cu el mai aruncam câte o privire în bucătărie, unde Tess făcea curățenie fredonând un cântecel. Părea bucuroasă, aproape relaxată.

— Urmărești postările de pe site-ul nostru? l-am întrebat brusc pe Brian, profitând de o scurtă pauză în povestire.

— Ce site?

— Site-ul nostru. Al librăriei Old Devils. Are și o pagină de blog atașată.

— Ah, da, ce-i cu el?

Era vizibil surprins. Îl băteam la cap de ani de zile să contribuie măcar cu niște recomandări de cărți sau o listă de autori preferați, dar se eschiva de fiecare dată.

— Îți amintești că am postat acum câțiva ani, înainte să intri tu în afacere, un articol numit „Opt crime perfecte”?

Se scărpină puțin la baza nasului, părând să se gândească. Nu voiam să-l scap nicio secundă din ochi.

— Lista *aceea,* da, îmi amintesc. Cred că am auzit prima dată în viață de tine când am citit-o. Știi ce mi-am spus atunci?

— Nu.

— Mi-am spus: „Nu pot să cred că mucosul ăsta n-a menționat nicio carte scrisă de mine”.

— Chiar așa? am exclamat râzând.

— Pe cuvânt de onoare. Ajungi la un punct al carierei când, dacă nu te regăsești în primele zece poziții din topuri, o iei ca pe un afront personal. Dar adevărul este… adică *era,* dacă memoria mă ajută, că nu m-am supărat fiindcă nu mi-am văzut numele acolo, ci pentru că nu ai inclus *Vremea culesului.* Adică, Mal, să fim serioși…, îmi reproșă zâmbind.

— Ajută-mă să-mi aduc aminte, cea cu Carl…

— Exact, cu Carl Boyd.

Amintirile îmi reveneau încet. Era una dinte primele lui cărți. Personajul negativ, Carl Boyd, era un psihopat care căuta să se răzbune pe toți cei care-și bătuseră joc de el cândva. Iar lista era foarte lungă. De meserie farmacist, Carl îșI răpea victimele și le făcea o injecție cu pentotal de sodiu sau ceva similar, ca să le forțeze să spună adevărul. Apoi le întreba de ce anume se temeau cel mai tare. Dacă cineva recunoștea că este claustrofob, de pildă, Carl îl îngropa de viu într-o cutie.

— Cum aș putea s-o uit? am zis.

— Și totuși, se pare că ai uitat-o.

— Dar nu s-ar fi potrivit nicicum în lista mea de recomandări. Am ales numai crimele perfecte, cele care nu puteau fi soluționate.

— Despre ce vorbiți acolo? întrebă Tess.

Venea din bucătărie, ștergându-și mâinile ude de pantaloni.

— Despre crimă, am răspuns.

— Despre lipsă de respect, se repezi să adauge Brian.

— Ca în vremurile bune, comentă ea. Mă gândeam să pun cafeaua la fiert și voiam să știu câtă să fac. Brian, știu că tu ești interesat.

— Eu aș vrea, i-am zis.

— Normală sau fără cofeină?

— Din aia normală, am spus, întrebându-mă dacă stâlceam cuvintele atât de rău pe cât de beat mă simțeam.

Tess se întoarse la bucătărie și Brian reveni la atac.

— Oricum, nu există așa ceva.

— Așa ceva ce? l-am întrebat.

— Apropo de lista aia a ta. Nu există crimă perfectă.

— În ficțiune sau în viața reală?

— În ambele. Apar întotdeauna prea multe variabile. Pot să încerc să ghicesc ce ai pus pe listă? *Străinii din tren,* nu?

— Corect, i-am răspuns.

Brian se îndreptase de spate și părea dintr-odată mai puțin beat.

— Puteam să pariez. De fapt, îmi amintesc articolul acum, și nu doar fiindcă nu figuram acolo. *Străinii din tren,* cu tot respectul pentru Pat Highsmith, e o idee proastă de crimă perfectă. Ce o face așa de interesantă? Că pui un străin să execute fapta, obținând astfel un alibi solid? Aiurea. În secunda în care ai convins pe cineva să ucidă pentru tine, poți să te duci direct la poliție să te predai. E prea impredictibil. Dacă vrei să omori pe cineva, trebuie s-o faci chiar tu. La crimă nu poți să mergi pe încredere.

— Dar dacă ești absolut sigur că persoana n-o să te dea în vileag niciodată?

Brian se strâmbă neîncrezător, încruntând sprâncenele și strângând din buze.

— Ascultă, nu sunt expert în psihologie, dar sunt convins de un lucru, de care țin cont la fiecare rând pe care-l scriu: nimeni nu știe ce se petrece în capul sau în sufletul altuia. Își atinse teatral fruntea și pieptul cu mâna validă. Pur și simplu n-ai cum să știi. Nici chiar în cazul unui cuplu căsătorit de cincizeci de ani. Crezi că știe fiecare ce gândește celălalt? Câtuși de puțin. Nu știm absolut nimic.

— Prin urmare, n-ai idee la ce se gândește Tess chiar acum?

— Mă rog, știu cam ce-i umblă prin cap în seara asta, dar numai fiindcă mi-a zis mai devreme.

— Atunci, nu se pune.

— Nu, nu se pune. Bun, la ce se gândește Tess? Știu că încearcă să-și aducă aminte câte lingurițe de cafea se pun la o cană, dar lăsând asta deoparte, chiar nu știu ce-i trece prin minte. În fine, nu e pe deplin adevărat. De fapt, am idee la ce cugetă. De pildă, probabil că îmi numără paharele de whisky, întrebându-se când am de gând să mă opresc. Se mai gândește la niște blugi de trei sute de dolari pe care vrea neapărat să-i cumpere. Și se gândește la tine, amice.

— Cum adică?

— De când ne-am întâlnit la bar acum câteva seri, m-a bătut la cap tot timpul c-o să vii la noi la masă.

— Are o agendă ascunsă, i-am spus, amintindu-mi că Tess intenționa să-și convingă soțul să apeleze la un ajutor pentru gospodărie.

— Tess are întotdeauna o agendă ascunsă.

Dinspre bucătărie venea miros de cafea aburindă. Numai aroma aceea sumbră, amăruie, mă făcea deja să-mi revin din amețeală. Trecerea la subiectul Tess mă irita. Îl cunoșteam pe Brian de ani de zile și știam cum reacționează la băutură, căci îl văzusem beat de nenumărate ori. În seara asta însă se purta ciudat, ca și cum ar fi avut un secret, ca și cum mi-ar fi ascuns ceva. De obicei, nu trebuia să-l rogi să-ți spună ce avea în minte.

— Și care ar fi agenda ei misterioasă din seara asta? l-am întrebat.

— Habar n-am, dar, cum am zis mai devreme, nu poți să știi niciodată la ce se gândește seamănul tău.

Am auzit clinchetul cestilor de porțelan și m-am întors. Tess se apropia cu două cești, zahăr și lapte așezate pe o tavă. Puse o ceașcă în fața mea și se așeză cu un oftat.

— Mulțumesc, mulțumesc, i-am spus.

Mi-am turnat lapte și am luat o gură.

— Vrei și niște whisky irlandez la cafea? Am pe aici, pe undeva. În niciun caz să nu pui scotch.

— E foarte bună așa, am asigurat-o.

— Serios, despre ce ați vorbit voi aici? ne întrebă în timp ce amesteca zahărul.

Avea buzele puțin pătate de la vinul dulce de porto, iar părul, care în mod normal îi atârna pe lângă cap, îi stătea fixat după urechi.

— N-ai decât să-i spui tu, mă invită Brian. Eu trebuie să mă duc la toaletă.

Se sprijini în mâna validă de masă și se ridică. Atât eu, cât și Tess l-am urmărit îngrijorați, dar se mișca destul de sigur pe el.

— I-ai spus că ar trebui să ia pe cineva care să se ocupe de casă? mă întrebă Tess după ce am auzit ușa de la baie închizându-se.

— Nu. Ne-am luat cu vorba și n-am apucat, din păcate.

— Stai liniștit, oricum ar fi uitat până mâine. Sunt curioasă însă despre ce discutați mai devreme. Brian părea de-a dreptul pasionat.

— Îmi spunea că nimeni nu cunoaște cu adevărat pe nimeni, că nu vom

ști niciodată ce este în mintea altei ființe umane.

— Și crezi că așa stau lucrurile? mă întrebă suflând peste cafeaua fierbinte.

Avea riduri subțiri în jurul buzelor, ca la vechii fumători. Parcă o văzusem odată fumând, dar cu mulți ani în urmă.

— Da, chiar cred. M-am gândit adesea la această incapacitate de cunoaștere a celuilalt, dar n-aș putea spune dacă ni se aplică tuturor sau numai mie.

— Și dacă ar fi valabil doar pentru tine?

— Cred că nu mă descurc prea bine când e vorba să-mi cunosc semenii la modul serios, nu superficial. Pot trăi cu asta, dar tocmai când mă apropii de cineva, simt că persoana respectivă dispare. O privesc și înțeleg brusc că habar n-am cine este cu adevărat sau ce îi trece prin minte.

— Inclusiv în relația cu fosta soție?

— Claire? am întrebat din reflex.

— Dacă nu cumva ai mai avut și alte căsătorii de care nu știu eu, glumi Tess.

Am căzut puțin pe gânduri, întrebându-mă dacă abordasem vreodată subiectul Claire cu Tess sau cu Brian.

— Care era întrebarea? m-am eschivat într-un sfârșit.

— O, cred că am comis o gafă, îmi pare rău.

— Nu, deloc, doar că sunt puțin beat.

— Bea-ți cafeaua. O să te ajute.

Am mai luat o gură, dar, fără să mă gândesc la ce făceam, am lăsat lichidul să se scurgă înapoi în ceașcă. Știu, devenisem paranoic, dar, dacă Tess sau Brian intenționau să-mi facă rău, ar fi putut foarte bine să încerce să mă drogheze.

— Am ținut extrem de mult la Claire, mai mult decât la oricine în viață; uneori însă nu o cunoșteam nici pe ea.

Tess mă aprobă lent din cap.

— Nutresc aceleași sentimente pentru Brian, dar, din când în când, se întâmplă să spună sau să scrie ceva care mă face să mă întreb în ce măsură îl cunosc cu adevărat. E un sentiment universal. Dar cum ați ajuns la asemenea subiecte?

Am rememorat conversația, temându-mă că mintea îmi funcționa tot mai greu.

— Discutam despre niște recomandări literare pe care le-am publicat la un moment dat. Ceva despre crimele perfecte. Brian a afirmat că nu te poți încrede niciodată în cineva să comită o crimă pentru tine, pentru că n-ai cum să știi care sunt intențiile unui străin.

Tess păstră un moment de tăcere, vizibil concentrată.

— Cred că dacă vrei să subcontractezi un asasinat, cea mai bună opțiune ar fi partenerul de viață.

— Așa e. Ai face-o pentru Brian?

— Cred că depinde de persoana pe care mi-ar cere s-o ucid. Fac parte din categoria soțiilor care nu ar refuza să ia în considerare ideea. Oamenii au impresia că s-a despărțit de Mary și s-a însurat cu mine pentru că eram mai tânără, dar n-a fost așa. Chiar dacă nu petrecem mult timp împreună, suntem foarte apropiați, să știi. Brian nu a avut niciodată pe cineva mai apropiat ca mine. Ne suntem loiali unul celuilalt. Aș face orice pentru el și sunt sigură că și el ar face la fel pentru mine.

În timp ce vorbea se apleca spre mine. Îi simțeam respirația, un amestec de vin și cafea.

— Că veni vorba de Brian…, am spus, moment în care s-a lăsat înapoi pe spate, cu capul ridicat într-o atitudine vigilentă.

— Cred că e bine, îmi zise. Probabil că s-a gândit să ne lase să petrecem puțin timp împreună.

— Ești sigură? Poate ar trebui să verificăm, totuși.

Nervii îmi erau întinși la maximum. Mă simțeam ca într-o piesă de teatru, ca și cum toată seara fusese plănuită astfel încât să se ajungă la acest moment culminant de intimitate.

Îmi atinse ușor genunchiul și se ridică.

— Ai dreptate, ar fi cazul să-l trimit la culcare. Dar tu poți să mai rămâi, Mal. Serios. Noaptea abia a început. Hai să ne mutăm acolo și să mai bem ceva, mă invită cu un semn din cap spre două canapele mici puse față în față lângă un corp înalt de bibliotecă.

Ansamblul forma un fel de separeu confortabil între sufragerie și bucătăria deschisă.

— De acord, am spus.

În timp ce o urmăream ieșind din cameră, am rămas pe loc o secundă, întrebându-mă ce să fac în continuare. Din bucătărie se auzea muzică – Ella Fitzgerald, „Moonlight in Vermont”. Am mirosit cafeaua de care aproape nu

mă atinsesem și am mai sorbit puțin, apoi am ridicat ceașca lui Tess și am gustat din ea. La fel ca mine, adăugase doar lapte, fără zahăr, însă gustul era clar diferit. Am gustat de mai multe ori din cele două, spunându-mi că probabil înnebunisem. Dacă voia să mă otrăvească, putea la fel de bine să-mi strecoare ceva în băutură sau chiar în mâncare. Pe de altă parte, poate că așteptase sfârșitul mesei. M-am ridicat, am trecut pe lângă canapele și am intrat în bucătărie. O auzeam vorbind cu Brian în capătul coridorului, dar nu puteam înțelege ce-și spuneau. Bucătăria strălucea de curățenie. Nu știam exact ce să caut, dar îmi doream să găsesc o dovadă care să-mi confirme suspiciunea că fusesem invitat la ei într-un scop anume.

Am aruncat o privire în chiuveta adâncă, de inox. Era goală. În suportul de uscare erau câteva oale și tigăi, iar de undeva se auzea huruitul mașinii de spălat vase. Lângă filtrul de cafea, încă în funcțiune, se afla un blat de lucru cu o bucată cilindrică de lemn deasupra. Când am ridicat-o am constatat că era foarte grea. Probabil un sucitor, dar diferit față de cele pe care le mai văzusem la viața mea.

— Cauți ceva, Mal?

Tess mă privea din prag.

— O, nu, nimic. Îți admiram gospodăria. Ce face Brian?

— A adormit în camera de oaspeți de la parter. Sau, cum îmi place s-o numesc, camera lui. Petrece mai multe nopți acolo decât în dormitorul de la etaj.

Am lăsat sucitorul la locul lui.

— Cred că mă retrag și eu.

— Ești sigur?

— Da. Sunt cam ametit și n-am dormit bine în ultima vreme. Mă duc acasă.

— Am înțeles. Nu-mi convine, dar înțeleg. Îți aduc imediat haina.

Așteptarea din vestibul mi s-a părut că durează o eternitate, până când Tess a revenit cu haina mea de iarnă împăturită la subraț.

— Ce-ar fi dacă ți-aș spune că nu ai voie să pleci? m-a întrebat apropiindu-se de mine.

Avea o voce diferită, mai monotonă, mai joasă.

Mi-am smuls paltonul cu stânga și am îmbrâncit-o cu dreapta, sperând s-o dezechilibrez suficient cât să pot fugi pe ușă. Se clătină spre spate și căzu în fund, rămânând așezată pe dușumea.

— Au! Ce naiba te-a apucat, Mal? exclamă șocată.

— Să nu-ți treacă prin cap să te ridici!

Mi-am scuturat haina, în ideea că poate ascunsese o armă acolo. Sucitorul din bucătărie sau așa ceva.

Tess se rostogoli puțin pe o parte și își aduse picioarele sub ea.

— Ce se întâmplă cu tine?

Începuse să mă roadă îndoiala, dar nu m-am lăsat.

— Știu ce i-ai făcut lui Nick Pruitt, am reușit să articulez, în speranța că la auzul numelui se va da de gol.

Ridică ochii spre mine, cu părul atârnându-i acum ca de obicei, pe lângă chip.

— Habar n-am despre cine vorbești. Cine este Nick Pruitt?

— L-ai omorât acum două nopți. Ai văzut cartea lui pe masă, la librărie, și ți-ai dat seama că încercam să aflu mai multe despre el din cauza legăturii pe care o avea cu Norman Chaney. Ai reușit să ajungi la el înaintea mea. L-ai făcut să bea whisky Dimple Pinch. Poate prea mult.

Tess se holba la mine confuză, cu o jumătate de zâmbet pe buze, ca și cum se aștepta să audă poanta de la finalul unui banc bun.

— Nu m-ai invitat aici ca să aflu totul? Să aflu despre tine? am continuat.

În privirea ei se citea acum îngrijorarea.

— Mal, aș vrea să mă ridic. Nu știu despre ce vorbești. Ai aranjat ceva cu Brian? Ați pus la cale un fel de glumă?

— Cunoști lista aceea.

— Lista de crime perfecte?

— Cineva o folosește ca să ucidă oameni reali. Știu că par nebun, dar nu sunt. Am fost abordat de FBI. Cred că sunteți cumva implicați, tu sau Brian.

— De ce crezi asta?

— De ce mi-ai dat o cafea cu gust diferit? De ce mi-ai spus că nu pot să plec?

Lăsă capul în jos și începu să chicotească.

— Te rog, te rog, ajută-mă să mă ridic. Îți promit că nu te omor.

M-am aplecat, i-am luat mâna și am ridicat-o.

— Cafelele noastre sunt diferite pentru că a mea este fără cofeină, în timp ce ție ți-am pregătit una normală. Și nu voiam să pleci pentru că

încercam să te seduc.

— O, am murmurat.

— Brian știa, adică știe că vreau să fac asta. Nu vede nicio problemă. Acea parte din viața noastră oricum a luat sfârșit, iar dacă tot sunt la Boston… Îi place de tine. Și mie îmi plăceai.

— Iartă-mă.

— Nu ai de ce să-ți ceri iertare. E o situație ridicolă. Eu încerc să mă culc cu tine, iar tu crezi că vreau să te omor.

— Ți-am spus, n-am dormit prea bine zilele astea, am continuat cu scuzele, stacojiu la față de rușine.

— E adevărat ce mi-ai spus? Lista?

— Da, este. Cineva se folosește de ea ca să ucidă, și sunt destul de sigur că este o persoană apropiată.

— Dumnezeule, vrei să-mi spui mai multe? Nu e așa de târziu.

— Nu acum, bine? Chiar cred că ar trebui s-o iau din loc. Îmi pare rău că te-am împins. Îmi pare rău…

— E în regulă. Vrei să-ți chem un taxi?

Mă strânse tare în brațe. Credeam c-o să mă și sărute, dar momentul acela trecuse.

— Nu, mersi. O să-ți povestesc mai multe data viitoare când ne vedem.

— Abia aștept.

Am auzit ușa închizându-se în spatele meu. Strada era liniștită și albă, zăpada se așezase peste tot. Grupuri de oameni ieșeau din barul de la colț, de unde încă răsuna muzica. Am făcut câțiva pași pe trotuar, apoi am luat-o la stânga, admirându-mi urmele pe omătul virginal. Nu ajunsesem prea departe, când am auzit pași rapizi în spate. M-am întors și am văzut-o pe Tess alergând spre mine. Ținea ceva în mână. Probabil că arătam destul de speriat, căci s-a oprit la trei metri de mine. Mi-a întins o carte.

— Uitasem, îmi spuse cu respirația întretăiată de efort. Brian ținea neapărat să-ți dea asta. E manuscrisul ultimei lui cărți. Nu-i spune că ți-am zis, dar vrea să ți-o dedice.

26.

Am ajuns acasă o oră mai târziu, ud, înghețat și obosit de la urcușul străzii mele în pantă prin zăpada moale.

Mi-am scos paltonul, ghetele și șosetele și m-am întins pe canapea fără să aprind lumina. Trebuia să mă gândesc. Măcar lunga plimbare spre casă reușise să mă trezească. Prin fața ochilor mi se succedau imagini de la seara incredibilă petrecută la Tess și Brian. Acum mi se părea ridicol că o acuzasem pe Tess de uciderea lui Nick Pruitt și a celorlalți din listă, dar o făcusem și mi se păruse perfect logic la momentul respectiv. Mai ales că o bănuisem că-mi otrăvise cafeaua. Mă întrebam ce făcea Tess acum. Oare îl trezise pe Brian, ca să-i povestească despre cum o trântisem și o acuzasem de crimă? Își închipuia că înnebunisem? Am decis să-i telefonez de dimineață, să mărturisesc, fără să intru în detalii, prin ce treceam. Am mai reflectat și asupra propunerii pe care mi-o făcuse, adevăratul motiv al invitației la cină. În alte circumstanțe, aș fi fost cu ea în pat chiar acum.

Când m-am mișcat, cartea lui Brian Murray mi-a căzut din poală. Am aprins veioza și am ridicat-o, uitându-mă la ea pentru prima dată de când o primisem. Titlul era *Aer tare*[{43}], iar coperta era asemănătoare cu celelalte din colecție care o înfățișau pe Ellis Fitzgerald din spate, contemplând un peisaj sau scena unei crime. De data asta privea un copac singuratic, profilat pe linia orizontului, din crengile căruia își lua zborul un stol de păsări. O pasăre zăcea însă pe pământul acoperit de zăpadă, probabil moartă.

Am deschis la pagina unde se află de obicei dedicația, unde nu apărea decât: *Dedication TK*[{44}]. Nu eram sigur că Brian avea să-mi mai dedice romanul după ce afla că o bănuiam pe soția lui de crimă.

Cartea se deschidea cu următorul dialog:

— Ce vrei să bei? întrebă Mitch.

Ellis ezită. În mod normal ar fi răspuns „un pahar de vin” – ca de obicei –, dar de această dată spuse:

— Un pahar de apă minerală cu sirop de merișoare, mulțumesc.

Aș fi vrut să continui lectura, dar am decis că ar fi fost mai înțelept să mă odihnesc. Am lăsat cartea pe măsuța de cafea, am stins lumina, m-am culcat pe o parte și am închis ochii. Revedeam obsesiv evenimentele din

ultimele zile. Brusc, în minte mi-a apărut mesajul pe care îl lăsasem pe forumul Duckburg când încercasem să-l contactez iar pe Charlie. Oare îmi răspunsese? Mi-am aprins laptopul, l-am adus lângă canapea și m-am conectat sub noul meu nume de împrumut, Farley Walker. O bulină albastră indica primirea unui mesaj. Am apăsat și în fața ochilor mi-a apărut: „Bună, vechi prieten”. Atât.

Am tastat imediat ca răspuns: „Ești cine cred eu că ești?”

Mesajele nu purtau indicații privind ora și ziua, așa că nu puteam ști când îl primisem, dar am rămas cu ochii pironiți în ecran, așteptând. Exact când mă pregăteam să renunț, a apărut răspunsul: „Ai idee măcar cine sunt, Malcolm?” Am scris imediat: „Nu. De ce nu-mi spui chiar tu?” „Poată că o voi face, dar ar trebui să intrăm într-o cameră de chat privată”.

Am bifat opțiunea care te transfera în mesageria privată. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul și maxilarul mi se încleștase dureros.

„De ce?” am întrebat.

„De ce ce? De ce am continuat ceva început de tine? Cred că întrebarea corectă ar fi: tu de ce te-ai oprit?”

„M-am oprit pentru că nu voiam să omor decât o singură persoană. După aceea, nu avea niciun rost să continui cu crimele”.

Urmă o pauză lungă. Mă temeam că Charlie părăsise conversația. Voiam să mai discut cu el. Știu că pare ridicol, dar mă simțeam oarecum în siguranță atâta vreme cât cuvintele continuau să se înșire pe ecran. Măcar nu făcea altceva.

„Îmi cer scuze pentru pauză, dar trebuie să păstrez liniștea aici”, scrise într-un sfârșit.

„Unde ești?”

„Îți voi spune, dar nu chiar acum. Ar dăuna acestei conversații, pe care mă bucur că o putem purta”.

Tonul lui superior începuse să mă enerveze.

„Ești nebun de legat, o știi foarte bine”, i-am scris.

Pauză din nou, apoi:

„Așa am crezut și eu. După ce l-am ucis pe Eric Attwell în numele tău, m-am simțit atât de bine, încât am crezut că sunt un monstru. La altceva nu mă mai puteam gândi. L-am împușcat de cinci ori, și de-abia ultimul glonț l-a trimis pe lumea cealaltă. Prima dată i-am tras în stomac. Suferea îngrozitor, dar numai după ce i-am spus că va muri am văzut cum durerea

din ochii lui se transforma în frică. Înțelesese că urma să piară. Ai văzut și tu asta la chaney?”

„Nu”, i-am răspuns imediat.

„Știa de ce o să moară?”

„Nu știu. Nu i-am spus”.

„Poate că de aia nu ți-a făcut plăcere. Poate că dacă i-ai fi văzut groaza din privire, dacă te-ai fi asigurat că știe ce-o să i se întâmple și de ce, ai fi înțeles”.

„Nu mi-a făcut nicio plăcere. Ție, în schimb, da. Între noi este o diferență uriașă”, am scris.

„Tocmai de aceea cred că tu ești nebunu. Tu scrii o listă care celebrează arta asasinatului, iar eu încerc s-o pun în practică, să creez artă autentică. Ce ți se pare așa de nebunesc?”

„Există o barieră între ficțiune și realitate”.

„Nu atât de impermeabilă pe cât crezi. În ambele se ascunde frumosul. Sunt convins că o știi”.

Am început să scriu: „N-a fost nimic frumos când l-am omorât pe Chaney”, dar am șters cuvintele. Trebuia să mă concentrez. Trebuia să-i câștig încrederea lui Charlie, să-l facă să spună cine este sau unde se află. „Vrei să ne întâlnim?” am scris.

„O, dar ne-am întâlnit”, apăru imediat răspunsul.

„Când?”

„Cred că știu încotro bați. Ca să nu pierdem vremea, te asigur că nu-ți voi spune cine sunt. Nu acum, așa. Maiam multă treabă. Este uluitor cum mă ghidezi spre noi victime perfecte. Mi l-ai servit pe Nick Pruitt pe o tavă de argintt”.

„Nu se făcuse vinovat de nimic”.

„Făcuse el ceva, crede-mă. La început am crezut că o să-mi fie greu să-l conving să bea atât, dar am impresia că i-a făcut plăcere. Prima dușcă a fost mai dificilă, însă apoi a băgat în el tot ce i-am dat. Părea de-a dreptu fericit”.

„Presupun că nu te pot convinge să te predai fără să mai comiți nicio crimă”.

„Numai dacă mergi cu mine”, mi-a răspuns, exact așa cum speram.

„Desigur. Ne predăm amândoi și spunem tot adevărul”.

Urmă o nouă pauză lungă. Mă temeam că de data asta chiar îl pierdusem.

De fapt, își analiza cu grijă opțiunile:

„Tentant, dar încă nu am terminat. Problema e că mi-ai furnizat două victime proaspete, una care va muri și una care va dispărea, ca misterul casei roșii. Poți să mă ajuți, da că vrei”.

Dintr-odată mi se făcu frig.

„Stai să mă gândesc”, am răspuns și am sărit în picioare. M-am îmbrăcat în viteză, trăgându-mi la loc șosetele umede și ghetele. Tremuram din tot corpul. Probabil că se îndrepta spre casa lui Brian și Tess. Sau ajunsese deja. Am pus mâna pe telefon și am sunat-o pe Tess, cu gândul s-o avertizez să nu lase pe nimeni înăuntru. S-a declanșat imediat mesageria vocală, însă n-am lăsat niciun mesaj. M-am gândit să sun la poliție, dar mi-am dat seama că ar fi trebuit să dau explicații dacă patrula pe care ar fi trimis-o acolo constata că nu se întâmpla nimic deosebit. Eram convins că luasem hotărârea corectă.

•

Afară, ninsoarea se înteți se. Am urcat panta spre locul unde parcasem mașina. Speram că drumurile nu fuseseră încă blocate, făcându-mi socoteala că oricum aș fi ajuns în South End mai repede decât pe jos.

Am întors și m-am repezit la vale fără să țin cont de carosabilul înghețat. Mașina a fugit de spate când am apăsat pe frână, cât pe ce să se pună de-a curmezișul străzii. Am ridicat piciorul și am început să apăs scurt, progresiv, însă pierdusem aproape total controlul. Am intrat pe roșu în Charles Street, pregătit sufleteș te de impact, dar, spre norocul meu, circulația era foarte redusă. Câțiva trecători se opriseră pe trotuare, așteptând să asiste la un accident spectaculos.

În cele din urmă mașina s-a oprit, în diagonală, dar cu botul oarecum în direcția corectă. Am îndreptat-o și mi-am continuat drumul mai prudent, spunându-mi că cel mai rău lucru care se putea întâmpla ar fi fost să ies în peisaj. Charlie fie voia doar să mă sperie, fie își identificase următoarele victime. Dacă ajungeam la timp, puteam măcar să le avertizez. Dar nu era exclus să fie deja la fața locului. Poate că era în casa lor în timp ce discutam pe Duckburg, scriind de pe telefon. Asta i-ar fi explicat greșelile de tastare. Am încercat să mă concentrez asupra direcției și să-mi alung celelalte gânduri din minte. Zăpada îmi izbea furios în parbriz, care se aburea tot mai tare. Ștergătoarele se zbăteau nebunește, dar pe la margini începuse să se formeze o pojghiță de gheață. Am pornit dezaburirea la maximum, am

coborât geamul și am scos capul afară. Am trecut așa de Common on Arlington și am intrat în Tremont. Parbrizul se mai limpezise. Știam că nu pot să intru pe strada cu sens unic unde locuia Brian, dar mă pregătisem să las mașina la colț și să merg pe jos. Din greșeală însă, am trecut de strada lor. Acum, eram obligat să fac undeva la dreapta și să încerc să mă întorc.

Toate încheieturile mă dureau. Cu un efort supraomenesc, mi-am descleștat degetele de pe volan. Strada pe care intrasem nu fusese curățată, iar roțile pierdeau aderența. Am făcut dreapta din nou, în speranța că nu mă îndepărtasem prea tare. Toate aleile zonei rezidențiale din South End mi se păreau acum identice. Am încetinit și am mijit ochii, încercând să disting ușa vopsită în bleumarin. Ajunsesem aproape de capătul străzii când am văzut-o. Spre deosebire de restul clădirilor, la una dintre ferestrele din față se vedea lumină. Am refuzat să mă gândesc la ce putea să însemne asta.

Am parcat în dreptul unui hidrant, am oprit motorul și am coborât cu picioarele direct într-o baltă aproape înghețată adâncă de câțiva centimetri. Mă pregăteam să traversez când am auzit o voce din spate:

— Acolo nu e parcare!

În spatele meu, la patru case distanță, sub lumina unui felinar, stătea proțăpită o femeie cu un câine în lesă. I-am făcut cu mâna și mi-am văzut de drum.

Când am ajuns în dreptul ușii, mi-am dat seama că nu aveam niciun fel de armă asupra mea, nimic. Pe de altă parte, aș fi pierdut timp prețios întorcându-mă la mașină ca să iau levierul. Am apăsat pe clanță și am împins, dar ușa era încuiată. La o clipă după ce am apăsat pe butonul soneriei am auzit pași de partea cealaltă. Ușa s-a deschis brusc.

27.

– Mal, mă întâmpină Tess cu o voce aspră, apoi mă apucă de marginile hainei și mă trase înăuntru.

— Totul e în regulă pe aici? am întrebat-o în timp ce închidea ușa.

Fără să-mi răspundă, se lipi de mine și mă sărută. I-am răspuns cu patimă, pe jumătate fericit că era bine, pe jumătate fiindcă îmi plăcea. Nu voiam nici s-o sperii, spunându-i că mă întorsesem fiindcă era în pericol. Aș fi părut caraghios.

Ne-am despărțit din sărut și am rămas îmbrățișați. Se lăsa tot mai greu în brațele mele.

— E totul în regulă? am simțit nevoia să repet.

— De ce mă tot întrebi? mi-a răspuns îndepărtându-se puțin.

Vorbea cu dificultate și clipea rapid.

— Pari cumva… Ești beată?

— Se prea poate. Ce dacă? Și tu ești beat. Se întoarse cu spatele și se clătină pe punctul să cadă. Am prins-o repede de un braț și am condus-o la una dintre canapelele mici de lângă intrarea în bucătărie. Ne-am așezat unul lângă celălalt.

— Mă simt ciudat, îmi spuse, punându-mi o mână pe umăr.

Avea o respirație amară, de la cafea.

— Spune-mi tot ce ai făcut de când am plecat.

— Când ai plecat?

— Acum două ore, poate mai puțin. Nu știu exact.

— Ah, da. Mi-am lins rănile, pentru că, știi… am mai băut puțină cafea, apoi m-am simțit obosită, extrem de obosită. Voiam să mă duc la etaj, să mă bag în pat, dar am ațipit aici, pe canapea, apoi te-am auzit la ușă.

— A mai venit cineva?

— Unde, aici? Nu, doar tu. Vrei să mă mai săruți o dată?

M-am aplecat peste ea, sperând să scap cu ceva scurt, dar s-a agățat de mine, cu gura deschisă. Țineam ochii deschiși, însă părul ei despletit îmi bloca aproape complet câmpul vizual. Ne-am oprit și i-am sprijinit capul de pieptul meu.

— E bine, a spus, apoi a murmurat ceva de neînțeles.

Am rămas așa cam un minut. O simțeam că adoarme în brațele mele. Am lăsat-o în pace, cât să arunc o privire în jur. Totul arăta ca atunci când plecasem. Cești le de cafea erau tot pe masa din fața ferestrei mari, lângă care rămăsese aprins lampadarul. Singura sursă de lumină din bucătărie provenea de la niște spoturi mici, încastrate sub dulapuri. Casa era liniștită, deși aveam impresia că-l puteam auzi pe Brian sforăind în camera de oaspeți. Nu eram sigur, dar am luat-o ca pe un semn bun. Era încă în viață.

Știam că Charlie se ascunde pe undeva prin casă.

Îmi făcusem deja în minte scenariul. Mă urmărise când venisem la cină și așteptase probabil să plec, ca să se țină după mine sau să se forțeze intrarea în casă. I se ivise o șansă nesperată, când Tess ieșise după mine cu manuscrisul romanului nepublicat în mână, lăsând ușa larg deschisă. Charlie se strecurase înăuntru. Apoi? Se ascunsese într-un cotlon și reușise să-i toarne ceva lui Tess în cafea, probabil același drog cu care îi dresese whisky-ul lui Pruitt. Nu credeam că era beată – în orice caz, nu mai beată decât era când plecasem, cu două ore mai devreme. Nu, era clar că fusese drogată. Ajunsesem chiar înainte ca Charlie să-și pună în aplicare partea finală a planului. Iată-ne, așadar, cu toții sub același acoperiș. Oare unde se ascundea? Unde m-aș fi pitit eu, în locul lui?

Am ridicat-o cu infinite precauții de la pieptul meu și am întins-o pe canapea.

— Pleci? abia reuși să articuleze prin somn, după care își puse un braț sub cap pe post de pernă și începu să respire regulat, pe nas, cu ochii închiși.

Am intrat în vârful picioarelor în bucătărie. O ușă laterală dădea spre un hol din care aveai acces la toaletă de serviciu și la camera de oaspeți, unde dormea Brian. Pe undeva trebuie să fi fost și o debara, dacă îmi aduceam bine aminte. M-am apropiat de blatul de lucru și am apucat în mâna dreaptă sucitorul pe care îl ochisem mai devreme. Aș fi preferat un cuțit, dar greutatea compactă a lemnului masiv îmi dădea încredere.

M-am întrebat dacă n-ar fi fost mai bine să rămân în bucătărie, de unde puteam supraveghea bine parterul. Aș fi putut sta de pază toată noaptea, așteptându-l pe Charlie să facă prima mișcare, însă îmi făceam griji pentru Tess. Nu știam cât de periculoasă era substanța pe care o ingerase. Impunându-mi să vorbesc pe o voce normală, am rostit în bucătăria pustie:

— Știu că ești aici.

Nimic.

După vreo cinci minute am început să mă întreb iarăși dacă nu devenisem paranoic. Poate că Tess dăduse iama la sticlă după plecarea mea, îmbătându-se zdravăn. Poate că Charlie își bătuse joc de mine în ultimul hal, trimițându-mă aiurea la casa prietenilor mei. M-am întors cu pași moi în camera de zi. Tess era neclintită. M-am aplecat deasupra ei și am constatat cu ușurare că respira normal. Am luat-o la stânga și m-am întors în antreu, conștient de scârțâitul podelei din lemn la fiecare pas pe care-l făceam. Am trecut de casa scării și am deschis ușa de la baie. De afară venea destulă lumină ca să-mi dau seama că era goală.

Apoi am auzit sunet de pași în spate, și sângele mi-a înghețat în vene.

Pașii s-au oprit, iar zgomotul lor a fost înlocuit de o respirație grea. M-am răsucit brusc, strângând în mână sucitorul. Humphrey, ogarul, mă privea nedumerit. Am întins spre el mâna liberă. A venit spre mine, m-a adulmecat și, hotărând că nu prezentam interes, s-a întors în camera de zi.

M-am întors în direcția în care pornisem, cu gândul să verific camera de oaspeți, unde ar fi trebuit să doarmă Brian. După aceea ar fi fost momentul să plec. Probabil că nu aveam ce căuta aici.

— Cum îl cheamă pe câine?

Am recunoscut imediat vocea din spatele meu. Am făcut stânga-mprejur și l-am văzut în capul scărilor, cu lumina în spate și chipul ascuns în penumbră.

Martin Kingship ținea nonșalant un pistol în mână. Am dat să mă apropii, dar îl ridică, ațintindu-l spre pieptul meu.

28.

– Humphrey, i-am răspuns.

— Ha! Ca pe actor?

— Așa cred. Nu știu.

— Un adevărat câine de pază, ce să zic?

— Mda…

În mâna cealaltă, Marty avea un telefon mobil. Ceva părea ciudat. Băusem cu el de multe ori și mă vizitase frecvent la librărie, dar nu-mi aminteam să-l fi văzut cu un telefon. E drept că nu-l văzusem nici înarmat vreodată, dar telefonul mobil părea mai straniu în mâna lui decât arma.

— De când ești aici? Cu tine corespondam pe site-ul acela, Duckburg? l-am întrebat schițând un gest din cap spre mobil.

— Da. Nu m-am descurcat deloc rău, cu degetele astea alea mele ca niște cârnați. Hai mai bine să ne așezăm, îmi zise făcându-mi semn cu arma. La masă, dacă vrei? Poți să lași deoparte chestia aia din mână, ca să nu trebuiască să te amenințe cu pistolul. Să purtăm o discuție civilizată.

— Bine, i-am răspuns.

Se întoarse și se îndreptă spre masă. Cu ochii minții m-am văzut repezindu-mă la el și lovindu-l, doborându-l la pământ. Dar n-am făcut decât să-l urmez și ne-am așezat amândoi la masă, chiar pe scaunele pe care le ocupasem ceva mai devreme eu și Tess. Marty se dădu puțin în spate și lăsă mâna cu arma să i se odihnească pe coapsă.

— Ce ai acolo? mă întrebă.

— Un sucitor, i-am spus așezând bucata de lemn pe masă.

— L-ai găsit pe aici sau l-ai adus cu tine?

— Nu, l-am găsit aici.

În lumina becului de deasupra mesei îi vedeam mai bine chipul. Arăta ca de obicei, cu pielea pământie, părul ciufulit și aerul unui om care a pierdut câteva nopți la rând. În ochi însă i se citea o strălucire bizară. Mă privea mai intens, mai plin de viață. Deși nu zâmbea, ochii îl trădau. Părea bucuros.

— Mi-am închipuit c-o să vii înarmat mai bine, dar acum îmi dau seama că probabil nu este genul tău. Ai anunțat poliția?

— Da, i-am răspuns rapid. Sunt pe drum.

Se încruntă.

— Hai să nu ne mințim. Să fim sinceri unul cu celălalt și să vedem ce facem în continuare. Știu că-ți imaginezi că singura ta șansă să scapi viu de aici este să te arunci asupra mea, dar te înșeli. O să-ți fac o propunere rezonabilă. Sincer, nu mai sunt la prima tinerețe. Îmi scapă termenul acela condescendent rezervat bătrânilor care încă se mai pot mișca.

— Vioi?

— Exact, vioi. Mă definește perfect. Așa că, dacă încerci ceva, o să-ți servesc un glonț drept în față.

Zâmbi.

— Înțeleg.

— Am ținut să te avertizez din timp, să renunți la ideile tâmpite.

Am ridicat mâinile în semn de predare.

— Nu mă mișc de aici.

— Bun. Am încredere în tine. Acum, să discutăm. M-ai pus pe gânduri cu mesajul acela despre ficțiune și realitate. Cum că lista ta de crime era o ficțiune, ceea ce o face foarte diferită. Cred că aici ai dreptate, Mal, doar că ai pus problema greșit. Ficțiunea este mult mai interesantă decât realitatea. O știu. Am văzut multe la viața mea, dar știi cine mi-a deschis ochii asupra ficțiunii? Chiar tu. Tu m-ai învățat să citesc, tu m-ai inițiat în crimă. Viața mi s-a schimbat în bine. Ia zi, crezi că au niște bere pe-aici? Mi-ar prinde bine una rece, cât stăm de vorbă.

— Sunt convins că au.

Își îndreptă privirea spre frigiderul uriaș din bucătărie.

— Poți să aduci vreo două? Am încredere în tine că n-o să încerci ceva aiurea.

— Sigur, i-am zis.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre bucătărie, sub amenințarea armei lui Marty. Când am trecut printre cele două canapele, am văzut că Humphrey, câinele, era tolănit vizavi de Tess, amândoi dormind buștean. În frigider am zărit două sticle de Heineken ascunse undeva în spate. Am făcut rost de un desfăcător și le-am deschis.

— O, Heineken, zâmbi mulțumit fostul polițist. O surpriză plăcută.

Luă o dușcă, iar eu l-am imitat. Aveam gura uscată, lipicioasă, așa că berea îmi pria, în ciuda împrejurărilor.

— Mda, Mal, m-ai schimbat de două ori, știai? spuse Marty, ca și cum discuția nu s-ar fi întrerupt în momentul în care mă trimisese după bere. M-ai inițiat în crimă și m-ai făcut să citesc, mi-ai făcut viața mai frumoasă.

— Mă îndoiesc că te-am inițiat în crimă.

— O, ba da, zise râzând cu poftă. Nu uita că am fost polițist.

•

În total, cred că am stat de vorbă trei ore în noaptea aceea. Marty a dus greul conversației, vocea devenindu-i din ce în ce mai grea și mai răgușită. În pofida oboselii, părea că întinerește în timp ce-mi depăna povestea lui. Faptele pe care le comisese îi dăduseră o nouă viață, dar nu era destul. Simțea nevoia să povestească.

Mi-a relatat cum, cu cinci ani în urmă, în 2010, anul morții lui Claire, încă lucra ca ofițer la departamentul de poliție din Smithfield, se gândea la pensie și își suporta tot mai greu soția infidelă. De cel puțin două ori, târziu în noapte, își pusese arma în gură și fusese pe punctul să-și ia zilele. Îi trecuse prin minte chiar să-și ucidă mai întâi nevasta, ca să se asigure că n-o să continue distracția odată rămasă singură. Gândul la cei doi copii pe care-i aveau împreună fusese singura opreliște. N-ar fi vrut ca gestul lui să-i apese pentru tot restul vieții. Cu toate acestea, se gândea la sinucidere în fiecare zi.

În perioada aceea era membrul unui mic grup operativ însărcinat să destrame o rețea de prostituție care funcționa în jurul unei spălătorii automate din Smithfield. Își făceau publicitate pe clasicul site Craiglist, dar se promovau și pe un site mai dubios, numit Duckburg. Marty începuse să le studieze intens pe amândouă, în timpul liber, întrebându-se dacă n-ar putea să-și lanseze o afacere similară online. Întâmplător, dăduse pe Duckburg peste anunțul meu, cel în care căutam un pasionat de romanul *Străinii din tren.* Nu citise cartea – nu se transformase încă într-un cititor avid de literatură polițistă –, dar văzuse filmul în copilărie și subiectul îi rămăsese întipărit într-un colț al memoriei. Cine ar fi putut uita prestația marilor actori Robert Walker și Farley Granger? *Tu execuți crima mea, eu, pe a ta*. Îmi răspunsese imediat. Se gândise să mi-o dea pe mână pe fosta soție, dar își dăduse seama că i-ar fi fost imposibil să scape neprins, chiar dacă ar fi dispus de un alibi solid. Exista însă o persoană pe care o ura chiar mai mult decât pe consoarta infidelă. Norman Chaney era un mic patron din Holyoke, iar cele trei ateliere auto pe care le deținea erau faimoase nu atât

pentru calitatea manoperei, cât pentru apartenența la rețeaua locală de trafic de droguri. Deși poliția nu reușea cu niciun chip să-l agațe cu ceva pe Chaney, era limpede că spăla bani și, foarte probabil, vindea droguri prin cele trei garaje. Ceea ce-i reținuse însă cu adevărat atenția lui Marty fusese decesul suspect al lui Margaret Chaney, soția lui Norman, cu care acesta se certase. Femeia pierise într-un incendiu, iar polițiștii locali știau că focul pusese pus de soțul ei, care fugise în New Hampshire după ce colectase asigurările pentru casă și pentru viața femeii. Dăduse lovitura și scăpase.

Când primise numele și adresa lui Eric Atwell de la mine, Marty îmi dăduse, la schimb, coordonatele lui Norman Chaney.

Împins de o urmă de conștiință, verificase antecedentele lui Atwell înainte să-l împuște, lămurindu-se rapid că nu avea de-a face cu vreun sfânt. Descoperise că individul era un ticălos fără pereche, dar că până atunci fusese arestat doar pentru fapte minore: conducere sub influența alcoolului și posesie de substanțe interzise. Mai aflase însă că pe numele lui Eric Atwell fuseseră emise trei ordine de restricție pentru fapte de violență, din partea unor femei care nu se cunoșteau.

Nu-i fusese greu să-l trimită pe lumea cealaltă. După ce îl urmărise câteva zile constatase că avea obiceiul să facă lungi plimbări pe cărările puțin umblate din jurul fermei sale, în tot acest timp ascultând muzică la căști. Marty îl pândise într-o porțiune împădurită din Southwell și îl împușcase de cinci ori cu o armă subtilizată în cursul unei percheziții, cu doi ani înainte.

— Știi scena aia din *Vrăjitorul din Oz,* când imaginea se schimbă din alb-negru în color? mă întrebă.

— Cum să nu?

— Ei bine, acela a fost declicul pentru mine. Lumea s-a schimbat. Am presupus că s-a schimbat și pentru tine, după ce am auzit ce a pățit Norman Chaney.

— Nu tocmai. Într-un fel, da, s-a schimbat, dar invers. Lumea mea și-a pierdut culoarea.

Ridică din umeri și se încruntă puțin.

— Mă rog, înseamnă că m-am înșelat. În orice caz, mi-am închipuit că ești animat de aceleași sentimente ca și mine și am hotărât să aflu cine erai, cu speranța să facem cunoștință.

S-a dovedit că nu eram greu de găsit. Studiind dosarul lui Atwell, Marty

aflase despre rolul acestuia în decesul lui Claire Malory, căsătorită cu managerul unei librării din Boston. Apoi ajunsese pe blogul meu și descoperise recomandările grupate sub titlul „Opt crime perfecte”. În mijlocul listei trona chiar *Străinii din tren.* Citise cartea, parcursese și celelalte romane, iar lumea i se înfățișase dintr-odată plină de oportunități. Înainte suferise amarnic într-o relație ratată, lipsită de iubire. Fiica lui îi acorda atenție din când în când, dar era vizibil că o făcea ca pe o corvoadă, pe când fiul lui se lupta cu dependența de droguri. Acum însă descoperise crima și, chiar mai bine, plăcerea lecturii. Marty semnase hârtiile de divorț și se mutase la Boston.

Ca să fie aproape de mine.

În 2012 începuse să participe la evenimentele pe care le organizam la librărie și tăcuserăm cunoștință. Cred că-și imaginase că va fi suficient să ne împrietenim, că poate vom ajunge, după o vreme, să ne împărtășim experiențele de asasini. Ceea ce nu se întâmplase. Da, deveniserăm prieteni, dar asta nu era suficient pentru el. În plus, după cum am arătat în altă parte, ne vedeam tot mai rar. Acela fusese momentul când îi venise ideea să pună în practică ideile din cărțile pe care le recomandasem. Dorea să stabilească astfel o relație mai apropiată cu mine, pentru că socializarea la bere nu-l satisfăcea. Cu alte cuvinte, dacă m-aș fi purtat mai frumos cu el, o mulțime de oameni ar fi scăpat cu viață. De fapt, nu sunt sigur de asta. Când și-a ucis prima victimă, pe Eric Atwell, a fost ca atunci când desfaci o sticlă de șampanie – nu vei reuși niciodată să vâri dopul la loc, oricât te-ai strădui. Iar acum dispunea de o mulțime de modalități prin care să-și pună în aplicare noul hobby. Nu-i lipsea decât victima.

Înainte să se apuce să-l înșele, pe vremea când Marty Kingship încă locuia în Smithfield, soția lui citise faimoasa carte a prezentatoarei de televiziune Robin Callahan despre beneficiile adulterului. Cu titlul *Viața este prea lungă,* apăruse la un an după ce autoarea fusese prinsă înșelându-și bărbatul cu un coleg de platou, căsătorit și el. Scandalul, exacerbat de frumusețea și de tupeul femeii, alimentase luni de zile rubricile lacome ale tabloidelor. Callahan își transformase notorietatea în bani publicând o carte în care argumenta că, în esență, poligamia este mult mai firească pentru om decât monogamia, în condițiile în care creșterea speranței de viață face absurdă fidelitatea de cuplu. După turul obișnuit al dezbaterilor televizate, cartea se vânduse ca pâinea caldă.

Marty Kingship pusese pasiunea bruscă a soției lui pentru dentistul familiei pe seama influenței exercitate de autoare. Sunt convins că nu era singurul om care o detesta pe Robin Callahan, dar Marty se dedase deja la crimă, scăpase și nu-și găsea liniștea până nu omora din nou. Analizase lista mea de crime perfecte, căutând idei. Îi plăcuse în mod deosebit cartea Agathei Christie, *Ucigașul ABC,* unde o execuție anume fusese mascată printr-o serie de asasinate care păreau comise de o persoană deranjată mintal. De ce n-ar fi procedat la fel cu Robin Callahan, prima dintr-o serie de victime cu nume de păsări, de pildă? Își spusese apoi că ar fi fost interesant să lase o pană la locul fiecărei crime sau, chiar mai bine, să trimită o pană prin poștă la secțiile de poliție care se ocupau de cazuri.

Zis și făcut. O ucisese pe Robin Callahan la ea acasă, unde intrase cu ajutorul vechii lui legitimații de polițist. Îl omorâse apoi pe Ethan Byrd, un student oarecare, peste numele căruia dăduse căutând nume cu sonorități aviare în dosarele poliției. Ethan fusese arestat într-un bar din Lowell după ce îl amenințase pe barman cu bătaia și tulburase liniștea publică.

Îl găsise pe Jay Bradshaw în același fel; omul fusese judecat pentru viol, dar nu fusese condamnat. După proces, Bradshaw se dăduse la fund, ajungând să vândă scule folosite din propriul garaj.

Marty îi făcuse o vizită în plină zi și-l omorâse în bătaie cu bâta de baseball pe care o adusese cu el și cu un baros pe care-l găsise la fața locului.

Înțelesese că nu se putea opri până nu finaliza toată lista din clipa în care începuse să planifice crimele din *Ucigașul ABC.* Pe Bill Manso îl scosese tot din dosarele poliției. Tipul fusese cercetat într-un caz de violență domestică, dar și pentru că dăduse buzna în casa unei vecine și-i furase lenjeria intimă. Faptele se petrecuseră cu cinci ani în urmă, dar, citind rapoartele, Marty observase că individul scăpase pentru că făcea naveta la New York, dovedind că se găsea în tren la momentul spargerii.

Povestea cu trenul îl trimisese cu gândul la *Asigurare pentru moarte,* altă carte din listă. Marty nu numai că o citise, dar împrumutase și filmul de la biblioteca locală, care îi plăcuse mai mult: „Mi-a dezvăluit o nouă dimensiune a jocului lui Fred MacMurray”. Îl ucisese pe Bill Manso cu o armă albă și-i abandonase cadavrul lângă calea ferată, după care a doua zi luase același tren și spărsese o fereastră, aruncând cioburile în afară exact la timp cât să dea impresia că Bill Manso se hotărâse să se arunce. Știa că n-

o să meargă. Criminaliștii aveau să descopere imediat că victima fusese ucisă în altă parte și adusă acolo. Pe Marty însă îl incita ideea că cineva ar fi putut face legătura între crime, ajungând la mine. Poate că aș fi fost chiar arestat. Oricum, aș fi devenit implicat, ceea ce-și dorise de la început. Inițial nu știuse cum să-l abordeze pe Manso, dar sarcina îi fusese ușurată de obiceiul acestuia de a frecventa barul de lângă gară când se întorcea în Connecticut. Cu o precizie de metronom, individul se oprea în fiecare zi, la ora cinci după-amiaza, la Corridor Bar and Grill și ieșea de acolo clătinându-se pe la zece noaptea, de unde conducea până la apartamentul lui din oraș. Marty îl omorâse cu un baston telescopic în parcarea blocului – „mult mai bine decât cu bâta de baseball, crede-mă" – și aruncase cadavrul lângă șine. A doua zi se suise în tren și spărsese o fereastră folosind aceeași armă de oțel.

După patru crime își pierduse răbdarea. Nu mi-a spus-o în așa de multe cuvinte, dar luase decizia să iasă mai bine în evidență. Era momentul să mă implice direct.

Ca toți clienții fideli de la Old Devils, o cunoștea pe Elaine Johnson, care îl încolțise de mai multe ori ca să-i împărtășească opiniile ei literare. Îi povestise despre lesbiana scârboasă care deținea apartamentul în care locuia, despre dezgustul pe care i-l inspira mizeria din Boston, dar și despre falimentul la care ar fi fost condamnată librăria fără aportul ei. Mai mult, îi vorbise despre afecțiunea cardiacă de care suferea, pentru care doctorii îi recomandaseră să se mute într-o zonă mai liniștită și să evite stresul.

După ce Elaine se mutase în casa surorii ei decedate din Rockland, statul Maine, Marty nu ezitase să-i facă o vizită. Se strecurase în apartament în absența ei – probabil ocupată să terorizeze angajații vreunei librării locale – și se ascunsese în șifonierul din dormitor. O așteptase purtând o mască monstruoasă de clovn, cu o gură uriașă, plină de dinți ascuțiți. O auzise foindu-se pe la parter fără să bănuiască nimic. Când urcase la etaj, femeia se dusese direct la șifonier și îl deschisese larg. Sângele îi pierise din obraji, dusese mâna la piept și murise câteva minute mai târziu de infarct, exact așa cum sperase el.

— De ce ai lăsat cărțile în bibliotecă? l-am întrebat.

— Voiam ca polițiștii să ajungă la un moment dat la tine. Știam că decesul lui Elaine Johnson era o crimă perfectă. Niciun legist n-ar fi putut-o cataloga drept o moarte suspectă. Așa că le-am lăsat acolo ca să tulbur

apele. Speram că se va găsi un detectiv destul de inteligent încât să pună lucrurile cap la cap.

— Ceea ce s-a și întâmplat.

— Da, iar tu ai intrat în panică și ai dat fuga la mine, după ajutor. Nu luasem în calcul această posibilitate, dar am fost tare bucuros când ai apărut. Mi-a făcut plăcere să-ți aud vocea, să te aud cerându-mi un serviciu.

— Ai fi putut să te oprești atunci. Obținuseși tot ce-ți doreai.

— Te înșeli. În faza respectivă, nu numai că voiam să termin proiectul, dar speram să te cooptez și pe tine. Iată că oportunitatea ni se oferă acum. Vrei să afli ce a urmat?

29.

– Mi-am dat seama că, în sfârșit, cineva a pus lucrurile cap la cap când mi-ai spus că ai fost contactat de FBI. Era logic să încerci să afli cât mai repede identitatea ucigașului. Ca să obțin un răgaz, ți l-am livrat pe Nick Pruitt.

Era adevărat că Pruitt făcuse o plângere formală împotriva lui Norman Chaney după incendiul în care murise soția acestuia, sora lui Pruitt. Îl verificase pe acesta din urmă încă dinainte să apuc eu să-i solicit informații despre moartea lui Chaney. Pruitt era un alcoolic pocăit cu câteva arestări la dosar, altfel spus, victima perfectă pentru un asasinat care să imite *Intenții criminale.* Dacă intra în comă alcoolică și murea, cine ar fi bănuit că fusese vorba de crimă? Trecutul îi confirma aplecarea spre alcool.

După ce băuserăm câteva beri la Jack Crow's Tavern, în acea seară de miercuri, Marty cumpărase o sticlă de scotch pe care să i-o ducă lui Pruitt, în New Essex.

— M-a lăsat imediat să intru, după ce i-am arătat arma, firește. Odată ce a început să bea, nu mi-a fost greu să-l conving să termine aproape toată sticla. Îmbunătățisem whisky-ul cu niște benzodiazepine, ca să fiu sigur că-și face efectul. Făcu o pauză și zâmbi, apoi continuă: După ce am închis capitolul Pruitt, mi-a venit ideea să te împing pe pista Brian Murray sau chiar Tess. A funcționat? Ai observat marca de whisky?

— Da, i-am răspuns.

— Mă bucur, îmi spuse simplu, de parcă l-aș fi felicitat pentru pulover.

— Cât de bine îi cunoști pe Brian și pe Tess?

— Pe ea am cunoscut-o în seara asta. Ne-am jucat puțin de-a v-ați ascunselea prin casă până să vii tu. Pe Brian îl cunoșteam deja de la librărie, dar în ultimii ani i-am acordat o atenție specială. Mă opream din când în când, ca din întâmplare, la barul hotelului unde-și petrece timpul și beam un păhărel cu el. Te-am și văzut cu amândoi marți seară. Știam că Tess s-a întors din cauza accidentului pe care l-a suferit Brian la mână. Acum, decorul este aranjat pentru scena finală. Poliția va găsi cadavrul lui Brian – împușcat în cap printr-o pernă –, iar Tess va dispărea. Am putea chiar să-i pregătim o valiză, ca să fie exact ca în *Misterul casei roșii.* Un

mort, un ucigaș fugit. Nu trebuie decât să găsim un loc bun unde s-o ascundem.

— Ce se întâmplă cu Tess? am întrebat făcând semn cu capul spre ea.

Dormea în continuare, încovrigată pe canapea. Nu se mișcase deloc.

— I-am strecurat un somnifer în cafea. Și în vinul de Porto, din care a băut cu poftă. S-ar putea să fie suficient ca să nu se mai trezească, altfel vom apela la o metodă blândă. O pungă de plastic peste cap, de pildă.

Cred că ne obișnuiserăm cu zgomotul sforăitului ritmic din dormitorul lui Brian, dar am tresărit amândoi când s-a auzit un horcăit foarte puternic. Marty luă arma în mână și-și aținti privirea într-acolo.

— Apnee în somn. Mă îndoiesc că se trezește, dar ar fi mai bine să verificăm, îmi zise, și i-am auzit genunchii trosnind când se ridică. Vii și tu, îmi făcu semn cu pistolul.

M-am ridicat la rândul meu.

Ne-am îndreptat împreună spre camera de oaspeți, eu primul, urmat de Marty. Ușa fusese lăsată întredeschisă. Am împins-o cu grijă. Înăuntru era întuneric, dar prin fereastră pătrundea o rază de lumină. Brian dormea întins pe spate, peste cearșafuri. Tess îl lăsase îmbrăcat, dar avea cureaua desfăcută. Respira rapid și sforăia atât de tare, încât mă miram că nu se trezește.

— Of, Doamne, făcu Marty. Hai să-i curmăm suferința amărâtului.

M-am întors spre el chiar când apăsă pe întrerupător, inundând încăperea cu lumina unui lampadar înalt. Deasupra patului se vedea un tablou de dimensiuni mari, ceva abstract, cu patrulatere roșii și negre.

— Ai putea să pleci de aici, Marty.

— Și ce să fac după aceea?

— Să te predai. Mergem împreună și ne predăm poliției.

Știam că era o încercare disperată, dar fostul polițist părea obosit. Jocul se apropia de final. Mi-am spus că își dorea în sinea lui să fie prins.

Clătină din cap.

— E prea obositor să stai de vorbă cu toți polițiștii ăia, cu avocații și cu psihiatrii. Ar fi mai simplu să continuăm conform planului. Aproape am terminat, Mal. Opt crime perfecte. Crimele tale favorite.

— Le preferam în cărți, nu în viața reală.

Marty rămase tăcut câteva secunde. Aveam impresia că respiră cu dificultate și, pentru o clipă, m-am lăsat legănat de iluzia că urma să sufere

un atac de cord. Ridică privirea.

— Recunosc, gândul că aproape am terminat îmi face plăcere. Vom proceda în felul următor: te las pe tine să te ocupi de Brian, pentru că, sincer, eu am dus greul proiectului de când te-ai ocupat de Norman Chaney. Îți dau arma, îi pui o pernă pe față și tragi în ea. Nu cred că vecinii vor auzi focul de armă. Și dacă aud, își vor închipui că este altceva. Un motor care dă rateuri, de exemplu.

— Am înțeles, i-am răspuns întinzând mâna spre armă.

— Știu la ce te gândești, Mal. Vrei să iei pistolul și mă ții la respect cu el până la venirea poliției, dar nu te pot lăsa să faci asta. O să te atac și vei fi nevoit să mă împușți. Oricum ar fi, va trebui să omori pe cineva. Nu m-aș supăra dacă alegi să tragi în mine. Am o prostată cât o minge de baseball. Mi-am trăit traiul. Mai ales ultimii ani, de când am făcut cunoștință și am început jocul ăsta, au fost foarte distractivi.

— Nu pentru toată lumea.

— Ha, bine zis. Dar, adânc în sufletul tău, știi că de fapt nimic nu prea contează. Dacă îți dau arma și-i trimiți un glonț în creier lui Brian, cred că-i faci un serviciu.

Îmi puse pistolul în mână. Era un revolver. Am ridicat cocoșul.

— E semiautomat, nu e nevoie să-l armezi.

Am aruncat o privire spre Brian, care dormea bușteан în continuare, apoi am ridicat revolverul și l-am împușcat pe Marty în piept.

30.

Penultimul capitol din *Asasinarea lui Roger Ackroyd* este intitulat „… Și numai adevărul”. Povestitorul, respectiv doctorul ucigaș, își dezvăluie identitatea și își descrie faptele.

Nu am pus titluri la capitolele din povestea mea. Este o convenție învechită, care mi se pare pretențioasă. Cum ar fi trebuit să-l intitulez pe ultimul? Ceva de genul „Charlie își arată chipul”? Înțelegeți ce vreau să spun? Sună pretențios. Totuși, dacă aș fi dat titluri celorlalte capitole, acesta s-ar fi numit „… Și numai adevărul”.

•

Eram în mașina mea, îmi urmăream soția în drum spre ferma lui Eric Atwell, în noaptea când a murit. Nu era prima dată când mă duceam acolo. După ce am aflat că se apucase din nou de droguri și că, foarte probabil, avea o relație intimă cu cineva de la Black Barn Enterprises, am trecut de câteva ori pe lângă ferma renovată. L-am văzut o dată și pe Atwell, deși nu eram sigur că era el. Alerga pe o potecă, aproape de casă, îmbrăcat într-un trening de jogging maroniu. Executa din fugă mici lovituri de box, de parcă se credea Rocky Balboa.

Am hotărât cu Claire să rămânem acasă în noaptea de Anul Nou. Mi-a spus că se organiza o mică petrecere la Black Barn, dar că, din moment ce se lăsase de droguri (probabil minția), nu avea de ce să se mai ducă acolo. Am făcut un pui la rotisor și piure de cartofi, iar ea a gătit niște verze de Bruxelles la abur. Am băut o sticlă de Vermentino la masă, apoi am strâns vasele și am mai desfăcut una. Ne pregăteam să vedem un film, *Strălucirea eternă a minții neprihănite,* unul dintre preferatele lui Claire, dar care îmi plăcea și mie. În orice caz, îmi plăcea pe vremea aceea. Acum, până și gândul la el îmi provoacă greață.

Cred că am adormit pe la jumătate. Când m-am trezit, DVD-ul ajunsese la final. Pe măsuța de cafea apăruse un bilețel cu scrisul lui Claire: *Promit că mă întorc repede. Iartă-mă. Te iubesc, C.*

Știam unde se dusese, evident. Mașina ei Subaru nu mai era parcată, ca de obicei, în fața casei. M-am suit într-a mea, un Chevrolet Impala, și am pornit către Southwell.

Acasă la Atwell se desfășura un fel de petrecere. Pe alee erau parcate cinci mașini și pe stradă, încă două, inclusiv cea a lui Claire. Am parcat la vreo două sute de metri, cât mai aproape de bordură. Eram într-o porțiune din Southwell slab populată. Ferme vechi, care se stingeau încet, delimitate de ziduri din piatră, printre care începeau să apare vile de milioane de dolari. Mi-am încheiat haina până la gât, ca să mă apăr de frig, mi-am vârât mâinile în buzunare și m-am îndreptat pe jos spre grupul de clădiri. O etichetă discretă, pe cutia poștală, indica BLACK BARN ENTERPRISES. Am zăbovit lângă ea câteva momente, examinând împrejurimile. Ferma propriu-zisă era zugrăvită în alb, iar lângă ea se înălța un hambar uriaș. Îl văzusem și ziua, firește. Nu era vopsit în negru, cum ar fi dat de crezut numele firmei, însă fusese amenajat ca un spațiu de lucru stilizat. Ușile fuseseră înlocuite cu panouri din sticlă groasă, iar în interior fuseseră create un fel de studiouri de creație, în plan deschis, printre care se vedeau mese de ping-pong.

Am urmat marginea proprietății și am reușit să mă apropii suficient de hambar ca să constat că nu era nimeni înăuntru, deși lămpile industriale atârnate din tavan erau toate aprinse. Petrecerea avea loc în casă. Am dat ocol clădirii masive, cu gândul să mă apropii de fosta fermă prin spate. Peisajul care mi-a apărut în fața ochilor m-a lăsat cu gura căscată pentru un moment. Luna, aproape plină, se profila pe cerul perfect senin. Casa lui Atwell era construită în vârful unei pante line, iar din locul unde mă aflam puteam vedea până departe, peste dealurile unduitoare, până la liziera întunecată a unei păduri, totul fiind scăldat în lumina argintie a lunii. Am rămas locului, copleșit, tremurând în haina mea prea subțire. M-au trezit din reverie glasurile vesele și mirosul de fum de țigară din aer. În partea din spate a hambarului fusese construită o terasă, unde un cuplu pe care nu-l cunoșteam fuma și râdea zgomotos. Nu reușeam să aud ce-și spun, căci cuvintele le erau împrăștiate de vântul aspru. Am așteptat să termine țigările și să se întoarcă în casă, apoi m-am apropiat pe furiș și am aruncat o privire înăuntru printr-o fereastră.

Multe lucruri văzute în noaptea aceea mi-au rămas întipărite în minte, dar e o imagine pe care n-o voi putea uita nicicând. Vreo douăzeci de oameni se învârteau într-o cameră de zi mare, mobilată cu gust. Încăperea era dominată de o sofa rotundă masivă, pe care stătea așezată Claire, îmbrăcată într-o fustă scurtă de catifea verde și o bluză crem de mătase pe

care nu-mi aminteam s-o mai fi văzut. Lângă ea stătea Atwell și umerii li se atingeau. Claire avea în mână un pahar de șampanie. Deși camera era slab luminată, grămăjoara de praf alb de pe măsuța de cafea cu blat de sticlă era perfect vizibilă. Unul dintre invitați se aplecase asupra măsuței și își pregătea o liniuță. Din casă bubuia muzica tehno, genul pe care-l poți auzi în orice club, iar câțiva invitați dansau în jurul canapelei. Ceea ce nu voi putea uita însă până la moarte era aspectul lui Claire – nu hainele, nici măcar modul în care se lipea de Atwell, care îi pusese o mână pe picior – ci strălucirea emanată de chipul ei. Era de la droguri, desigur, dar nu doar atât. Afișa o expresie de pură plăcere animalică. Râdea în hohote, cu gura deschisă, nefiresc, și buzele umede. N-o mai văzusem niciodată râzând așa.

M-am întors la mașină, am pornit motorul și am dat drumul la căldură la maximum. Tremuram și plângeam în același timp. Apoi am intrat într-o criză de nervi și am început să lovesc tavanul cu pumnii. Eram furios pe Claire, firește, pe Atwell, dar cel mai furios eram pe mine însumi, pentru că nu-mi doream decât să mă duc acasă și să-mi aștept soția, sperând că se va întoarce cu bine și că într-o zi va fi numai a mea. În orice caz, asta am simțit în momentul acela.

Pe măsură ce habitaclul se încălzea, am reușit să mă calmez. De unde mă aflam puteam vedea mașina lui Claire, parcată puțin mai în față. M-am hotărât să rămân la pândă. Știam din experiență că nu va înnopta acolo și că se va întoarce înainte de zori, oricât de târziu. Mai știam că o voi ierta, că voi proceda așa cum făcea mama cu tata, adică o voi aștepta. Dar în acele clipe, stând în mașină, cu motorul torcând și căldura bătându-mi în față, simțeam cum mă încarc de ură împotriva ei. Știam că era dependentă de droguri și înțelegeam, până la un punct, că nu se putea lăsa, însă părea atât de fericită în camera de zi a lui Atwell, atât de plină de viață!

Era două și jumătate dimineața când două siluete și-au făcut apariția lângă mașina ei. La lumina lunii, i-am văzut apropiindu-se și sărutându-se de rămas-bun, apoi Claire – i-am recunoscut geaca lungă de iarnă, cu glugă – a deschis portiera și s-a urcat la volan, pe când Atwell a pornit în trap mărunt înapoi spre casă. Stopurile mașinii Subaru s-au aprins, apoi mașina a executat o întoarcere completă. Farurile trebuie să-mi fi măturat mașina, în umbra unui grup de pini, dar probabil că nu era atentă. Accelera pe stradă către Route 2.

M-am luat după ea. Conducea repede, dar, odată intrată pe autostrada

spre Boston, a redus viteza până la limita legală. Era revelionul, iar polițiștii pândeau șoferii beți, ca în fiecare an. Mă irita că, după tot ce ingerase și făcuse în noaptea aceea, era totuși capabilă să conducă prudent. Gândul că ar fi urmat să se strecoare în vârful picioarelor în apartamentul nostru, grijulie să nu mă trezească, mă făcea să văd roșu în fața ochilor. Știam că a doua zi, când am fi stat de vorbă, ar fi plâns, s-ar fi acuzat de toate relele din lume și mi-ar fi cerut iertare. Voia să ducă o viață dublă, dar nu suporta confruntările. Așa era ea. Mi-am spus că aș fi respectat-o mai mult dacă mă părăsea pur și simplu, dacă își asuma preferința pentru Eric Atwell și pentru droguri. Atunci, măcar ne-am fi putut certa.

Eram aproape singuri pe autostrada cu patru benzi la ora aceea. O urmăream de la mică distanță, nepăsându-mi cu adevărat dacă mă vedea sau nu. Dacă nu mă observase parcat lângă locuința lui Atwell, slabe șanse să mă zărească acum. Cunoșteam bine porțiunea aceea de autostradă și știam că ne apropiam de un pasaj rutier. Gardul de protecție era foarte jos. Brusc, în fața ochilor mi-a apărut imaginea lui Claire pierzând controlul mașinii, trecând prin parapetul de tablă și aterizând pe breteaua de sub noi. Fără să mă gândesc prea mult, am accelerat și am depășit-o. Am rulat câteva secunde în paralel și m-am întors către ea, dar nu i-am putut distinge decât profilul întunecat la volan. Poate că întorsese și ea capul la mine, dar n-aveai cum să-ți dai seama. Ce-ar fi văzut? Chipul meu în beznă. M-ar fi recunoscut?

Am depășit-o, dar am rămas pe banda mea. Pasarela se apropia cu repeziciune. Prin minte mi se derulau diferite scenarii. Dacă trăgeam de volan și o împingeam spre margine, avea să păstreze controlul asupra mașinii? Riscam să fim târâți amândoi peste parapet. Pe de altă parte, soția mea evita din răsputeri coliziunile. Ceea ce nu o împiedicase să-și facă viața țăndări. Eram convins că dacă trăgeam de volan, primul ei reflex va fi să încerce să mă evite.

Am făcut-o. I-am tăiat fața pe diagonală în timp ce rulam pe pasaj. A smucit de volan, așa cum mă așteptam, a distrus parapetul de protecție și a căzut în hău.

Odată ajuns acasă, am așteptat sosirea poliției. S-au prezentat la ora opt dimineața ca să mă informeze că rămăsesem văduv. Am răsuflat ușurat, desigur. Nu voiam s-o fac să sufere. Mă temusem și că ar fi putut ucide vreun șofer nevinovat care ar fi avut ghinionul să treacă pe sub noi, dar nu

fusese cazul. Încă un motiv de ușurare.

•

Este straniu să ții doliu după o persoană pe care ai ucis-o. La început, tristețea mi-a fost dublată de un sentiment copleșitor de vinovăție. Mă tot întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi lăsat-o să ajungă acasă. Poate că mi-ar fi cerut s-o internez la un centru de reabilitare, angajându-se să nu se mai atingă de droguri. Sau poate că ar fi continuat să-l frecventeze pe Atwell și n-aș fi avut ce să-i fac. Aș fi fost condamnat să aștept, cu speranța că se va schimba.

M-a ajutat mult lectura jurnalului pe care-l ținuse. În povestea vieții noastre apărea limpede personajul negativ, iar acela era, desigur, Eric Atwell. Planificarea unei modalități de a-l pedepsi m-a ajutat să trec peste partea cea mai grea, apoi timpul și-a îndeplinit misiunea. Mi-e dor de ea în continuare, dar rana s-a închis. Am cumpărat librăria și m-am refugiat în muncă. Deși am încetat să mai citesc romane polițiste – nu mai suportam decesele violente –, cultura generală era suficientă ca să răspund la întrebările clienților. Eram vânzător de cărți și mă pricepeam la ce făceam. Îmi era suficient.

31.

Telefonul începu să sune, dar intră mesageria. Am apăsat nervos pe butonul de încheiere a apelului și eram pe punctul să-l zdrobesc de un perete, când am văzut că agenta Gwen Mulvey îmi returna apelul.

— Bună!

— M-ai căutat? mă întrebă.

— Ai auzit ce s-a întâmplat?

— Nu, ce să aud?

— A fost omorât un tip la Boston, Marty Kingship, adică Charlie. Charlie *al nostru.* El i-a ucis pe Robin Callahan, pe Ethan Byrd și pe Jay Bradshaw. Tot el i-a omorât pe Bill Manso și pe Elaine Johnson, iar în urmă cu două nopți, pe Nicholas Pruitt, în New Essex, Massachusetts.

— Stai, ia-mă încet. Unde e acum? Ai spus că e mort?

— Tocmai am sunat la poliție și le-am dat adresa. Probabil că sunt deja pe drum.

— Cine l-a omorât?

— Eu. L-am împușcat noaptea trecută, târziu. Mai bine zis, azi de dimineață. Voia să-i asasineze pe Brian și pe Tess Murray, după modelul crimei din *Misterul casei roșii.*

— Cu ce se ocupa?

— Fost polițist din Smithfield, Massachusetts. A ieșit la pensie și s-a mutat la Boston. Tot el l-a ucis și pe Eric Attwell. A făcut-o la rugămintea mea. Așa a pornit totul. Este vina mea. Eu am pornit totul. Marty era nebun, într-adevăr, dar eu am pus totul în mișcare.

— Mal, nu reușesc să țin pasul. Unde ești? Pot să vin la tine?

Am analizat propunerea câteva clipe. Mi-ar fi plăcut s-o mai văd o dată. Pe de altă parte, eram conștient că, dacă acceptam, aș fi sfârșit după gratiile unei celule. Luasem de multă vreme hotărârea să evit cu orice preț această opțiune.

— Îmi pare rău, nu. În curând o să trebuiască să închid. Vreau să scap rapid de telefonul ăsta. Ai cinci minute. Ce vrei să știi?

Am auzit-o cum trage puternic aer în piept.

— Ești rănit?

— Nu, sunt bine.

— Știai de la început că el este?

— Marty? Nu. Am plănuit totul pe internet, fără să ne dezvăluim identitățile. El și-a dat seama cine sunt, apoi mi-a găsit lista de recomandări și a început s-o pună în aplicare. Abia noaptea trecută mi-am dat seama că el era ucigașul. Dacă aș fi știut mai devreme, ți-aș fi spus.

— Ai menționat numele lui Nicholas Pruitt printre victime. Despre el mi-ai vorbit ultima dată când ne-am văzut, nu-i așa?

— Am crezut că Pruitt ar putea fi Charlie, dar m-am înșelat. A murit de la o supradoză de alcool, combinat cu un medicament. Probabil că o să găsiți amprentele lui Kingship în casa lui.

— Dumnezeule!

— Ascultă-mă, când o să discuți cu anchetatorii despre caz, aș vrea să le spui că te-am căutat ca să-ți transmit toate aceste informații. Nu e nevoie să precizezi că ai luat legătura cu mine la Boston. Aș vrea să-ți recuperezi locul de muncă.

— Nu cred că e posibil.

— De ce nu? O să primește felicitări pentru conexiunea pe care ai făcut-o între lista de cărți și crime. Furnizează-le informații de care ei nu dispun. Eric Atwell a fost omorât cu un pistol pe care Kingship mi-a spus că l-a luat de la scena unei crime. Spune-le că l-am cunoscut pe un site numit Duckburg. Îți vor fi recunoscători.

— Mai am o mulțime de întrebări.

— Trebuie să închid. Îmi pare rău, Gwen.

— O ultimă întrebare?

— Dă-i drumul.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl meu? Steve Clifton a fost omorât de Marty? Sau… de tine? a adăugat, sesizându-mi probabil ezitarea.

— După Claire… după moartea soției mele, am trecut printr-un an greu, din care nu-mi amintesc mare lucru. Aveam coșmaruri oribile, eram copleșit de vinovăție și cred că beam prea mult.

— Înțeleg.

Îmi era frig, dar simțeam cum mi se scurgea transpirația pe ceafă.

— În acea perioadă aveam un vis recurent. Mă întreb dacă era doar un vis ori s-a întâmplat în realitate. În visul acesta l-am lovit pe tatăl tău cu mașina. Am coborât să văd dacă mai trăiește. Trăia, dar picioarele și

trunchiul lui ajunseseră într-un unghi nefiresc. I-am spus cine sunt și de ce am făcut-o, apoi l-am privit cum se stinge.

— Am înțeles, îți mulțumesc, îmi răspunse pe o voce neutră.

— Cred, în continuare, că era un vis. Totul mi se pare ireal.

— Ești sigur că nu vrei să ne întâlnim? Promit că vin singură.

— Nu, i-am spus după o scurtă șovăire. Îmi pare rău, Gwen. Nu pot. N-aș putea rezista în arest…

— Ți-am spus că vin singură.

— … și nu mai răspund la nicio întrebare. Nu vreau să retrăiesc trecutul. Mi-au ajuns zilele astea. Am fost foarte norocos că am scăpat până acum, deși, în sinea mea, știam că n-o să rezist. Iartă-mă, dar nu ne putem vedea. E imposibil.

— Ai libertatea să alegi.

— Nu, nu o am, de fapt. Poate că nu ți-ai dat seama, dar în ultimii cinci ani… am avut coșmaruri teribile în fiecare noapte. Am continuat să lucrez la librărie fiindcă altceva nu știu să fac, dar n-am mai găsit nicio plăcere. Nu mă mai tem, sunt doar obosit.

Mi s-a părut că aud un oftat în partea cealaltă.

— Mai vrei să-mi spui ceva?

— Nu.

— Am înțeles. Dar ceea ce mi-ai povestit este adevărat?

— Da. Tot ce ți-am spus este cât se poate de adevărat.

32.

Claire Mallory
Eric Attwell
Norman Chaney
Steven Clifton
Robin Callahan
Ethan Byrd
Jay Bradshaw
Bill Manso
Elaine Johnson
Nicholas Pruitt
Marty Kingship

Acestea sunt numele victimelor. Numele lor reale. Cu excepția lui Marty Kingship.

Nu știu de ce am simțit nevoia să-i schimb numele. Poate fiindcă are copii, care, ca toți copiii, nu trebuie să plătească pentru faptele părinților lor. Poate fiindcă este singurul care merită să fie condamnat pentru cele întâmplate. Alături de mine, desigur.

Tocmai am descoperit un detaliu amuzant: Marty Kingship are inițialele mele. O scăpare freudiană, presupun. Îmi închipui și că cititorii mei ascuțiți la minte vor rămâne convinși că Marty Kingship nu există și că eu sunt autorul asasinatelor. Nu e adevărat. Într-un fel, îmi pare rău, căci aș fi putut scrie un final mai spectaculos.

Sunt responsabil pentru toate cele întâmplate. Marty a fost executantul în cele mai multe cazuri, dar eu am fost arhitectul. Totul a început cu mine.

Acesta este adevărul. Am mințit prin omisiune, recunosc, dar, dacă afirm că ceva este adevărat, atunci chiar este. Credeți-mă.

•

Sunt la Rockalnd, în statul Maine.

După ce l-am omorât pe Marty Kingship (a părut aproape mulțumit când a văzut cum i se scurge sângele prin pulover, apoi a avut un spasm final și a murit), m-am dus mai întâi la Brian Murray. Zgomotul împușcăturii îl

trezise, desigur. A ridicat capul și a mormăit ceva neinteligibil. I-am spus că desfăcusem o sticlă de șampanie. S-a întors cu spatele și a început să sforăie din nou.

După aceea m-am dus la Tess. Humphrey nu mai era pe canapeaua de vizavi. Auzise focul de armă și dispăruse. „Un adevărat câine de pază", vorba lui Marty.

Tess se lăsase pe o parte, ca și cum ar fi încercat să vomite. Mi-am spus că o să supraviețuiască. Nu voiam să sun imediat la poliție, mai aveam nevoie de puțin timp.

M-am întors la mine acasă și am adunat câteva lucruri într-o valiză. Haine de vreme rece, niște cosmetice și o fotografie cu Claire la care țineam. I-o făcusem la Londra, în luna noastră de miere, care a constat în două săptămâni ploioase. Cele mai frumoase zile din viața mea. Eram într-un pub, Claire stătea vizavi de mine. Zâmbea ușor, căci nu ținea neapărat să fie fotografiată, dar era fericită.

M-am gândit să trec pe la Old Devils, să-mi iau la revedere de la Nero, dar m-ar fi costat un timp pe care nu eram sigur că-l mai aveam. Trebuia să telefonez la poliție și să le spun că acasă la Brian și Tess Murray se afla cadavrul unui bărbat. Aș fi vrut s-o fac cât mai repede, pentru ca Tess să obțină asistență medicală. Mai mult, nu voiam ca Brian să se trezească și să dea peste un cadavru în propriul dormitor.

Când am intrat în New Hampshire, cerul începuse să se limpezească. Am ieșit de pe autostradă lângă un magazin general deschis non-stop și, plătind cash, am cumpărat conserve și bere cât să-mi ajungă o săptămână. Le-am încărcat în portbagaj și am sunat la 911 de pe telefonul meu mobil. M-am prezentat cu numele real și le-am spus că la numărul 59, pe Deering Street, în Boston, vor găsi un cadavru. I-am telefonat apoi lui Gwen și, după ce m-a sunat ea, am avut conversația pe care tocmai am descris-o. Am închis și am distrus telefonul cu o cărămidă găsită în parcare, după care l-am aruncat în tomberonul de lângă magazin. Dacă ar fi încercat să mă localizeze, ar fi ajuns la concluzia că mă îndrept spre nord. Nu-mi făceam însă prea multe griji.

În partea de nord a orașului ninsese mult mai puțin. Peisajul era acoperit de o crustă fină, albă, mai mult gheață decât zăpadă. Cerul zorilor era pătat de nori subțiri. Lumea își pierduse culorile.

Am ajuns la Rockland după câteva ore. M-am gândit să aștept undeva

lăsarea serii, dar am decis să merg la risc. O singură casă avea vedere spre fosta proprietate a lui Elaine Johnson. Speram ca locatarii să aibă ceva mai bun de făcut decât să spioneze pe la geamuri. La ultima mea vizită la casa bătrânei observasem garajul pentru o singură mașină. Ușa era deschisă și, dacă îmi aminteam bine, era gol. Mașina lui Elaine, un Lincoln ruginit, prea mare pentru garaj, era parcată pe alee.

Am găsit casa imediat, nu departe de Route 1, și am intrat pe străduța necurățată de zăpadă cu suficientă viteză ca să nu rămân împotmolit. Trecând pe lângă Lincoln, am intrat în garaj și am oprit motorul, după care am ieșit și am tras în jos de mânerul ruginit al ușii. Am aruncat o privire scurtă spre casa din care aș fi putut fi văzut. Din horn ieșea fum. Din fericire, partea din față a garajului nu dădea spre stradă. Poate că nimeni nu avea să observe diferența.

Am spart un singur ochi de geam la ușa din spate, am vârât mâna înăuntru și am deschis-o. Am intrat cu proviziile și am reparat ferestruica spartă cu o bucată de carton și niște bandă adezivă.

Căldura funcționa încă, deși termostatul era fixat la o temperatură joasă. Era frig, dar suportabil. Am despachetat mâncarea și mi-am pus berea în frigider, lângă proviziile de care Elaine nu mai avea nevoie. Se pare că trăia numai cu brânză tartinabilă și fructe la conservă. În camera de zi dispuneam de o canapea decentă, de pe la mijlocul secolului trecut, cu picioare din lemn și spătar jos. Am decis că voi dormi acolo. Am urcat la etaj în căutarea unor așternuturi curate, pe care le-am găsit în șifonierul din dormitorul principal. Mi l-am imaginat pe Marty sărind din dulap cu masca de clovn pe față și speriind-o pe biata femeie. Nu mă înțelegeți greșit, nu aveam niciun motiv să o simpatizez, dar nimeni n-ar merita o astfel de moarte. Am coborât la parter, hotărât să nu mai pun piciorul la etaj.

•

Au trecut patru zile și sunt încă aici. Lucrez la acest manuscris, mănânc tocană de vită la cutie și supă de roșii. Berea s-a terminat, dar am găsit câteva sticle de burgund Gallo în pivniță.

În cea mai mare parte a timpului citesc. Ziua am un fotoliu confortabil, plasat lângă fereastră. Noaptea citesc pe canapea, sub pătură, la lumina unei mici lanterne. M-am apucat din nou de ficțiune polițistă. Nu doar pentru că nu am altceva la îndemână, ci și pentru că vreau să reiau romanele care mi-au mers la suflet în răgazul de care mai dispun. Descopăr că sunt foarte

atras de cărțile pe care le-am citit pe când eram încă un puști. Agatha Christie. Robert Parkers. Seria cu Fletch a lui Gregory McDonald. Am citit pe nerăsuflate *Când se închide barul sacru*[{45}] de Lawrence Block, iar după fraza de încheiere m-au podidit lacrimile.

Aș fi dat orice să am la dispoziție mai multă poezie. Pe lângă antologia de poezie americană, publicată în 1962, pe care am găsit-o acolo, am pus pe hârtie câteva poeme favorite din memorie: „Winter Nightfall", desigur, de Sir John Squire, „Aubade" de Philip Larkin, „Crossing the Water" de Sylvia Plath și cel puțin jumătate din strofele poemului „Elegy Written in a Country Churchyard" de Thomas Gray.

•

Nu am internet aici, nici telefon.

Sunt sigur că mă caută, că sunt disperați să-l găsească pe omul care l-a ucis pe Marty Kingship și care deține cheia mai multor cazuri nerezolvate, legate între ele. Nu știu în ce măsură i-a ajutat Gwen. Pornesc de la premisa că le-a povestit tot ce am discutat la telefon. Probabil că a omis întâlnirea noastră din Boston, după ce fusese suspendată din FBI. Mă întreb dacă și-ar putea da seama unde sunt. Până acum n-a bătut nimeni la ușă.

Sunt convins că au o mulțime de întrebări, mai ales Gwen. Acesta este unul dintre motivele pentru care scriu această carte. Vreau să pun lucrurile la punct. Vreau să spun întregul adevăr.

•

Am scris că am ars jurnalul lui Claire după ce l-am citit. Ei bine, nu tocmai. Am păstrat o pagină, ca pe o dovadă a iubirii pe care mi-a purtat-o, o mărturie scrisă de mâna ei.

Sunt însemnările din primăvara lui 2009:

> *Nu scriu suficient despre Mal aici, deși știu cât de fericită mă face. Îl găsesc întotdeauna pe canapea, așteptându-mă, când vin târziu. De obicei doarme, cu o carte deschisă pe piept. Noaptea trecută, când l-am trezit, a fost așa de bucuros să mă vadă*! *Mi-a citit chiar o poezie care s-a gândit că o să-mi placă. Este numită „La revedere" și semnată de Bill Knot. O notez aici ca să nu o uit*:
>
> *„Dacă ești încă în viață și citești aceste rânduri, închide ochii.*

Sub pleoapele lor mă întunec”.

Despre ce altceva am mai mințit?

Nu știu dacă a fost o minciună sau doar o scăpare, dar când l-am omorât pe Norman Chaney, la Tickhill, în New Hampshire, am dat impresia că, după ce l-am sugrumat, l-am lăsat acolo, pe jos. În realitate, după ce i-am verificat pulsul, am apucat levierul și l-am lovit cu putere de mai multe ori în față și în cap. Cred că intrasem în panică. Nu vreți să știți cum arăta la sfârșit. M-am prăbușit lângă el spunându-mi că n-o să mă mai ridic niciodată, că mi-am pierdut definitiv mințile. Nero m-a salvat. Mi-a dat un motiv să ies din casă. Probabil că ați rămas cu impresia că eu l-am salvat pe motan, dar a fost invers. Banal, știu, dar așa sună adevărul uneori.

•

N-am mințit nici când i-am spus lui Gwen despre visul care mă chinuise, cel în care îl omoram pe Steven Clifton. Este purul adevăr, așa cum îl cunosc eu. Chiar nu-mi amintesc mare lucru despre anul în care am pierdut-o pe Claire (corect spus, am împins-o de pe șosea), dar îmi amintesc foarte bine coșmarul în care îl loveam pe Clifton cu mașina. Am unele momente când îmi amintesc totul, când piesele se așază la locul lor, dar sunt efemere.

Steven Clifton era îngrozit. Îmi amintesc chipul lui palid ca ceara, aproape cețos. Era chipul lui Gwen. Dacă stau să mă gândesc bine, cred că n-a fost un vis.

•

Am mai omis un lucru. Când am stat de vorbă de vorbă cu Marty, acasă la familia Murray, l-am întrebat despre comentariul pe care îl lăsase pe site-ul librăriei, cel semnat Doctor Sheppard.

A părut să nu înțeleagă despre ce e vorba. „Doctor Sheppard, ucigașul din *Asasinarea lui Roger Ackroyd*”, încercasem să-i împrospătez memoria.

Îmi dau seama abia acum că n-ar fi exclus ca acel comentariu să-l fi postat eu însumi. Pare vag cunoscut. Așa cum vă mărturiseam, în ultimii ani mi s-a întâmplat adesea să confund visul cu realitatea. Chipul lui Claire, în bezna de pe autostradă, întorcându-se și aruncându-mi o ultimă privire. Norman Chaney, adică ce rămăsese din el, pe podeaua casei din Tickhill. Smucitura mașinii, când Steven Clifton a pornit în zbor prin aerul cald al verii. Câteodată, berea mă ajută să dorm. Poate că într-o seară am băut așa de mult, încât mi-am lăsat singur un mesaj în secțiunea de comentarii de pe

blog, la articolul „Opt crime perfecte”.

Dacă eu am făcut-o, înseamnă că am avut un fel de premoniție. Acum recitesc *Asasinarea lui Roger Ackroyd.* Am găsit un exemplar la fundul unui maldăr de cărți, în sufrageria lui Elaine Johnson. Este o ediție ieftină, de buzunar. Coperta îl înfățișează pe Ackroyd prăbușit în scaun, cu un cuțit în spate. Cartea e de-a dreptul plicticoasă până ajungi la ultimele două capitole. Pe penultimul l-am citat deja, când am spus că se intitulează „… Și numai adevărul”.

Ei bine, ultimul capitol poartă titlul „Justificarea”. Din el înțelegi că tot ce ai citit nu este decât o lungă scrisoare de adio a unui sinucigaș.

•

Afară ninge, iar vântul lovește nemilos în ferestre. Am aprins focul în șemineu, asumându-mi un risc major. Sper ca vijelia să împrăștie fumul înainte să-l observe cineva.

E foarte plăcut să stai lângă foc cu un pahar de vin. Mi-am păstrat ca ultimă carte *Și din zece n-a mai rămas niciunul.* Nu este prima pe lista preferințelor mele, dar se apropie. Potrivită și pentru împrejurările în care mă găsesc.

Aș putea să scriu ceva despre cum sper să ajung cât mai curând lângă Claire, dar nu cred în toate prostiile astea. Când murim, dispărem și gata. Este exact ca înainte să ne naștem, același nimic, dar, desigur, de data asta e definitiv. Dacă Claire este acolo, în hăul negru, în nimic, atunci acolo este și locul meu.

Când furtuna va lua sfârșit, după ce plugurile vor fi curățat străzile, o să-mi umplu buzunarele paltonului cu greutățile din sticlă pe care le-am văzut pe raftul din camera de zi. După lăsarea nopții o să mă îndrept spre centrul orașului, iar de acolo spre digul care înaintează aproape doi kilometri în ocean, protejând portul. O să merg până în capăt și n-o să mă opresc. Nu-mi place apa rece, dar nu cred că voi simți frigul multă vreme.

Găsesc o anumită satisfacție în moartea prin înec, căci aduce cu metoda ucigașului din romanul *Înecații*, de John D. MacDonald, aflat pe lista mea, desigur.

Poate își vor imagina că totuși n-a fost sinucidere, sau poate că trupul nu-mi va fi găsit nicicând.

Mă bucur să las un mister în urma mea.

virtual-project.eu

[1] Shake Hands Forever.
[2] A Pocket Full of Rye.
[3] The A.B.C. Murders.
[4] Body Heat.
[5] The Red House Mystery.
[6] Malice Aforethought.
[7] Double Indemnity.
[8] Strangers on a Train.
[9] The Drowner.
[10] Deathtrap.
[11] The Secret History.
[12] Graur.
[13] 24 Postcards in Full Color, album din 2008 al compozitorului britanic de origine germană Max Richter.
[14] Raționament redat printr-un joc de cuvinte intraductibil Copycat – imitator; cat – pisică.
[15] We Have Always Lived in the Castle.
[16] The Wicker Man.
[17] Rosemary's Baby, The Exorcist, Black Christmas, Heavenly Creatures, The Cabin in the Woods.
[18] The Shining.
[19] In a Lonely Place.
[20] Started Early, Took My Dog, cu trimitere la poezia cu același titlu de Emily Dickinson.
[21] The Nine Tailors; The Corpse in the Snowman; Tied Up in Tinsel; Gorky Park; Smilla's Sense of Snow; The ice Harvest; Raven Black.
[22] Restaurant din Boston devenit celebru după ce fațada i-a fost utilizată în serialul de comedie cu același nume.
[23] The Hunter.
[24] „Winter Nightfall".
[25] „Black Rook in Rainy Weather".
[26] „An Exequy".
[27] „Hambarul negru".
[28] A Wrinkle in Time.
[29] Oxycodone, medicament anestezic din familia opioidelor care creează rapid dependență. Este folosit și în scop recreațional.
[30] Too Many Cooks.
[31] 3,4-metilendioxi-N-metilamfetamină, substanță halucinogenă cunoscută sub numele de Ecstasy.
[32] The Black Echo.
[33] Gaudy Night; The Nine Tailors; The Daughter of Time; The Ritual Bath.

[34] The Sticking Place.

[35] Temperate Blood.

[36] Die a Little.

[37] Boyz n the Hood.

[38] Dangerous Minds.

[39] Soi de vin originar din regiunea Dauphiné, Franța, cunoscut drept petite syrah în țările anglo-saxone.

[40] The Owl Shall Stoop.

[41] To Play the Vilain.

[42] The Burnt Orange Heresy.

[43] The Wild Air.

[44] Dedication to come: „Dedicația va urma”, în jargonul redacțiilor de presă și carte.

[45] When the Sacred Ginmill Closes.

virtual-project.eu

Peter Swanson

REGULI PENTRU CRIMA PERFECTĂ